

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/833/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6710218076
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6710218076.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Márie Rišiaňovej a JUDr. Danice Kočíčkovej v právnej veci navrhovateľa: Ing. E. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. R. XXXX/XX, XXX XX, W., občan SR, zastúpený advokátskou kanceláriou: IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO: 36 854 808, proti odporcovi: SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s. r. o., so sídlom Panónska cesta 9, 852 32 Bratislava, IČO: 31 347 291, zastúpeného JUDr. Rudolfom Adamčíkom, advokátom, Advokátska kancelária Liptovská 2/A, P. O. Box 67, 820 05 Bratislava 25, na ochranu osobnosti a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 €, na odvolanie odporcu zo dňa 28. 08. 2013 a navrhovateľa zo dňa 28. 08. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11C/186/2010-543 zo dňa 12. 07. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Okresný súd uložil odporcovi povinnosť na vlastné náklady v najbližších dvoch po sebe nasledujúcich vydaniach týždenníka PLUS 7 DNÍ odo dňa právoplatnosti rozsudku uverejniť na strane 12, zvýrazneným typom písma BOLD ospravedlnenie v nasledovnom znení:

"SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., vydavateľ týždenníka PLUS 7 DNÍ sa ospravedľuje pánovi E. P. za nepravdivé výroky uverejnené v týždenníku PLUS 7 DNÍ dňa 30. 09. 2010 na strane 12 a 13 v článku pod názvom "Kto ho chráni?" s podtitulom "Dôležitý úradník na ministerstve obrany sa vozi na aute zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá vyhrala v rezorte miliónové zákazky," a v týždenníku PLUS 7 DNÍ dňa 07. 10. 2010 na strane 14 v článku pod názvom "A nič..." s podtitulom "Človek z ministerstva obrany, ktorý mal vzťahy so zbrojármi, celé tri roky nikoho nezaujímal", podľa ktorých pán E. P. ako úradník ministerstva obrany SR ovplyvňoval a manipuloval viaceré verejné obstarávania, pripravoval podklady pre jednotlivé verejné súťaže a prispôboval ich podmienky tak, ako to vyhovovalo firmám a nie ministerstvu, manipuloval a ovplyvňoval a manipuloval viaceré verejné obstarávania, pripravoval podklady pre jednotlivé verejné súťaže a prispôboval ich podmienky tak, ako to vyhovovalo firmám a nie ministerstvu, manipuloval a ovplyvňoval verejnú súťaž na dodanie pilotnej výstroje v hodnote 900 - tisíc Eur v prospech spoločnosti Willing, a. s., pričom zvýšil celkovú hodnotu zákazky na viac ako 1,7 milióna Eur, prispôboval a manipuloval verejnú súťaž na dodanie vysielaciek Harris v prospech spoločnosti Willing, a. s., prispôboval, ovplyvňoval a manipuloval verejné súťaže v prospech ďalších spoločností, ako je napríklad spoločnosť Pyra či Špeciálne systémy a software, za čo od týchto spoločností prijímal vecné dary, rovnako mal na starosti megabiznis, kde ministerstvo podpísalo zmluvu priamo na dodávku dielov pre modernizáciu vrtuľníkov v hodnote 30 miliónov Eur ako aj dodanie bezpilotných lietadielok v hodnote dvoch miliónov Eur so zbrojárskou spoločnosťou S.M.S., s. r. o., za čo môže používať luxusné motorové vozidlo KIA SORENTO, ktoré je napísané na zamestnanca zbrojárskej spoločnosti S.M.S., s. r. o., praktizuje praktiky podobné mafiánskym, manipuloval a prispôboval verejnú súťaž na dodávku niekoľkonásobne predražených počítačov, ktoré kritizoval súčasný minister

Ľubomír Galko, viedlo sa voči pánovi E. P. policajné vyšetrovanie, rovnako bolo voči nemu pripravené trestné stíhanie pre ovplyvňovanie tendrov a korupciu. Pán E. P. tieto verejné obstarávania nikdy neovplyvňoval, neprispôboval a nemanipuloval, nepripravoval podklady pre jednotlivé verejné súťaže a neprispôboval ich podmienky tak, ako to vyhovovalo firmám a nie ministerstvu. V súvislosti s verejným obstarávaním pán E. P. neprijímal žiadne dary a nepoužíval luxusné motorové vozidlo KIA SORENTO, ktoré je napísané na zamestnanca zbrojárskej spoločnosti S.M.S., s. r. o., SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s. r. o. vyslovuje hlbokú ľútosť, že uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahla do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pána E. P., čím znížila jeho ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno."

Odporca je povinný na vlastné náklady a do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku odstrániť článok pod názvom "KTO HO CHRÁNI?" s podtitulom "Dôležitý úradník na ministerstve obrany sa vozí na aute zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá vyhrala v rezorte miliónové zákazky," článok pod názvom "Úradník obrany sa vozí v aute pracovníka zbrojárskej firmy," s podtitulom "Dôležitý úradník na ministerstve obrany sa vozí na aute zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá vyhrala v rezorte miliónové zákazky," a článok pod názvom "Podozrivé vzťahy so zbrojarmi, tri roky nikoho nezaujímali," z internetového portálu www.pluska.sk.

Odporca bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu vo výške 40 000 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti bol návrh zamietnutý.

Pokiaľ ide o trovy konania, súd o nich rozhodne samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V dôvodoch súd uviedol: „Navrhovateľ sa návrhom podaným 26.11.2010 domáhal uloženia povinnosti odporcovi na vlastné náklady uverejniť v týždenníku PLUS 7 DNÍ a v denníku Plus JEDEN DEŇ ospravedlnenia vo vyššie uvedených zneniach, odstránenia článku pod názvom „KTO HO CHRÁNI?“ z internetového portálu www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>> a zaplata sumy 33.000 Eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy.

Okrem ospravedlnení uvedených vo výrokoch tohto rozsudku žiadal navrhovateľ uverejniť v označenom týždenníku a denníku aj vyjadrenie - ospravedlnenie v tomto znení: „Pána E. P. nikdy nevyšetrovala polícia, nikdy nebol v trestnom konaní vypočúvaný ako svedok, nie to ako podozrivý z trestného činu, v živote voči nemu nebolo vznesené obvinenie a už vôbec nebol za akýkoľvek trestný čin odsúdený.“

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 27.3.2012 podal návrh na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu vo výške 50.000 Eur a nahradiť trovy konania.

Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 11C/186/2010-298 zo dňa 13.4.2012, právoplatným od 20.4.2012, pripustil zmenu návrhu v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, ako to navrhovateľ navrhol.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že v článku uverejnenom 29.9.2010 uverejnil odporca na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>> článok autora A. E. pod názvom „KTO HO CHRÁNI?“ s podtitulom „Dôležitý úradník sa na ministerstve obrany sa vozí na aute zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá vyhrala v rezorte miliónové zákazky.“ V rovnaký deň odporca uverejnil v inej sekcii internetového portálu www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>> celý článok pod názvom „Úradník obrany sa vozí v aute pracovníka zbrojárskej firmy“ s totožným podtitulom „Dôležitý úradník na ministerstve obrany sa vozí na aute zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá vyhrala v rezorte miliónové zákazky.“ Jedná sa o doplnený článok v rozsahu, v akom bol následne zverejnený v týždenníku PLUS 7 DNÍ. Odporca dňa 30.9.2010 uverejnil v 40. čísle týždenníka PLUS 7 DNÍ celý článok na strane 12. a 13. Tento článok obsahuje viaceré nepravdivé, pravdu skresľujúce skutkové tvrdenia a neprimerané a neoprávnené hodnotiace úsudky zamestnanca odporcu, ktoré hrubým spôsobom zasiahli do osobnostných práv navrhovateľa, najmä do jeho občianskej a profesijnej cti, ľudskej dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena, pričom ide o tieto výroky:

1. „Najzaujímavejšie na tomto pánovi je však drahé auto, na ktorom sa vozí. V skutočnosti je napísané na zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá sa za posledné dva roky dostala k viacerým kšeftom v hodnote viac ako 30 miliónov eur.“

2. „Podľa policajného spisu, ktorý má Plus 7 dní k dispozícii, práve XX. pripravoval podklady pre jednotlivé súťaže tak, ako to vyhovovalo firmám, a dohadoval sa s nimi o tom ešte pred vyhlásením súťaže, čo je v rozpore so zákonom.“

3. „Dňa 28. mája 2007 vyšlo vo Vestníku verejného obstarávania predbežné oznámenie o nákupe špeciálneho oblečenia pre pilotov v hodnote asi 900-tisíc eur. „Treba to rozdeliť na časti, inak je to nerealizovateľné. Spodky, špeciálne oblečenie, doplnky,“ poslal esemesku zástupca firmy Willing a bývalý vojak S. E. úradníkovi P. tri dni po zverejnení predbežného oznámenia. P. mu odpovedal: „O.k.“ Následne poslal SMS, že rozdelenie dal schváliť vo Zvolene, kde je veliteľstvo vzdušných síl. O niekoľko dní neskôr zákazku na špeciálne oblečenie pre pilotov skutočne rozdelili na tri časti. „Je to na trojku rozdelené... Tento alebo budúci týždeň by to malo ísť do vestníka,“ povedal P. zástupcovi firmy Willing podľa záznamov vojenského obranného spravodajstva 20. júna. A naozaj. O dva týždne vyšlo vo vestníku oznámenie o tejto súťaži, kde už zákazka bola skutočne rozdelená na tri časti. Presne, ako si želal zástupca firmy Willing. Celková hodnota zákazky sa medzitým zvýšila na viac ako 1,7 milióna eur.“

4. „Podobných ovplyvňovaní na ministerstve bolo podľa policajných záznamov viacero. P. s E. dokonca menili už uzatvorenú zmluvu na dodávku vysielačiek Harris pre pluk špeciálneho určenia v Žiline. „Musíme urobiť modifikáciu v zmluve, lebo z výroby neviem dodať tie vysielačky, čo si objednali. Presvedč chlapcov v Žiline, aby si vybrali tie druhé, a potom budúci rok im dodáme tie, čo si objednali,“ žiadal podľa policajných záznamov E. P.. Ten sľúbil, že to zmení.“

5. „P. podľa policajných záznamov čulo komunikoval a prispôboval súťaže aj pre iné firmy, ako je napríklad Pyra či Špeciálne systémy a software. Podľa pripraveného trestného oznámenia dokonca prijímal od nich aj dary - napríklad pár náramkových hodínok.“

6. „Autíčko: P. už dlhšie používa modrú Kiu Sorento, ktorá je napísaná na E. Z., zamestnanca zbrojárskej spoločnosti S.M.S. P. má dokonca povolenie na vjazd s autom do objektov ministerstva obrany. Vo firme S.M.S. figuruje ako spolumajiteľ C. U.. Ten potvrdil, že E. Z. je jeho zamestnanec. „Prijali sme ho od marca tohto roku,“ uviedol obchodník so zbraňami U.. Za posledné dva roky pritom S.M.S. získala niekoľko zmlúv na lukratívne kšefty. Dodávala bezpilotné lietadielka za dva milióny eur a najmä získala kontrakt za 30 miliónov eur na modernizáciu vrtuľníkov Mi 17“

7. „P. tým, že využíva cudzie auto v hodnote najmenej 26 - tisíc eur, je v ostrom konflikte záujmov a pravdepodobne porušil aj zákon o štátnej službe. Je to podobné, ako keby konkrétnym policajným vyšetrovateľom či kukláčom darovali svoje Mercedesy bratislavskí mafiáni.“

8. „P. pritom z titulu svojej funkcie riešil utajované obstarávanie. Podľa informácií Plus 7 dní mal na starosti aj dodávku niekoľkonásobne predražených počítačov, ktoré kritizoval súčasný minister Ľubomír Galko.“

9. „ÚIA, kde P. pracuje, mal na starosti tiež megabiznis, kde ministerstvo podpísalo zmluvu priamo na dodávku dielov pre modernizáciu vrtuľníkov v hodnote 30 miliónov eur. Text k fotografii - Megakšeft: Vrtuľníky Mi 17, ktoré pomáhali pri povodniach, sa majú modernizovať dielmi za 30 miliónov eur. Prístroje dodáva práve firma S.M.S., ktorej zamestnanec prepožičiava auto úradníkovi.“

10. „Stopnuté: Zamestnanca s požičanou luxusnou Kiou Sorento E. P. sledovali v minulosti tajné zložky ministerstva obrany. Bolo dokonca pripravené trestné stíhanie pre ovplyvňovanie tendrov a korupciu, ale minulé vedenie polície vyšetrovanie zastavilo. Dokumenty nasvedčujúce trestnú činnosť vrátane odtajnených prepisov hovorov získaných Vojenským obranným spravodajstvom má týždenník Plus 7 dní k dispozícii.“

11. „Týždenník Plus 7 dní sa zaujímal, prečo sa s prípadom nakoniec nič nerobilo vo vyšetrovaní sa pred dvomi rokmi nepokračovalo, hoci policajti mali na stole dôkazy o machináciách. Podľa informácií Plus 7 dní však väčšina spisov 16. augusta tohto roku polícia skartovala. Prečo? To nikto nevedel povedať.“

Vyšetovatelia sa teraz údajne snažia dať do kopy dôkazy, ktoré zostali a rozbehnúť prípad znova. Na tom, že sa prípad s ovplyvňovaním zákaziek nerozbehol naplno, má podľa našich informácií svoj podiel aj súčasný viceprezident Policajného zboru Q. Y., ktorý v čase vládnutia Smeru robil šéfa inšpekcia ministerstva vnútra. Toho v roku 2008 požiadal vtedajší šéf Úradu boja proti korupcii Q. G. o vyjadrenie k dôkazom. XXXXv máji 2008 napísal, že „zistené porušenia zákonov boli menej závažné a sú bežného charakteru a spôsobené prevažne nedbanlivosťou.“ Ďalej Y. uviedol, že oni ako inšpekcia nezistili nič, čo by stálo za pozornosť. Aj na základe tohto Y. vyhlásenia ako šéfa inšpekcie ministerstva obrany policajti v prípade nepokračovali.“

Dňa 30.9.2010 odporca uverejnil v denníku Plus JEDEN DEŇ ďalší nadväzujúci článok pod názvom „Za odmenu?“ s podtitulom „Úradník ministerstva obrany sa vozí na aute zbrojárskej firmy.“ Tento článok rovnako obsahuje viaceré nepravdivé skutkové tvrdenia a neprimerané a neoprávnené hodnotiace úsudky, ktoré hrubým spôsobom zasiahli do osobnostných práv navrhovateľa, najmä do jeho občianskej a profesijnej cti, ľudskej dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena, a to konkrétne výroky:

12. „Úradník ministerstva obrany sa vozí na aute zbrojárskej firmy. Text k fotografii - Odchádza: E. P. v aute zbrojárskej firmy.“

13. „ZAMESTNANEC Úradu pre investície a akvizície ministerstva obrany, ktorý mal na starosti tendre v rezorte, sa vozí v aute pracovníka zbrojárskej firmy S.M.S., ktorá miliónové súťaže vyhrávala. E. P. sa preváža na modrej Kia Sorento, čím pravdepodobne porušil zákon o štátnej službe.“

14. „Podľa týždenníka Plus 7 dní navyše P. v minulosti vyšetrowala polícia i tajné zložky rezortu obrany. Z policajného spisu vyplýva, že zjavne manipuloval viaceré výberové konania. Vyšetrowatelia však prípad uzavreli a spis skartovali. Mimochodom po tom ako sa jeho reportéri začali o P. zaujímať, nové vedenie rezortu sa ho rozhodlo prepustiť.“

V nasledujúcom čísle týždenníka PLUS 7 DNÍ zo dňa 7.10.2010 odporca na strane 14 uverejnil nadväzujúci článok na vyššie uvedené rovnako autora A. E. pod názvom „A nič...“ s podtitulom „Človek z ministerstva obrany, ktorý mal vzťahy so zbrojarmi, celé tri roky nikoho nezaujímal.“ Tento článok bol uverejnený pod názvom „Podozrivé vzťahy so zbrojarmi, tri roky nikoho nezaujímal,“ aj na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>> dňa 15.10.2010. Tento článok taktiež obsahuje viaceré nepravdivé skutkové tvrdenia a neprimerané a neoprávnené hodnotiace úsudky zamestnanca odporcu, ktoré hrubým spôsobom zasiahli do osobnostných práv navrhovateľa, najmä do jeho občianskej a profesijnej cti, ľudskej dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena, a to konkrétne výroky:

15. „Žiadny problém: Ani odposluchy, ani vozenie na aute pracovníka zbrojárskej firmy pozíciou vysokého ministerského úradníka neotriasli.“

16. „Úradník, ktorý sa vozí na aute pracovníka zbrojárskej firmy, stále pracuje na ministerstve obrany. E. P., o ktorom informoval týždenník Plus 7 dní minulý týždeň, sedí na svojom mieste, kde doteraz rozhodoval, ako sa budú nakupovať zbrane. Okrem toho, že sa vozí na „požičanom“ tereniaku, ho mala vojenská kontrarozvedka v hľadáčku pre neštandardné vzťahy so zástupcami zbrojárskych firiem. Za viac ako tri roky sa prípad nikam neposunul. Tri roky nikomu neprekážalo, že podľa policajného spisu mal ovplyvňovať verejné súťaže na ministerstve obrany?“

17. „Týždenník Plus 7 dní minulý týždeň zverejnil časť policajného spisu, podľa ktorého P. čulo komunikoval so zástupcami zbrojárskych firiem a prispôboval podmienky tendrov, ako to vyhovovalo firmám a nie ministerstvu, ktoré P. zastupoval. Podľa policajného spisu navyše P. prijímal aj dary od firiem, ktoré neskôr získali na ministerstve zákazky.“

18. „Muzikant: Úradníka P. už nové vedenie ministerstva disciplinárne riešilo pre požičané auto Kia Sorento od zamestnanca zbrojárskej firmy S.M.S., ktorá získala napríklad 30 - miliónovú zákazku na modernizáciu vrtuľníkov Mi 17.“

Odporca uverejnením vyššie uvedených článkov obsahujúcich množstvo nepravdivých skutkových tvrdení a neprimeraných a neoprávnených hodnotiacich úsudkov zamestnanca odporcu, hrubým a

najmä necitlivým spôsobom zasiahol do osobnostných práv navrhovateľa, najmä do jeho občianskej a profesijnej cti, ľudskej dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena.

Právny zástupca navrhovateľa v návrhu poukázal na článok 19 Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, článok 8 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd (Oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb., podľa ktorého má každý právo, aby bola zachovaná jeho ľudská dôstojnosť, osobná česť, dobrá povesť, a aby bolo chránené jeho meno, ako aj na ustanovenie článku 11 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že k vzniku občianskoprávnej zodpovednosti spôsobenej zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť kumulatívne splnené nasledovné zákonné predpoklady:

- a) existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a ktorý spočíva v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite;
- b) neoprávnenosť (protiprávnosť) zásahu;
- c) existencia príčinnej súvislosti medzi a) a b) vyššie.

Zásahom do osobnostného práva nemusí nastať skutočné zníženie vážnosti. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka (rozsudok 1 Cz 32/78). Ochrana osobnosti teda stojí na objektívnom princípe, čo znamená, že nie je nevyhnutné, aby k zásahu reálne došlo. Z uvedeného pohľadu je irelevantné, či osoba (pôvodca zásahu), ktorá o inej fyzickej osobe (objekte zásahu), rozširovala nepravdivé alebo pravdu skresľujúce informácie, a tak znížila česť a dôstojnosť tejto osoby v očiach ostatných, bola v dobrej viere, že ide o správy ktoré zodpovedajú skutočnosti, alebo napr. že pôvodca zásahu iba ľahkomyselne prijímal určité nepravdivé tvrdenia o inej osobe, a tieto rozširoval ďalej. Aj v uvedených situáciách vzniká právny nárok na ochranu osobnosti dotknutej osoby. Samotná ochrana nastupuje už pri existencii ohrozenia osobnostného práva. V uvedenom zmysle ohrozenia práva úplne postačuje, ak sa znevažujúce - difamujúce tvrdenie dostalo na vedomie tretím osobám. Nie je rozhodujúce, čo zodpovedá i súčasnej súdnej praxi, či došlo k oznámeniu vlastného skutkového tvrdenia alebo oznámenia skutkového tvrdenia prevzatého z iného zdroja, rozhodujúce je, že nepravdivé či pravdu skresľujúce oznámenie skutkového tvrdenia dotýkajúce sa cti, dôstojnosti a súkromia fyzickej osoby, je šírené tlačou.

Podľa jednotného právneho názoru a aplikačnej praxe je možné o splnení podmienok pre vznik občianskoprávných sankcií podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka hovoriť vtedy, ak zásah do konkrétnych zložiek osobnosti fyzickej osoby je v konkrétnom prípade objektívne spôsobilý ohroziť precizované zložky osobnosti fyzickej osoby, a to ako politika, lekára, sudcu, rodiča, človeka a podobne, a to v tom zmysle, že vzniká konkrétne nebezpečenstvo zníženia vážnosti jej postavenia u spoluobčanov a tým aj nebezpečenstvo nepriaznivého ovplyvnenia jej postavenia v spoločnosti, v rodinnom, priateľskom kruhu, v okruhu spolupracovníkov, obchodných partnerov a podobne.

K neoprávneným zásahom do cti dochádza predovšetkým skutkovými tvrdeniami, ktoré sú nepravdivé. Neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby sú v takýchto prípadoch situácie, pri ktorých fyzická alebo právnická osoba rozširuje o inej fyzickej osobe nepravdivé tvrdenia (napr. nepravdivé znižujúce tvrdenia o mravnom profile občana, o jeho vlastnostiach, zmýšľaní, správaní, pracovnej morálke a pod.) alebo pravdu skresľujúce skutočnosti. Samotné uverejnenie nepravdivého údaju dotýkajúceho sa osobnosti fyzickej osoby, spravidla zakladá neoprávnený zásah do práva na ochranu jej osobnosti, odôvodňujúci požiadavku na poskytnutie zadosťučinenia podľa § 13 ods.1 Občianskeho zákonníka (Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR Rč. 15/96).“

K neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby však môže dôjsť aj prostredníctvom skutkových tvrdení, ktoré sami o sebe sú pravdivé, pričom však boli uvedené v takej forme, v takých súvislostiach, alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. Pre difamujúcu povahu určitého tvrdenia sa nevyžaduje, aby bolo všeobecne v určitej spoločnosti chápané ako difamujúce. Stačí, ak tvrdenie môže mať taký účinok len u určitej skupiny ľudí.

Zmyslom a podstatou hodnotiaceho úsudku (kritiky) je, že ide o subjektívne tvrdenie, predstavujúce osobný názor toho, kto hodnotiaci úsudok vyslovuje. Právne dovolená (prípustná) je taká kritika

(hodnotiaci úsudok), ktorá je vecná, konkrétna, primeraná čo do obsahu a formy a nesmie vybočovať z hraníc nutných na dosiahnutie cieľa.

Príčinná súvislosť predstavuje kauzálny nexus medzi neoprávneným zásahom do osobnosti konkrétnej fyzickej osoby objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Z pohľadu právnej kvalifikácie posudzovanej právnej veci (skutkové tvrdenie) je táto tretia podmienka splnená tým, že v priamej príčinnej súvislosti medzi konaním zasahovateľa do konkrétnych zložiek osobnosti fyzickej osoby a „stavom“ týchto konkrétnych zložiek osobnosti fyzickej osoby po tomto zásahu je priama príčinná súvislosť v tom zmysle, že dochádza k „stavu ich zníženia“.

Povinnosťou pôvodcu neoprávneného zásahu je aby preukázal, že zásah do osobnostného práva bol v súlade s objektívnym právom, t.j. že jeho výroky na adresu navrhovateľa sú pravdivé. V opačnom prípade sa jeho tvrdenia považujú za nepravdivé. K uvedeným záverom sa prikláňa i súdna judikatúra. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 964/2000 „je na pôvodcovi zásahu do práva na ochranu osobnosti, aby preukázal, že k zásahu došlo v súlade s právom, t.j. že tu existovala konkrétna okolnosť, ktorá podľa právneho poriadku neoprávnenosť zásahu vylučuje.“

Právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu poukázal na to, že vychádzajúc z vyššie citovaných skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov, ktoré boli odporcom prezentované vo viacerých článkoch uverejnených na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>, v týždenníku PLUS 7 DNÍ a v denníku Plus JEDEN DEŇ je možné konštatovať, že odporca sa vyjadril tak, že navrhovateľ ako úradník na ministerstve obrany:

1. robil machinácie s verejným obstarávaním, pripravoval podklady pre jednotlivé súťaže tak, ako to vyhovovalo firmám, a dohadoval sa s nimi o tom ešte pred vyhlásením súťaže, a teda v konečnom dôsledku páchal trestnú činnosť,
2. manipuloval verejnú súťaž na dodanie pilotnej výstroje v hodnote 900 - tisíc eur v prospech spoločnosti Willing, a.s., pričom zvýšil celkovú hodnotu zákazky na viac ako 1,7 milióna eur,
3. manipuloval verejnú súťaž na dodanie vysielaciek Harris, menil už uzatvorenú zmluvu,
4. prispôboval, ovplyvňoval a manipuloval verejné súťaže v prospech jemu blízkych spoločností, pričom od týchto spoločností prijímal dary,
5. dohadoval viaceré lukratívne „kšefty“ v hodnote viac ako 30 miliónov Eur zbrojárskej spoločnosti, ktorej zamestnanec mu požičiava luxusné motorové vozidlo KIA SORENTO /ďalej len „motorové vozidlo“/ resp. priamo používa luxusné motorové vozidlo patriace tejto zbrojárskej spoločnosti,
6. praktizuje praktiky podobné mafiánskym,
7. mal na starosti megabiznis, kde ministerstvo podpísalo zmluvu priamo na dodávku dielov pre modernizáciu vrtuľníkov v hodnote 30 miliónov eur ako aj dodanie bezpilotných lietadielok v hodnote dvoch miliónov Eur spoločnosťou S.M.S., s.r.o.
8. mal na starosti dodávku niekoľkonásobne predražených počítačov,
9. bol v minulosti sledovaný tajnými zložkami ministerstva obrany, bolo voči nemu pripravené trestné stíhanie pre ovplyvňovanie tendrov a korupciu, pričom nie je za nespornú a preukázateľnú trestnú činnosť odsúdený, iba pre svoje veľmi dobré konexie, na základe ktorých sa policajné vyšetrovanie zastavilo a už sa v ňom ďalej nepokračovalo.

Podľa názoru právneho zástupcu navrhovateľa, uvádzaním týchto nepravdivých a pravdu skresľujúcich difamujúcich skutkových tvrdení, odporca snahou po senzácii vyvolával u čitateľa presvedčenie, že navrhovateľ sa dopustil uvedených konaní. Poukázal na to, že vzhľadom na to, že nie je možné vylúčiť skutočnosť, že odporca v článkoch uvádza niektoré tvrdenia, ktoré sú sami o sebe pravdivé, považuje za nevyhnutné poukázať najmä na to, že k neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť aj prostredníctvom skutkových tvrdení, ktoré sami o sebe sú pravdivé, pričom však boli uvedené v takej forme, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. Odporca práve skutkové tvrdenia, ktoré sami o sebe sú pravdivé, úmyselne upravil v predmetnom článku do takej formy, pričom niektoré zámerne opomenul, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. Pre difamujúcu povahu určitého tvrdenia sa pritom nevyžaduje, aby bolo všeobecne v určitej spoločnosti chápané ako difamujúce. Stačí, ak tvrdenie môže mať taký účinok len u určitej skupiny ľudí. Zásadne tak môže byť poskytnutá občianskoprávna ochrana cti aj proti difamujúcim skutkovým tvrdeniam, ktoré sú pravdivé. Predmetné články obsahujú vysoký počet hrubo difamujúcich vyjadrení. Ak chce odporca preukázať ich oprávnenosť, nesie dôkazné bremeno svojich tvrdení. Najvyšší súd SR svojím rozsudkom č.k. 3 Cdo

61/2000 judikoval, že v prípade požiadavky pravdivého opísania skutkových okolností nie je na mieste argumentovať textom čl. 10 Dohovoru, podľa ktorého má každý právo na slobodu prejavu. Predmetné právo zahŕňa právo na prijímanie, rozširovanie informácií alebo myšlienok bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice štátu, avšak nezahŕňa právo na rozširovanie nepravdivých informácií v uvedenom zmysle veci. Ku konkurencii práv uvedených v článku 10 Dohovoru a ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že je potrebné poukázať na čl. 10 ods.2 Dohovoru, podľa ktorého výkon slobôd, nakoľko zahŕňa aj povinnosti, a aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam, sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti o.i. aj v záujme ochrany povesti alebo práv iných. Je nesporné, že každé právo na výkon slobôd zahŕňa aj povinnosť rešpektovať rovnaké práva a slobody iných. Práva a slobody uvedené v čl. 10 Dohovoru preto nemožno vykladať izolovane a vzájomne nezávisle, nakoľko takýto výklad by v konečnom dôsledku znamenal ich vzájomnú negáciu. Preto ani nemožno právo na slobodu prejavu vykladať izolovane bez zreteľa na právo na ochranu osobnosti v rozsahu uvedenom v ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorý v súlade s textom článkom 10 ods.2 Dohovoru obmedzil právo na bezhraničnú slobodu prejavu a stanovil kritériá zodpovednosti osoby, ktorá do práv chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka zasiahla.

Z podaného návrhu vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil právo aj na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 13 ods.1 Občianskeho zákonníka. Právnym prostriedkom súdnej ochrany osobnostného práva je žaloba, ktorej zámerom je poskytnúť postihnutej fyzickej osobe primerané zadosťučinenie (satisfakčná žaloba), ktoré sa javí v danom prípade ako najefektívnejšie. Primerané zadosťučinenie môže spočívať v určitom plnení, či už morálnom alebo peňažnom. V prípadoch, kedy sa morálne zadosťučinenie javí v konkrétnom prípade ako nepostačujúce, stráca svoju účinnosť a funkčnosť, vzniká možnosť s ohľadom na povahu nemajetkovej ujmy, priznať postihnutému subjektu peňažné zadosťučinenie. Poskytnutie peňažného zadosťučinenia prichádza do úvahy v prípade, ak k neoprávnenému zásahu došlo v značnej miere. Ujma spočívajúca v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, vzniká väčšinou v dôsledku neoprávnených zásahov uskutočnených v hromadných informačných prostriedkoch, tzn. verejným spôsobom zásahu. V tomto prípade bol zásah realizovaný prostredníctvom viacerých masovokomunikačných prostriedkov, ktorých vydavateľom je práve odporca, a to prostredníctvom najčítanejšieho týždenníka a druhého najčítanejšieho denníka v SR s celoštátnou pôsobnosťou. V zmysle rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo 61/2000 a rozsudok NS SR sp.zn. 1Co 15/97) za obzvlášť nebezpečné zásahy je možné považovať tie, ku ktorým dochádza prostredníctvom tlače alebo televízneho vysielania. Uverejnenie nepravdivých a difamujúcich tvrdení o určitej osobe v hromadných informačných prostriedkoch, môže spôsobiť veľmi závažnú ujmu osobnosti fyzickej osoby, ktorá môže viesť až do jej úplného spoločenského znemožnenia. Neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti bol vykonaný prostredníctvom periodickej tlače, preto treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. V takom prípade je vždy založené právo domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odporca zverejnil svoje difamujúce tvrdenia, závažné obvinenia z viacerých machinácií verejného obstarávania a mnohopočetného prijímania úplatkov, teda z opakovaného páchania viacerých trestných činov, a to všetko masovokomunikačnými prostriedkami s pokrytím celého územia Slovenskej republiky, ktoré patria medzi jedny z najsledovanejších mienkotvorných informačných prostriedkov v SR. Takéto úmyselné necitlivé a nesprávne skresľovanie skutkových tvrdení v masovokomunikačných prostriedkoch, za účelom vyvolania senzácie, bez ohľadu na skutočný stav a bez patričného objasnenia čitateľom o skutočnom obsahu, môže spôsobiť dotknutému subjektu vo vedomí spoločnosti nezmazateľnú pečať človeka, vnímaného ako páchatel'a trestných činov. Táto stigma na povesti osoby zostane vo vedomí širokej verejnosti bez ohľadu na ďalší vývoj veci.

Z vyjadrenia právneho zástupcu odporcu vyplýva, že odporca s návrhom nesúhlasí a žiada návrh v plnom rozsahu zamietnuť. Informácie, skutkové tvrdenia zverejnené v žalovaných článkoch sú podľa odporcu pravdivé. Hodnotiace úsudky zverejnené v týchto článkoch sú plne legitímne a opierajú sa o pravdivý vecný základ. Verejné obstarávanie vykonávané štátnymi orgánmi je predmetom oprávneného širokého záujmu verejnosti, keďže sa jedná o nakladanie s verejnými finančnými zdrojmi v obrovských sumách. Preto je táto téma, témou vrcholne legitímnu, keďže sme svedkami toho, že orgány štátnej kontroly nakladania s verejnými zdrojmi z vlastnej iniciatívy odhaľujú nekalé praktiky pri nakladaní s verejnými len zriedkavo a potom konajú až na podnet médií, keď už politici nemôžu brániť požiadavkám

verejnosti na prešetrenie takýchto deliktov (viď kauza INTERBLUE - predaj emisií, či kšefty s výmenami reštituovaných pozemkov s pozemkami v podtatranskej oblasti).

Súd vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom navrhovateľa, právnych zástupcov účastníkov konania, svedkov, oboznámením sa s obsahom návrhu na začatie konania, s obsahom uverejnených článkov a predloženými listinnými dôkazmi.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaniach uviedol, že v plnom rozsahu sa pridrižiava žalobného návrhu, ako aj písomných vyjadrení. Má za preukázané, že uverejnenie článkov odporcu obsahujúcich množstvo nepravdivých tvrdení a neoprávnených hodnotiacich úsudkov predstavuje závažný zásah do osobných práv navrhovateľa, a to najmä do jeho ľudskej dôstojnosti, občianskej a profesijnej cti a dobrého mena. Zdôraznil, že tento zásah pretrváva. Poukázal na to, že predmetné články uverejnené masovokomunikačných prostriedkoch sledovali iba škandalizovanie osoby navrhovateľa na verejnosti. Odporca iba lacnou snahou dlhodobo a opakovane uverejňoval články prostredníctvom najčítanejších periodík s pokrytím celej SR, čím zabezpečil, aby sa osoba navrhovateľa natrvalo vryla do pamäti verejnosti ako páchatel' závažnej trestnej činnosti. Takýto postup odporcu, ktorý sa vždy musí pridrižiavať novinárskej etiky, je v rozpore s právom navrhovateľa. S prihliadnutím na intenzitu, rozsah, dlhodobé a opakované pôsobenie predmetných článkov je ujma navrhovateľa, ktorú musí znášať, závažná. Uverejnenie týchto článkov prostredníctvom internetu, denníka, ako aj týždenníka, malo nepochybne za následok poškodenie osobnostných práv navrhovateľa výrazným spôsobom a v značnej miere. Navrhovateľ výzvou zo dňa 8.11.2010 vyzval odporcu na dobrovoľné uverejnenie ospravedlnenia v čase, kedy bolo možné závažnú ujmu navrhovateľa aspoň čiastočne zmierniť. Odporca na výzvu nereagoval, čím zabezpečil, aby predmetný zásah do osobnostných práv navrhovateľa dlhodobo pretrvával. S prihliadnutím má navrhovateľ za to, že navrhovateľ má nielen právo na nemateriálnu satisfakciu v podobe uverejnenia ospravedlnenia, ale taktiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uviedol, že predmetné články sú doteraz uverejnené na www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>. Žiadal, aby boli tieto boli odstránené na náklady odporcu. Rovnako žiadame, aby odporca na vlastné náklady v najbližších dvoch vydaniach týždenníka Plus 7 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku uverejnil tak v týždenníku Plus 7 dní, ako aj v denníku Plus 1 deň ospravedlnenia v zneniach žalobného návrhu. Žiadal zaviazat' odporcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.000 Eur a po pripustení zmeny návrhu vo výške 50.000 Eur.

Navrhovateľ na pojednávaniach uviedol, že jeho pracovný pomer na Ministerstve obrany SR bol skončený dohodou ku dňu 28.2.2011. Od 1.3.2011 do 28.3.2011 navrhovateľ pracoval na Colnom riaditeľstve v Bratislave. Navrhovateľ uviedol, že on nespracovával podklady pre firmy, aby ich zvýhodňoval. Nepripravoval na Ministerstve obrany súťaže tak, aby ich zámerne vyhrala spoločnosť Willing, Špeciálne systémy a software, Pyra a S.M.S. Neprijímal žiadne dary a ani iné nenáležité výhody od nijakých spoločností. Mega biznis na dodávku dielov pre modernizáciu vrtuľníkov v hodnote 30.000.000 Eur, ako aj na dodanie bezpilotných lietadiel v hodnote 2.000.000 Eur nezabezpečoval. Túto úlohu dostal jeho podriadený O. H., ktorý bol vedúci oddelenia. Navrhovateľ kontroloval iba ako riaditeľ špeciálneho obstarávania zmluvu a dokumentáciu obchodného prípadu. Na žiadnych sedeniach ohľadom modernizácie sa nezúčastňoval. K dodávke bezpilotného prostriedku uviedol, že sa jedná o vojenský materiál. Na základe výhradného zastúpenia spoločnosti S.M.S. na dodávku bezpilotných prostriedkov im bola zaslaná výzva na predloženie cenovej ponuky a na základe odsúhlasenia cenovej ponuky požadovateľom t.j. Piatym plukom špeciálneho určenia Žilina bol realizovaný nákup bezpilotných prostriedkov. Zdôraznil, že bezpilotné prostriedky mohla dodať iba spoločnosť S.M.S. na základe výhradného zastúpenia pre SR. Na otázku, či mal na starosti dodávku predražených PC uviedol, že sa jednalo o PC pre bezpečnostný úrad MO SR, kde daný výber spoločností spracovával O. B.. Navrhovateľ spracovával iba na základe vysúťaženej cenovej ponuky zmluvu o budúcich zmluvách a kúpne zmluvy na základe požiadaviek Bezpečnostného úradu MO SR. Za výber dodávateľa nemal zodpovednosť. Nerozhodoval o rozdelení zákazky na pilotnú výstroj na 3 časti. Toto obstaranie spracovával pán Q., ktorý nepatril ani pod oddelenie navrhovateľa. Táto zákazka mohla byť rozdelená na 3 časti iba po schválení veliteľstva vzdušných síl Zvolen, o čom je aj zápis v obchodnom prípade. Na základe schválenia bola zákazka rozdelená na 3 časti. Na otázku právneho zástupcu odporcu, kto vyhral túto súťaž za 900.000 Eur, navrhovateľ uviedol, že táto verejná súťaž bola zverejnená vo vestníku. Túto súťaž nevyhral nik, lebo sa do súťaže nikto neprihlásil. Verejná súťaž bola potom zrušená. Nemohlo dôjsť ani k navýšeniu zákazky zo sumy 900.000 Eur na 1,7 mil. Eur, lebo daná súťaž bola zrušená. Na dodávky rádiostaníc Harris nemohla byť robená verejná súťaž, lebo to bolo brané ako vojenský materiál. Výhradné

postavenie mala spoločnosť Willing, ktorá bola aj oslovená. Ďalej uviedol, že auto, ktoré využíval, nepatrilo žiadnej zbrojárskej firme. Pán Z., od ktorého si auto požičal, je jeho dlhoročný priateľ a bol živnostníkom. Majú spolu dlhodobejší vzťah v motoristickom športe. S pánom Z. sa pozná dlhodobo na základe ich aktivít v motoristickom športe. Uviedol, že motorové vozidlo Kia Sorento si prenajal od pána Z. v roku 2008. Pán Z. v tom čase nebol zamestnancom žiadnej zbrojárskej firmy. Podľa navrhovateľa pán Z. nebol a ani nie je zamestnancom S.M.S. Navrhovateľ zastával na Ministerstve obrany pozíciu riaditeľa sociálneho obstarávania a nakladania s majetkom štátu a bol zástupcom riaditeľa. V tejto pozícii bol od roku 2007. Predtým bol zamestnaný od 1.2.2006 ako špeciálny odborný referent. Od nástupu do tejto funkcie t.j. od 1.2.2006 až do zverejnenia žalovaných článkov, nebol disciplinárne riešený ani pokarhaný. Na základe novinárskych otázok Ministerstvu obrany dňa 27.12. boli dané 3 otázky ohľadne motorového vozidla Kia Sorento, držiteľa vozidla a osoby navrhovateľa. Navrhovateľ odpovedal na dané otázky a vypracované odpovede na otázky boli zaslané pánovi A. a v tej dobe jeho asistentovi pánovi A.. Oni tieto odpovede po svojej úprave zaslali vedúcemu služobného úradu Ministerstva obrany pánovi H.. Dňa 28.9.2010 bol navrhovateľ pozvaný na pohovor k vedúcemu služobného úradu pánovi H.. Bolo to o 15.30 hod., kde mu bezdôvodne bola predložená výpoveď na osobnú žiadosť. Po diskusii s pánom H. sa dohodli, že svoje stanovisko mu oznámi do 12.00 hod. 29.9.2010. Vtedy sa dostavil k pánovi H., oznámil mu, že odmieta podpísať výpoveď, na čo mu on zdôraznil, že následky si bude znášať sám, že majú vyjsť nejaké články v novinách. Po tomto odmietnutí výpovede vyšli dané články. Dozvedel sa o tom od svojej kolegyne slečny P., ktorá mu zavolała vo večerných hodinách, aby sa pozrel na internet, že je „populárny“. Bolo to prvý krát, čo bolo o ňom niečo písané. Tieto články boli publikované na portáli pluska.sk, v periodiku Plus 7 dní a Plus 1 deň a u bývalého zamestnávateľa na Ministerstve obrany SR na vnútornej internetovej sieti. O ostatných periodikách nevedel. Uverejnením týchto článkov sa zmenilo správanie jeho nadriadených, dostal aj pokarhanie za porušenie disciplíny. Podriadení a kolegovia na úrade prestali s navrhovateľom komunikovať. Komunikácia prebiehala iba na formálnej stránke. Navrhovateľ niečo zadal, oni mu hlásili splnenie. Akákoľvek telefónna, mailová komunikácia bola prerušená voči osobe navrhovateľa, lebo všetci zamestnanci úradu sa začali báť, aby neboli spojovaní s jeho osobou, čím by si mohli uškodiť u nového vedenia úradu. Uverejnenie týchto článkov malo výrazný vplyv na prácu navrhovateľa. Dostal upozornenie na porušenia disciplíny. Komunikácia s riaditeľom úradu bola prerušená. Komunikácia spočívala iba vo vydávaní úloh buď mailom alebo ústne, pričom po upozornení dostal vypracovať jednu úlohu, ktorej vypracovanie mal zabezpečovať iný príslušník úradu. Túto úlohu dostal o 15.13 hod. Splnenie úlohy mal hlásiť ráno do 8.00 hod. Jednalo sa o spracovanie alebo štatistiku uzatvorených zmlúv o obstarávateľoch za roky 2009 a 2010. Danú úlohu splnil a odovzdal pred 8.00 hod. Odmailoval to riaditeľovi o 08.21 hod. Následne na to ho riaditeľ obvinil z nedodržania úlohy, za čo chcel navrhovateľa disciplinárne riešiť. Navrhovateľ toto odmietol. Riaditeľ mu chcel znížiť osobné ohodnotenie, resp. zobrať osobné ohodnotenie. Po uvážení a zistení, že mu nemôže zobrať osobné ohodnotenie mu znížil plat o 120 Eur. Zobral ho za pohotovosť a za riadenie. Potom nasledovali ďalšie kroky k psychickému nátlaku voči osobe navrhovateľa. Zo strany nadriadených bol vlastne vyvinutý tlak na vojenské obranné spravodajstvo (VOS), aby sa navrhovateľ podrobil na základe uverejnenia článkov bezpečnostnému pohovoru. Ten absolvoval v trvaní 4,5 hodiny, kde všetky otázky alebo väčšina otázok boli v súvislosti s uverejnenými článkami. Následne na to sa mal zúčastniť na polygrafickom vyšetrení, čo navrhovateľ odmietol, toto mu umožňuje zákon. Po zverejnení článkov zavolał manželke vo večerných hodinách, aby si dané články prečítala. Boli pripravení na nejakú reakciu. Po príchode domov daný článok rozoberal s rodinou, kde im vysvetlil, že daný článok sú čisté nepravdy, aby sa pripravili na reakciu. Reakcie okolia, či na synov alebo manželku nevie doložiť, po druhom článku vlastne začala dosť viaznuť komunikácia medzi nimi, lebo nevedeli, čo je pravda a čo nie je pravda a navrhovateľ ďalej odmietal komunikovať o týchto článkoch. Takto vzniklo dosť veľké komunikačné embargo v rodine navrhovateľa. Blízki priatelia a kamaráti navrhovateľa na dané články reagovali tak, že sa k tomu nevyjadrovali, prestali s navrhovateľom komunikovať, lebo sa báli, že ich osoby by mohli byť spájané s osobou navrhovateľa a mohlo by to mať pre nich negatívny dopad. Uverejnenie článkov malo dosť negatívny dopad na spoločenský život navrhovateľa a jeho rodiny, lebo do tej doby spoločensky žili a po uverejnení článkov sa navrhovateľ bál ukázať niekde na verejnosti, lebo nevedel ako zareaguje okolie alebo verejnosť. V daných článkoch bola zobrazená aj jeho fotografia. Navrhovateľ na základe uverejnenia článkov a následného tlaku bývalých zamestnávateľov voči jeho osobe schudol 10 kíl. Psychicky bol na tom zle, lebo nevedel, čo môže čakať od bývalého zamestnávateľa, keďže je prezentovaný v ich očiach ako korupčný človek. Tieto články majú vplyv aj na jeho ďalšie zamestnanie.

Na otázky právneho zástupcu odporcu navrhovateľ uviedol, že má vysokoškolské vzdelanie a to Vysokú vojenskú školu v Liptovskom Mikuláši. Pred 1.2.2006 pôsobil ako manažér vo firme Ides, s.r.o. Mal na starosti projekty, zabezpečovanie materiálu a podobne. S pánom Z. sa pozná od roku 2006 alebo 2006. Pán Z. bol živnostník - taxikár, prípadne bol zamestnancom nejakej taxi služby. Nájom motorového vozidla od pána Z. trval do októbra 2010. Nájom bol uzavretý dohodou. Nájomné sa malo uhrádzať v hotovosti. Uviedol, že S. E. pozná. Má k nemu čisto obchodný vzťah. Pán E. bol zástupcom firmy Willing. Spolu komunikovali cez obchodné prípady. Komunikovali spolu aj osobne. Poznali sa aj predtým, ako sa navrhovateľ zamestnal na Ministerstve obrany a poznali sa aj ich manželky. Uviedol, že s pánom E. sa pozná od roku 2004 alebo 2005. S pánom E. sa spoznal tak, že ich manželky boli spolupracovníčky. Uviedol, že nekomunikoval so spoločnosťami Pyra, Willing, S.M.S. o podmienkach jednotlivých súťaží, obstarávaní a ponukách pred ich začatím alebo ich priebehu alebo pri ich skončení. Nepodieľal sa na zmenách podmienok týchto súťaží alebo ponúk. Upozornenie pre porušenie pracovnej disciplíny mu dal O.. H. A., riaditeľa ÚIA. Výpoveď mu predkladal D.. H. H.. Odmietol sa zúčastniť polygrafického vyšetrenia na základe svojho zlého psychického stavu, lebo takto by bolo toto vyšetrenie neobjektívne a skreslené. Z nadriadených mali vyvíjať na navrhovateľa tlak D.. H. H., vedúci úradu, O.. H. A., riaditeľ ÚIA, D.. A., ktorého presnú funkciu uviesť nevedel. V tejto dobe bol asistentom riaditeľa O.. A.. Správanie voči navrhovateľovi zmenili všetci zamestnanci Úradu investície a akvizície (ÚIA).

Právny zástupca odporcu sa pridržiaval svojho písomného vyjadrenia zo dňa 1.4.2011 a dôvodov tam uvedených. Žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že trvá na vypočutí svedka A. E., ktorý je autorom žalovaných článkov.

Svedkyňa H. T. vo svojej výpovedi uviedla, že v období september až október 2010 bola asistentkou riaditeľa Úradu pre investície (ÚIA) a tabuľková pozícia bola nazvaná samostatný odborný referent. Náplňou jej práce bola administratívna práca riaditeľa úradu. Po uverejnení žalovaných článkov začal nepriamy útok na pána O.. P., nakoľko to bol tlak zhora. Dostal príkaz zhora, ktorý musel plniť. Riaditeľ povedal, že aj on má svoje úlohy, ktoré musí plniť. Následne po týchto tlakoch nastali reorganizačné zmeny celého úradu, ktoré celé 4 roky neboli potrebné. Uviedla, že s navrhovateľom sa pozná od nástupu do pozície asistentky riaditeľa v novembri 2007, lebo asistentka vykonáva administratívne činnosti aj pre riaditeľa odboru. Na novinárske otázky, ktoré boli spracované bežným spôsobom, ale otázky, ktoré sa týkali O.. P. boli priamo spracované a nemohli ísť priamo cez O.. P.. Boli spracované aj ostatnými ľuďmi, ktorí sa k tomu tiež vyjadrili, neboli priamo spracované. Dr. A. bol v tom čase asistentom riaditeľa, riaditeľom bol O.. A. a vedúcim služobného úradu bol D.. H. H.. O obsahu publikovaných článkov sa dozvedela z časopisu Plus 7 dní od svojej kolegyne, ktorá jej volala z kaviarne, keď čítala časopis. Po obdržaní novinárskych otázok a následne po uverejnení predmetných článkov zbadala zmeny na úrade ÚIA v prístupe kolegov a nadriadených a kolegov k osobe navrhovateľa. Zo strany nadriadených tam bola zmena prístupu a zo strany kolegov, tí sa báli komunikovať s navrhovateľom, aby z toho nemali problémy. Ako príklad prístupu nadriadených uviedla, že bola navrhovateľovi nariadená jedna úloha, bol to úkon vypracovať tabuľky ku koncu pracovnej doby, stavy verejného obstarávania za predchádzajúce obdobie, ktoré bežne spracovával O.. E.. Tento chodieval z práce skôr, nakoľko na úrade je pohyblivá pracovná doba. Tohto človeka museli zohnať telefonicky, aby sa dohodli, aby prišiel ráno do práce a danú úlohu vypracoval. Bolo to ráno o 8.00 hod., kedy bola úloha vypracovaná, tabuľky sa vytlačili bežným spôsobom, úloha bola tým pádom odovzdaná načas, avšak až po odovzdaní riaditeľ oznámil navrhovateľovi, že keďže nie je odovzdaná písomnou formou, že úlohu nesplnil tak, ako si predstavoval riaditeľ. Ak úloha nie je písomne zadaná, nie je nutné ju písomne odovzdávať. Potom boli organizačné zmeny úradu, siahnutie na osobné odmeny, zmena kancelárie. Prístup k navrhovateľovi bol taký, že aj kolegovia sa báli k nemu ísť do kancelárie. Svedkyňa uviedla, že s navrhovateľom mala dobrý pracovný vzťah, dokázali sa porozprávať aj o nepracovných veciach tak ako aj s ostatnými spolupracovníkmi. Na navrhovateľa nemohla povedať žiadnu negatívnu vlastnosť, lebo jej vždy pomohol, bol pozitívny. Uviedla, že možno mal jednu zlú vlastnosť, a to že bol až veľmi úprimný. Keďže kolegovia vedeli, čo sa deje, obávali sa o svoju existenciu, lebo navrhovateľovi nezostala ani jeho kancelária, ktorú mal. Bol preradený do inej kancelárie, komunikácia s navrhovateľom bola nežiaduca. Kolegovia sa báli vedúcich pracovníkov, riaditeľa ÚIA a následne aj vedúceho služobného úradu. Uviedla, že to zažila aj sama na vlastnej koži.

Svedok O.. T. B. uviedol, že na Ministerstve obrany SR pracuje od roku 2005 až doteraz na úrade ÚIA Ministerstva obrany SR, kde začínal ako vedúci oddelenia a teraz je riaditeľ odboru. S navrhovateľom boli kolegovia. Vo funkcii riaditeľa pôsobil navrhovateľ na odbore obstarávania cudzieho špeciálneho

majetku. Svedok bol riaditeľom odboru obstarávania majetku a elektronických aukcií. Uviedol, že predmetom sporu je článok zverejnený v Plus 7 dní o navrhovateľovi K.P.. Uviedol, že po zverejnení tohto článku chodil navrhovateľ dosť často na návštevy k vedúcemu služobného úradu. Nebolo pritom štandardné, aby pracovníci chodili k vedúcemu služobného úradu tak často. Uviedol, že on s navrhovateľom vychádzal dobre, navrhovateľ bol pracovitý a priateľský, svedok s ním nemal negatívne skúsenosti. O informáciách zverejnených prostredníctvom žalovaných článkov sa s kolegami rozprával, ale s nadriadenými nie. Predmetom diskusie bolo rozoberanie článku a skutočnosť, že navrhovateľ pán P. musel byť veľmi sledovaný. Zo strany kolegov si nevšimol zmenu v správaní sa k navrhovateľovi, ale zo strany nadriadených áno. Začali navrhovateľa volať na osobné pohovory. Organizačné zmeny nastali potom, keď musel pán P. odísť.

Svedok O.. R. P. uviedol, že na Ministerstve obrany SR pracuje od roku 2006. Je obstarávateľom, odborným referentom na oddelení obstarávania komerčného materiálu. S navrhovateľom sa pozná ako so svojim nadriadeným. Navrhovateľ bol jeho nadriadeným niekedy od roku 2007, kedy odišla zástupkyňa riaditeľa pani P.. Navrhovateľ bol kamarátsky, pracovne ho posúdiť nevie, lebo robil na inom oddelení. Bral ho ako kamaráta, chodili spolu na obedy, v súkromí s ním nikde nebol. Stretávali sa len v práci a na pracovných akciách. Uviedol, že k nemu sa navrhovateľ ani po zverejnení článkov nechoval ináč, ale že vzťahy nadriadených k osobe navrhovateľa si musia zodpovedať oni.

Svedok O.. E. H. uviedol, že diskutovali o informáciách zverejnených prostredníctvom žalovaných článkov s kolegami, aj s navrhovateľom, ale s inými nadriadenými o tých článkoch nediskutoval. Predmetom diskusii bolo rozhorčenie nad článkom, nad skutočnosťami, ktoré boli uverejnené. Postrehol na pracovisku tlak vyvíjaný na navrhovateľa. Nevie uviesť konkrétne, ale bolo evidentné, že tlak je vyvíjaný. Po zverejnení týchto článkov bola vykonaná organizačná zmena, bol zrušený odbor navrhovateľa, ten musel opustiť úrad alebo prijať nejakú inú funkciu v rámci štátnej služby, ktorá bola pre neho neakceptovateľná.

Svedok O.. H. A. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že na Ministerstve obrany SR pracoval od júla 2010 ako vedúci štátny zamestnanec, riaditeľ úradu investícií. Navrhovateľ vykonával svoju funkciu do konca roka 2010. Koncom roka 2010 prebehla reorganizácia s cieľom zefektívniť úrad a znížiť náklady v zmysle Nariadenia vlády. Odbor riadený navrhovateľom zanikol, navrhovateľovi O.. P. bolo ponúknuté iné miesto štátneho zamestnanca, ktoré neprijal. Na základe toho bola s ním podpísaná dohoda o ukončení pracovného pomeru. Počas roka 2010 sa s navrhovateľom nevyskytli pracovné problémy, vyskytol sa iba jeden, kedy zadanú úlohu nesplnil v stanovenom čase a bol s ním urobený a následne aj spísaný pohovor. Svedok uviedol, že má vedomosť o tom, že pôsobenie O.. P. na E. obrany SR bolo predmetom vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní. Nepamätal sa akých obchodných prípadov sa toto trestné konanie týkalo. Uviedol, že jeho predchodcom vo funkcii bol O.. D. U.. Nespomínal si, či sa vyjadroval k novinárskym otázkam týkajúcich sa osoby navrhovateľa. K zníženiu platu navrhovateľa o 120 Eur s účinnosťou k 1.11.2010 došlo v súvislosti s uvedeným porušením pracovnej disciplíny.

Svedok H.. A. uviedol, že v roku 2010 nebol priamym nadriadeným navrhovateľa. Vie niečo o tom, že v roku 2010 boli doručené nejaké novinárske otázky týkajúce sa osoby navrhovateľa, ale ich znenie si nepamätá. Nevedel uviesť ani čo bolo predmetom novinárskych otázok. Uviedol, že vie, že boli uverejnené nejaké články o osobe navrhovateľa v týždenníku PLUS 7 dní a na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>. Nevedel už presne uviesť kde ich on našiel. Nepamätal sa presne ani na obsah týchto článkov, pamätal sa, že tam boli aj nejaké fotografie a že sa jednalo o otázky týkajúce sa auta, ktorý používal O.. P. komu toto auto patrilo. V súvislosti s týmito zverejnenými článkami bol navrhovateľ upozornený na porušenie pracovnej disciplíny. Uviedol, že osobu autora článkov A. E. pozná, tento pracuje na Ministerstve obrany SR a to na tlačovom odbore.

Svedok D.. H. H. vo svojej výpovedi uviedol, že od 9.7.2010 je vedúcim služobného úradu Ministerstva obrany SR. Navrhovateľa pozná ako zamestnanca Ministerstva obrany SR. S navrhovateľom rokoval na základe požiadavky riaditeľa ÚIA keď vyšli nejaké články v médiách, mal s ním prerokovať vstup auta, ktoré údajne nebolo navrhovateľove, do priestorov Ministerstva obrany SR. Nepamätal sa, či s navrhovateľom rokoval aj pred vyjdením týchto článkov. S navrhovateľom mal rozhovor o týchto článkoch. Svedok sa ho opýtal, či vzhľadom k týmto článkom a odposluchom, ktoré v nich boli uvedené, považuje za vhodné tam ďalej pracovať, lebo tieto články mu môžu ublížiť. Navrhovateľ mu povedal, že porozmýšľa o tom a dá mu písomné stanovisko, ktorého obsah si navrhovateľ nepamätá.

Navrhovateľ svedkovi vysvetľoval, ako to s tým vozidlom bolo. Svedok si už nepamätal presne na obsah rozhovoru. Navrhovateľ mu uviedol, že tie odposluchy nie sú pravdivé. Navrhovateľ mu dal k veci písomné stanovisko, svedok si obsah tohto stanoviska už nepamätá. Viac sa už touto vecou nezaoberal a ani v tejto veci viac nekonal. Svedok si už presne nepamätal kedy došlo k tomuto rozhovoru s navrhovateľom. Svedok osobne nezasahoval do kompetencie riaditeľa ÚIA pri nejakých disciplinárnych postihoch navrhovateľa. Svedok si nepamätal ani na to ako skončil pracovný pomer navrhovateľa na Ministerstve obrany SR. Na otázku, či na ÚIA boli doručené pred zverejnením spomínaných článkov novinárske otázky svedok uviedol, že si to nepamätá, že je to v kompetencii tlačového oddelenia. Tieto články podľa svedka boli asi v týždenníku Plus 7 dní. Uviedol, že tam boli zverejnené nejaké odposluchy, niečo k tomu autu a to je všetko čo si pamätá. Uviedol, že na tlačovom oddelení Ministerstva obrany SR pôsobí A. E..

Svedok E. Z. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že s navrhovateľom sa pozná asi 12 rokov. Zoznámili sa na nejakých motocyklových závodoch pri Lučenci. Svedok si kúpil nové auto Kia Sorento. Chcel ho používať ako taxikár. Po kúpe auta zistil, že mu takéto auto ani nie je treba. Myslel si najskôr, že ho dá dcére, ale keď mal nedostatok finančných prostriedkov, rozhodol sa toto auto predať. Navrhovateľovi ho predal niekedy v roku 2009 za 800.000,- Sk. Navrhovateľovi toto auto predaj aj z toho dôvodu, že navrhovateľ toto auto už aj predtým užíval. Navrhovateľ mu za požičania auta neplatil, lebo mali spolu tichú dohodu, že navrhovateľ toto auto možno aj kúpi, keď príde k nejakým peniazom. Svedok sa vtedy odsťahoval na samotu, toto auto vtedy nepotreboval, lebo ho nepoužíval. Roky robil taxikára, vedel, že navrhovateľovi môže dôverovať, lebo sa v ľuďoch vyzná. Taxikársku licenciu mal do roku 2010. Začal s tým hneď po revolúcii. Živnosť mal okolo 20 rokov. V roku 2010 živnosť zrušil a zamestnal sa v obchodnej spoločnosti Hermes Group, s.r.o. Dubnica nad Váhom ako vodič. Počas živnosti nebol nikde zamestnaný. Nikdy nebol zamestnaný vo firme S.M.S. s.r.o. Svedok uviedol, že pri výkone práce prichádza s pánom C. U.. Nie je však jeho osobným vodičom, lebo sú tam zamestnaní traja vodiči. Motorové vozidlo Kia Sorento kúpil asi v roku 2007 za akciovú cenu okolo 900.000,- Sk. Toto motorové vozidlo chcel používať pri výkone taxikárskej živnosti. Vtedy mal vozidlo Škoda Octavia a myslel si, že bude Kia potom používať. Musel by však prehodiť taxameter a podobne a to nie je také jednoduché. Myslel si, že Octaviu predá. Motorové vozidlo požičal navrhovateľovi asi 3 mesiace po jeho kúpe. Navrhovateľ auto užíval asi 2 roky. Svedok uviedol, že pána C. U. pozná asi 30 rokov.

Svedkyňa I. P. uviedla, že ona drží s manželom, lebo s ním to všetko prežívala. Uviedla, že vie čo je predmetom sporu. O zverejnení článkov v týždenníku Plus 7 dní, v denníku Plus 1 deň sa dozvedela od svojho manžela - od navrhovateľa. Uviedla, že sa pamätá, že na prvej strane bol vtedy nejaký článok o obžalovanom z Banskej Bystrice, bol to asi pán M.. Keď si články prečítala, podľa nej to nebola pravda. O navrhovateľovej práci sa doma nikdy nerozprávali. Nehovoril o žiadnych zmluvách, ani o výberových konaniach. Doma preberajú len obyčajné rodinné záležitosti. O jej práci sa však rozprávali len zbežne, lebo svedkyňa predáva luxusné kabelky a navrhovateľa to nezaujímá. Navrhovateľ jej hovoril, že z dôvodu zverejnenia tých článkov ho chcú vyhodiť z práce a že nevedia ako sa ho zbaviť. Na ich rodinný život tieto články vplyv nemali, lebo majú skvelé deti. Uviedla však, že žijú v malom meste vo W.. Vyskytovali sa potom rôzne narážky, teraz si už z toho robia srandu, že sú mediálne známi. Vtedy ale smiešne nebolo. Nejaké narážky boli aj zo strany brata navrhovateľa, on sa o tom rozprával aj v krčme. Uviedla, že rôzne veci boli aj na internete, bolo to veľmi škaredé. Ona si prečítala zo tri takéto odkazy, napr. že je to bývalý vojak, že mu treba zobrať celý majetok. Viac to už potom nečítala, lebo to bolo pre ňu deprimujúce. K fyzickému útoku na navrhovateľa a svedkyňu nedošlo. Navrhovateľ jej povedal, že mu chcú dať výpoveď, že sa mu každý otočil chrbtom, že sa mu v práci všetci vyhýbajú. Zo strany navrhovateľa nedošlo ku zmene v správaní sa k nej, ale svedkyňa si všimla, že navrhovateľ sa zmenil, bol nervózny, psychicky na tom nebol dobre, keď ho chceli vyhodiť z práce, bol utiahnutý. Do spoločnosti prestali chodiť. Predtým chodievali do divadla, chodievali aj na muzikály do Bratislavy. Po zverejnení týchto článkov už nechodili nikde. Svedkyňa uviedla, že aj v tých časoch podporovala navrhovateľa, lebo to zle znášal. Stála pri ňom, na psychike jej to nepridalo. Strata zamestnania ohrozila navrhovateľa a jeho rodinu. Mali dve školopovinné deti, jedno študovalo na vysokej škole, druhé na Súkromnej umeleckej škole vo W.. Uviedla, že vie o tom, že navrhovateľ bol po zverejnení týchto článkov vyšetrovaný orgánmi činnými v trestnom konaní. Svedkyňa to zle znášala, nebol to dobrý pocit. Uviedla, že W. je malé mesto, že niektorí ľudia na nich zazerali, niektorí sa im ani nepozdravili.

Svedok Q. P. na pojednávaní uviedol, že on bežne časopis Plus 7 dní a denník Plus 1 deň nečítaval, ale volali mu rodičia. Povedali mu, aby sa neprekvapil keď to bude čítať. On potom všetky tieto články

čítal. Jeho reakcia bola zmiešaná, bol v šoku. Zaujímal sa o to. Predtým sa s otcom o jeho práci nebavili. Otec sa mu snažil vysvetliť o čo ide. Atmosféra v ich rodine sa zmenila. Obidvaja rodičia mali obavy, že ich ľudia budú osočovať, otec bol celé dni nervózny. Kamaráti sa svedka pýtali, kedy pôjde jeho otec sedieť, kedy pôjde do basy. Mnohí ľudia tieto články brali ako fakty, nie ako články, ktoré nemusia byť faktom. V širšej rodine napríklad otcov brat sa prestal s otcom baviť a v rodine rozširoval informácie z týchto článkov. Svedok sa dočítal nejaké reakcie na internete, kde prebiehala k tomu diskusia. Čítal to pred dvomi rokmi a myslí si, že to tam ešte stále je. Na jeho prácu to dopad nemalo, lebo pracuje v zahraničnej firme a vo firme dianie na Slovensku ľudí nezaujíma. Rodičia ho do toho nechceli zaťahovať, nehovorili mu nič, ale doma počul, že to otec v práci nemá dobré, že ho chcú odtiaľ dostať a že kvôli tým článkom je na neho vyvíjaný tlak. On sa s ním o tomto osobne nerozprával. Svedok ďalej vo svojej výpovedi uviedol, že otec bol odvtedy viac utiahnutý. Rodiny sa prestali navštevovať. Predtým sa navštevovali, jeho otec má dvoch bratov. Oni prestali chodiť k nim a naopak takisto návštevy prestali. Predtým chodievali napríklad na spoločné večere, na dovolenku, na rodinné návštevy. Otec už potom bol utiahnutý, nechodievali spolu ani na spoločné večere. Svedok uviedol, že v čase publikovania článkov žil s rodičmi v spoločnej domácnosti, od 15.10.2010 bol zamestnaný, chodil na týždňovky a domov prichádzal na víkendy. Vedel, kde jeho otec pracuje, na akej funkcii, vedel čo je verejné obstarávanie.

Svedok O.. S. E. vo svojej výpovedi uviedol, že od roku 2004 pracuje ako projektový manažér vo firme Willing, a.s. Na starosti má obchodné prípady od začiatku až po ich ukončenie. Má na starosti prípravu zmluvy, plnenie zmluvy, ako aj udržiavanie vzťahov so zákazníkmi. S navrhovateľom sa zoznámil keď navrhovateľ pracoval vo firme IDES, s.r.o. S navrhovateľom bol v kontakte, aj keď tento začal pracovať na Ministerstve obrany SR, lebo ich firma Willing, a.s. je niekoľko rokov dodávateľom rôznej vojenskej techniky. Navrhovateľ tam pracoval vo vedúcej funkcii a preto sa nedalo, aby neboli spolu v kontakte. Svedok uviedol, že mu nie je známy nejaký prípad ovplyvňovania verejnej súťaže navrhovateľom v prospech firmy Willing, a.s. K dodávke pilotnej výstroje v hodnote 900.000 Eur v prospech spoločnosti Willing, a.s., ktorá mala byť zvýšená na cenu 1,7 mil. Eur svedok uviedol, že ich firma v období, keď bola vyhlásená verejná súťaž na uvedený predmet, zažiadala si o súťažné podklady vo vestníku verejného obstarávania, bola táto súťaž zverejnená už predtým ako predbežné oznámenie a ich firma na základe týchto informácií sa prihlásila do súťaže. Vyzdvihli si súťažné podklady. Zverejnenie oznámenia o verejnej súťaži nekorešpondovalo so súťažnými podkladmi a ich firma sa tejto súťaže nezúčastnila. Uviedol, že ak sa dobre pamätá, Ministerstvo obrany SR túto súťaž potom úplne zrušilo a táto zákazka sa vôbec nerealizovala. Svedok uviedol, že z predvolania vie o čo asi ide. Sú to už 2 roky, on tie články vtedy čítal. Ich firma býva častým predmetom diskusii v novinách v článkoch, lebo ich firma sa majoritne zaoberá obchodom s vojenským materiálom. Na otázku sudcu, z akých dôvodov došlo alebo malo dôjsť k rozdeleniu výstroje na 3 časti, svedok uviedol, že v predbežnom oznámení zverejnenom vo vestníku verejného obstarávania bola množina tovaru, ktorý bol veľmi široký. Bolo tam pomiešaných viac komodít, ktoré by sa mali objednávať od rôznych subdodávateľov. On preto navrhovateľovi aj telefonoval, že takto sa to nedá zrealizovať. Navrhovateľovi vtedy poradil, aby to rozdelil na nejaké 3-4 časti, ale aby sa to rozdelilo na nejaké logické celky. Ako príklad uviedol, že v tom zozname boli napr. ponožky, hodinky, ale aj špeciálny letecký materiál. On mal v tom čase certifikát na verejné obstarávanie. Z tohto vedel aj princípy fungovania verejného obstarávania. Pomôckou pre obstarávateľa je colný sadzovník a zoznam požadovaného tovaru býva rozdelený podľa colného sadzovníka. Toto sa však potom vôbec nerealizovalo a verejná súťaž bola zrušená. Podľa svedka spoločnosť Willing, a.s. neobchoduje a nespolupracuje s obchodnou spoločnosťou S.M.S. s.r.o. Dubnica nad Váhom, lebo táto firma obchoduje s úplne inými komoditami.

Svedok má s navrhovateľom profesionálny vzťah, nenavštevovali, ani sa nenavštevujú. Odvtedy ako čítal ten článok, sa s navrhovateľom ani nestretol. Uviedol, že sa poznali ich manželky. Firma Willing, a.s. Zvolen pre Ministerstvo obrany SR dodávala aj nejaké rádiostanice, vysielачky Harris. Svedok uviedol, že ich firma Willing, a.s. mala výhradné zastúpenie americkej firmy Harriss. Pri výhradnom zastupovaní musí slovenská firma absolvovať dosť zložitý vnútorný audit, aby americká firma delegovala takéto výhradné zastúpenie slovenskej firme.

Svedok A. E. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že k informáciám, ktoré boli uvedené v článku pod názvom „Kto ho chráni?“, ktorého autorom je on uviedol, že sa dopracoval k tomu tak, že mal určité informácie ústneho a písomného charakteru. Tieto informácie si overoval u dotknutých osôb s tým, že výsledkom overovania bolo potvrdenie informácií a preto sa tieto informácie rozhodli zverejniť. S navrhovateľom O.. E. P. sa pokúšal spojiť telefonicky na jeho pracovisku na Ministerstve obrany SR.

Navrhovateľ sa odmietol vyjadriť s tým, že ako osoba sa vyjadriť nemôže, že za Ministerstvo obrany SR sa môže vyjadrovať len hovorca tohto ministerstva. Uviedol, že pred zverejnením článkov asi nehovoril so zástupcom firmy Willing S. E.. Na otázku sudcu, odkiaľ mal svedok informácie týkajúce sa zákazky na špeciálne oblečenie pre pilotov, pri ktorých sa v článku spomína firma Willing a navrhovateľ pán P., svedok uviedol, že sa musí odvolať na tlačový zákon, a to na ochranu zdroja. Uviedol, že mal k dispozícii policajné záznamy. Je to veľmi citlivá záležitosť, bolo to ešte pred Gorilou. Niekoľkokrát si to overoval aj na policajnom prezídiu, ako aj od ďalších zdrojov z bezpečnostných zložiek. Policajné prezídium potvrdilo, že evidujú také čísla spisov. Policajné spisy, ktoré mal k dispozícii, aj študoval. V čase písania článku sa pýtal aj na policajnom prezídiu, či bol navrhovateľ pán P. alebo niekto iný za takúto trestnú činnosť aj odsúdený. Na policajnom prezídiu mu povedali, že takéto čísla spisov majú zaevidované, ale nevedeli alebo nechceli mu povedať, čo je obsahom spisov, lebo spisy sa nenachádzali tam, kde sa mali nachádzať. Predmetom jeho článku nebolo to, či niekto bol alebo nebol právoplatne odsúdený z nejakého trestného činu. Bol tu podľa jeho názoru verejný záujem na tom, že niečo také ako obsahujú tie spisy sa môže diať, išlo o verejné peniaze, o verejný záujem. Obsah spisov bol taký závažný, že z hľadiska verejného záujmu sa to rozhodli zverejniť.

Uviedol, že s pánom E. nekomunikoval a nevie súdu predložiť dôkaz o takejto komunikácii. O komunikácii navrhovateľa s pánom E. má dôkazy. Sú to tie policajné spisy, o ktorých hovoril.

Svedok predložil do spisu fotokópiu prepisov záznamu telekomunikačnej prevádzky. Bolo zistené, že sú predložené: príloha č. 2, príloha č. 13, príloha č. 23, príloha č. 24, príloha č. 26, príloha č. 31, 33, 32, 34, 36, 38, 39, 41 spisu ČP: PPZ-V-11278/2007-ZPČ-Z-ITP. Predložil do spisu úradné záznamy Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Bratislava, ČVS: PPZ-1000-1/BPK-2007 zo dňa 15.10.2007, ČVS: PPZ-1000-2/BPK-2007 zo dňa 15.10.2007, ČVS: PPZ-1000-3/BPK-2007 zo dňa 15.10.2007, ČP: PPZ-141-7/BPK-2008 zo dňa 6.2.2008. Na otázku sudcu, či svedok má nejaké dôkazy o tom, že navrhovateľ mal dostať nejaké dary od firiem, ktoré získali nejaké zákazky na Ministerstve obrany SR, svedok uviedol, že opäť poukazuje na spis Prezídia PZ Bratislava, kde sa uvádzajú nejaké hodinky. Uviedol, že v článku netvrdil, že pán P. dostal nejaké vecné dary za služby na Ministerstve obrany SR ako nejakú protihodnotu. On nebol toho svedkom. Zistil to z policajného spisu a napísal to, že táto skutočnosť je uvedená v policajných spisoch.

V čase písania článku sa už piaty rok venoval téme Ministerstva obrany SR, bola to jeho špecializácia. Vzhľadom na zistené skutočnosti vyplývajúce zo získaných spisov, ale aj svedectiev od jeho zdrojov ohľadom pomerov na MO SR, spojených s aj navrhovateľom, sa v redakcii rozhodli, že takéto informácie o možnom prepojení dôležitého úradníka MO SR v oblasti verejného obstarávania so zbrojárskymi alebo akýmikoľvek firmami, ktoré sa uchádzajú o zákazky na Ministerstve obrany SR, by mala verejnosť informovaná. Písomnú dokumentáciu získal z dvoch zdrojov. Jedným zdrojom bol dokonca novinár, ktorý tieto spisy má k dispozícii už dlhšiu dobu, ale nevedel sa s nimi pohnúť ďalej. Nevedel tie informácie overiť. Druhým zdrojom bol zdroj z bezpečnostného prostredia. Oslovených bolo viac ako 10 ľudí alebo inštitúcií ako zdrojov informácií. Proces overovania bol zdĺhavý.

Na otázky právneho zástupcu navrhovateľa svedok uviedol, že informácie uvedené v článku pochádzajú z policajných spisov, ktorých čísla resp. autenticitu potvrdilo policajné prezídium a zároveň ich autenticitu si potvrdzoval okrem toho ešte od dvoch alebo troch nezávislých zdrojov, ktorých sa pýtal či to môže byť pravé alebo to môže byť falzifikát. Prezídium PZ mu potvrdilo, že spisy s takým evidenčným číslom existujú alebo existovali, ale sa nenachádzajú tam, kde by sa mali. Snažia sa dohľadať dokumenty, aby mohli pokračovať v konaní. Jedným z hlavných podnetov pre článok bola informácia, že navrhovateľ v čase písania článku využíval motorové vozidlo, ktoré bolo majetkovo alebo personálne prepojené na jedného z dodávateľov tovaru alebo služieb pre Ministerstvo obrany SR. Druhou líniou bolo policajné vyšetrovanie navrhovateľa pre machinácie pri verejnom obstarávaní. Prišli na to tak, že toto auto skutočne potvrdzovalo informácie uvedené v policajnom spise. Pri overovaní pravdivosti skutočností týkajúcich sa auta Kia Sorento svedok uviedol, že vtedy hovoril telefonicky s pánom C. U., konateľom firmy S.M.S. Tento mu povedal, že to auto patrí E. Z.. Následne mu ho dal k telefónu a tento mu povedal, že auto požičiava navrhovateľovi. Svedok nepovažoval za potrebné overovať si, či pán Z. bol zamestnancom firmy S.M.S. s.r.o., lebo pán U. mu telefonicky povedal, že pán Z. pre nich pracuje. Pre tento článok toto zistenie nebolo podľa svedka relevantné, či pán Z. je zamestnancom alebo živnostníkom spolupracujúcim s firmou S.M.S. Pán U. jednoznačne povedal, že pán Z. pre nich pracuje. Na otázku, ako je možné, že svedok disponuje materiálmi z policajných spisov uviedol, že ich má

od zdroja, ktorý nemôže menovať. Informáciu o tom, že navrhovateľ bol sledovaný, mal svedok z policajného spisu. Za sledovanie považoval odpočúvanie. Na otázku, ako je možné, že svedok má k dispozícii prepisy hovorov, ktoré mali byť podľa zákona zoskartované, svedok uviedol, že ich má zo zdroja, ktorý nechce byť menovaný a on ho nemôže menovať. Bol zrušený stupeň utajovania. Ak si niekto nesplnil povinnosti vyplývajúce z archivácie dokumentov, on to nebol.

Svedok C. U. bol vypočutý dožiadaným súdom, Okresným súdom Trenčín. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že je konateľom spoločnosti Hermes Group, s.r.o. Navrhovateľa pozná 8 až 10 rokov. S navrhovateľom prichádzal do styku služobne. Na Ministerstve obrany SR bol predmetom ich spolupráce výpredaj tovaru z armády a nákup tovaru pre armádu. Mimo pracovných rokovaní sa svedok s navrhovateľom nestretával. Svedok ako majiteľ pôsobí aj vo firme Hermes, a.s. a S.M.S. s.r.o. Pána E. Z. pozná viac ako 25 rokov. Zoznámili sa keď svedok pracoval ešte v ZVS Dubnica nad Váhom. Pán Z. vtedy pracoval ako taxikár. V čase zverejnenia článkov, pán E. Z. bol zamestnaný vo firme Hermes Group, s.r.o. Pán P. vykonával prácu šoféra. Svedok nikdy nebol vlastníkom motorového vozidla Kia Sorento modrej metalízy a toto motorové vozidlo ani nevidel.

Zo stanoviska XXXDEE. P. na novinárske otázky z Plus 7 dní zo dňa 29.9.2010 bolo zistené, že motorové vozidlo Kia Sorento, ev.č. TN-277DE navrhovateľ používa od roku 2008 na základe dohody. Majiteľom vozidla je pán E. Z., ktorý motorové vozidlo mal v danom čase nevyužitú a ponúkol ho navrhovateľovi na odpredaj. Nakoľko navrhovateľ nemal záujem o kúpu vozidla, urobili medzi sebou písomnú dohodu o využívaní jeho súkromného vozidla na súkromné účely navrhovateľa. Majiteľ vozidla v tom čase pracoval ako živnostník. V roku 2010 sa majiteľ vozidla pán Z. zamestnal ako šofér. Navrhovateľ komunikuje so zamestnancami spoločnosti S.M.S. na základe obchodných vzťahov pri príprave a realizácii zmlúv. Nakoľko majiteľ vozidla, pán Z. v dobe podpísania dohody o využívaní motorového vozidla nebol zamestnancom spoločnosti S.M.S., nepovažuje navrhovateľ svoju dohodu s ním za konflikt záujmov. Navrhovateľ ďalej uviedol, že svoju prácu si dlhodobo plní čestne a svedomito, riadi sa pokynmi nadriadených, dodržiava pracovnú disciplínu a interné smernice Ministerstva obrany. Má úprimný záujem pokračovať vo svojej pracovnej činnosti. Nie je politicky aktívny, rešpektuje personálne zmeny, ktoré sa udiali po voľbách v rezorte a je pripravený na aktívnu spoluprácu.

Výzvou zo dňa 8.11.2010 vyzval navrhovateľ odporcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu na uverejnenie ospravedlnenia.

Z upozornenia na porušenie služobnej disciplíny zo dňa 29.9.2010, ktoré bolo podpísané riaditeľom O.. H. A. vyplýva, že navrhovateľ O.. E. P. bol upozornený na to, že na základe informácií médií a po vykonanom pohovore dňa 28.9.2010 ho riaditeľ O.. H. A. upozorňuje na porušenie služobnej disciplíny. Porušenia služobnej disciplíny sa dopustil tým, že používal súkromné motorové vozidlo KIA Sorento, EČV E. DE, ktoré je evidované na zamestnanca súkromnej spoločnosti S.M.S. s.r.o., s ktorou Ministerstvo obrany SR má uzatvorené obchodné kontakty. Na toto motorové vozidlo si navrhovateľ nechal vystaviť aj vstup do priestorov Ministerstva obrany SR. Tým porušil povinnosti štátneho zamestnanca vyplývajúce zo zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 151/2010 Z.z., a to konkrétne ustanovenia § 60 ods.1 písm. b) a d) a § 61 písm. b) tohto zákona. Vyzval ho na okamžitú nápravu, t.j. na ukončenie využívania uvedeného motorového vozidla.

Z predloženej Zmluvy o nájme vozidla, uzavretej medzi navrhovateľom O.. E. P. ako nájomcom a vlastníkom motorového vozidla E. Z. zo dňa 7.5.2008 bolo zistené, že predmetom nájmu bolo osobné motorové vozidlo KIA Sorento, EVČ: TN 118CP. Cena za nájom vozidla špecifikovaného v článku I. zmluvy bola stanovená sumou 50.000,- Sk ročne s tým, že nájomné bude splatné do 15 dní od ukončenia zmluvy o nájme. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 31.12.2010.

Z predloženej pracovnej zmluvy pána E. Z., nar. X.X.XXXX bolo zistené, že dňa 1.3.2010 bola uzavretá pracovná zmluva medzi ním a jeho zamestnávateľom obchodnou spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Dubnica nad Váhom.

Navrhovateľ do spisu ako listinné dôkazy predložil aj články zverejnené pod názvom „Kto ho chráni?“, „A nič...“, ako aj znenie článku zverejneného na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>.

Do spisu bolo predložené aj Nariadenie riaditeľa Úradu pre investície a akvizície Ministerstva obrany SR č. 155 zo dňa 18.júla 2008, ktorým bola určená komisia na vyhodnotenie dokladov a cenových ponúk pri obstarávaní „PILOTNEJ VÝSTROJE“. Z tohto nariadenia vyplýva, že navrhovateľ nebol členom tejto komisie. Komisia vyhodnotila ako najvýhodnejšiu ponuku obchodnej spoločnosti AEROPROGRES, s.r.o. Bratislava. Navrhla uzatvoriť rámcovú zmluvu na dobu trvania do roku 2012 s možnosťou opcie do roku 2014 a kúpnu zmluvu pre rok 2008.

Úrad pre verejné obstarávanie, odbor elektronického verejného obstarávania, informačných technológií, vestníka a zoznamov so sídlom v Bratislave oznámením zo dňa 22.2.2012 oznámil navrhovateľovi O.. E. P. začiatok správneho konania vo veci vyčiarknutia zo zoznamu odborne spôsobilých osôb.

Národný bezpečnostný úrad so sídlom v Bratislave rozhodnutím SP-PB-892-16/2011-Ž-38346 zo dňa 27.1.2012 rozhodol, že osoba O.. E. P. podľa § 14 ods.1 zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností, nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú, pretože uviedla nepravdivé údaje pri bezpečnostnom pohovore. Proti tomuto rozhodnutiu navrhovateľ podal odvolanie.

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava so sídlom Pribinova 2, Bratislava, ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010 zo dňa 28.10.2011, právoplatným od 11.11.2011 bolo zastavené trestné stíhanie vo veci zločinu Machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods.1, ods.2, písm. c), písm. d) Trestného zákona, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Výbor Národnej rady SR na preskúmanie Rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu so sídlom v Bratislave vydal pod č. CRD-485-4/2012-VPRNBÚ zo dňa 3.5.2012 rozhodnutie o odvolaní navrhovateľa O.. E. P.. Rozhodnuté bolo tak, že bolo zrušené Rozhodnutie Národného bezpečnostného úradu č. SP-PB-892-16/2011-Ž-38346 z 27.1.2012 a vec mu bola vrátená na nové rozhodnutie z dôvodu opätovného vyhodnotenia bezpečnostnej spoľahlivosti O.. E. P..

Úrad pre verejné obstarávanie so sídlom v Bratislave Rozhodnutím č. 237-4000/2012-43/ZOSO zo dňa 27.06.2012 zastavil správne konanie podľa § 30 ods.1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, začaté dňa 27.02.2012 vo veci vyčiarknutia O.. E. P. zo zoznamu odborne spôsobilých osôb podľa § 125 ods.2 písm. d) zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu, že odpadol dôvod konania pre toto správne konanie.

Z oznámenia Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii so sídlom v Bratislave č. PPZ-BPK-684/2012 zo dňa 27.9.2012 bolo zistené, že registratúrne záznamy PPZ-1000-1/BPK-2007, PPZ-1000-2/BPK-2007, PPZ-1000-3/BPK-2007 tvorili jeden kompaktný celok, tzv. zberný spis, vzťahujúci sa k tej istej veci, nazvaný „Obstarávanie“ a tento bol dňom 29. januára 2008 v zmysle článku 28 ods.1 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 64/2003 o vydaní registratúrneho poriadku, preprotokolovaný a v protokole nového ročníka mu bolo pridelené číslo PPZ-141/BPK-2008, ktorého obsah bol tvorený označenými registratúrnymi záznamami č. PPZ-141-9/BPK-2008 a č. PPZ-141-7/BPK-2008. Zároveň súdu oznámili, že dňom 16. augusta 2010 bol označený registratúrny záznam zničený na základe „Rozhodnutia o vyradení registratúrnych záznamov“ zo dňa 20. júla 2010, číslo OR-2010/00227, vydaným odborom registratúr a správy dokumentov Ministerstva vnútra SR, ktorého fotokópiu súdu predložili.

Zároveň súdu oznámili, že spis č. PPZ-V-11278/2007-ZPČ-Z-ITP nie je vedený Úradom boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru, ale odborom zvláštnych policajných činností Západ Úradu zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru, Račianska č. 45, 812 72 Bratislava.

Prezídium Policajného zboru, Úrad zvláštnych policajných činností, odbor zvláštnych policajných činností Západ so sídlom v Bratislave prípisom č. PPZ-ZPČ-Z-1685-001/2012 zo dňa 2.10.2012 oznámilo Prezidiu Policajného zboru, úrad boja proti korupcii Bratislava, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky ako jeden z druhom informačno-technických prostriedkov patrí podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov medzi utajované skutočnosti. Informácie získané technickým úkonom

a písomnosti s tým súvisiace sa poskytujú výlučne policajtom uvedeným v žiadosti o realizáciu, teda žiadateľovi. Vzhľadom na tieto skutočnosti, odporúčajú obrátiť sa so žiadosťou na VOS MO SR, ktoré bolo v danej veci žiadateľom.

Z lustrácie v Sociálnej poisťovni, ústredie Bratislava, bolo zistené, že E. Z. pracoval ako SZČO od 1.2.1991 do 31.3.2010. Zamestnancom obchodnej spoločnosti HERMES GROUP, s.r.o. Dubnica nad Váhom bol od 2.3.2010. Tento stav platil aj ku dňu 6.11.2012.

Svedok A. E. predložil do spisu fotokópie spravodajskej informácie pre ministra obrany SR vo veci obstaranie tempestovaných počítačov - súhrnná informácia zo dňa 25.2.2008, podnet na trestné stíhanie Prezídia Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii č. PPZ-141-9/BPK-2008 zo dňa 20.2.2008, fotokópiu úradného záznamu Prezídia Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii č. ČVS: PPZ-1000-1/BPK-2007 zo dňa 15.10.2007, ktorá nie je úplná, lebo nie je na poslednej predloženej strane žiadna pečiatka ani podpis. V rovnakej podobe bola predložená fotokópia ďalšieho úradného záznamu Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii ČVS: PPZ-1000-2/BPK-2007 zo dňa 15.10.2007, ako aj prvá strana Úradného záznamu Prezídia Policajného zboru Úradu boja proti korupcii ČVS: PPZ-1000-3/BPK-2007 zo dňa 15.10.2007, ako aj Úradný záznam o zrušení stupňa utajenia písomnosti Č.p.: PPZ-141-7/BPK-2008 zo dňa 6.2.2008 a Č.p.: PPZ-141-8/BPK-2008 zo dňa 13.2.2008. Súdu boli predložené aj fotokópie prepisu záznamu telekomunikačnej prevádzky zo spisu PPZ-V-11278/2007-ZPČ-Z-ITP.

Ministerstvo obrany SR, Vojenské spravodajstvo prípisom zo dňa 17.5.2013 súdu oznámilo, že spis Prezídia Policajného zboru Bratislava PPZ-V-11278/2007-ZPČ-ITP nie je možné súdu predložiť, nie je možné vydať súhlas s predložením tohto spisu.

Z predloženej kúpno-predajnej zmluvy, uzavretej medzi E. Z. ako predávajúcim a O.. E. P. ako kupujúcim, uzavretej 8.11.2010 vyplýva, že predmetom kúpy a predaja bolo osobné motorové vozidlo KIA Sorento, modrá metalíza, EVČ: H. E.DE. Kúpna cena bola dohodnutá vo výške 6.000 Eur.

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Prezídium Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii so sídlom v Bratislave, ČVS: PPZ-261/BPK-D-2010 zo dňa 16.3.2011 bolo vznesené obvinenie O.. E. P., nar. X.X.XXXX pre zločin machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods.1, ods.2 písm. c), ods.3 Trestného zákona.

Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR so sídlom v Bratislave č. VII/1 Gv 60/11-6 zo dňa 23.3.2011 bolo uvedené uznesenie ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010 zo dňa 16.3.2011 zrušené, pretože je nezákonné.

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Prezídium Policajného zboru Úradu boja proti korupcii so sídlom v Bratislave ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010 zo dňa 28.3.2011 bolo opäť vznesené obvinenie O.. E. P. pre zločin machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods.1, ods.2 písm. c) Trestného zákona.

Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III č. 1 Pv 642/10-10 zo dňa 5.5.2011 bolo zrušené uvedené uznesenie ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010 zo dňa 28.3.2011.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní dňa 12.7.2013 predniesol záverečnú reč v tomto znení:

„Navrhovateľ sa v celom rozsahu pridrižiava návrhu na začatie konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zo dňa 23.11.2010 v znení návrhu na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania zo dňa 22.03.2012 (ďalej len „Návrh“) pripustenej uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 13.04.2012, č. k.: 11C/186/2010-298 ako aj všetkých ústnych vyjadrení Navrhovateľa prednesených na pojednávaniach v predmetnej právnej veci. Navrhovateľ sa pred Okresným súdom Zvolen (ďalej len „Okresný súd“) domáha voči Odporcovi ochrany svojich osobnostných práv osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vzhľadom na skutočnosť, že Odporca v rámci svojej podnikateľskej činnosti vykonávanej za účelom dosiahnutia zisku ako vydavateľ týždenníka PLUS 7 DNÍ, denníka Plus JEDEN DEŇ a prevádzkovateľ internetového portálu www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>> s cieľom priniesť čitateľom za každú cenu senzáciu v podobe zaručených informácií o osobe Navrhovateľa, a tak zabezpečiť zvýšenie predajnosti svojich periodík zverejnil vo viacerých vydaniach týždenníka

PLUS 7 DNÍ, v denníku Plus JEDEN DEŇ, rovnako aj na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>> množstvo nepravdivých, pravdu skresľujúcich skutkových tvrdení ako aj neprimeraných a neoprávnených hodnotiacich úsudkov o osobe Navrhovateľa, ktoré obzvlášť závažným a hrubým spôsobom zasiahli do osobnostných práv Navrhovateľa, a to najmä do jeho občianskej a profesijnej cti, ľudskej dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena a súčasne aj do práva Navrhovateľa na prezumpciu neviny tak, ako to ostatne vyplynulo aj z vykonaného dokazovania. Odporca v súvislosti s uverejnením množstva nepravdivých a pravdu skresľujúcich skutkových tvrdení o osobe, nielen že osobu Navrhovateľa priamo označil menom, ale snahou po senzácii, preto aby si čitateľ nemusel predstavovať podobu osoby Navrhovateľa uverejnil neoprávnene získané fotografie (obrazové snímky), na základe ktorých je osoba navrhovateľa priamo identifikovateľná.

Napriek faktu, že v konaní o ochranu osobnosti nesie dôkazné bremeno svojich tvrdení Odporca, ak chce preukázať oprávnenosť svojich výrokov, Odporca žiadnym spôsobom, a to ani náznakom neuniesol v predmetnom konaní dôkazné bremeno Navrhovateľom napadnutých tvrdení, práve naopak Navrhovateľ nad rámec svojich povinností vyplývajúcich mu z postavenia v tomto konaní pravdivosť všetkých tvrdení uverejnených Odporcom relevantným spôsobom, prostredníctvom listinných dôkazov ako aj svedeckých výpovedí sám vyvrátil, čím v prejednávanej veci preukázal ich nepravdivosť, neoprávnenosť a neprimeranosť voči jeho osobe.

II.

Vzhľadom na množstvo difamujúcich tvrdení uverejnených Odporcom o osobe Navrhovateľa prostredníctvom tlače a internetu, je existencia zásahov objektívne spôsobilých vyvolať nemajetkovú ujmu nespochybniteľná.

K neoprávneným zásahom do cti dochádza predovšetkým skutkovými tvrdeniami, ktoré sú nepravdivé. Ako už vyplynulo z vykonaného dokazovania za nepravdivé a pravdu skresľujúce tvrdenia a neoprávnené hodnotiace úsudky možno považovať najmä nasledovné výroky Odporcu, ktoré na verejnosti prezentujú Navrhovateľa v tom zmysle, že ako úradník na ministerstve obrany:

1. robil machinácie s verejným obstarávaním, pripravoval podklady pre jednotlivé súťaže tak, ako to vyhovovalo firmám, a dohadoval sa s nimi o tom ešte pred vyhlásením súťaže, a teda v konečnom dôsledku páchal trestnú činnosť, /relevantné najmä výroky označené v Návrhu pod č. 3,4,5,6,8,9/ opisu dôvodov nepravdivosti skutkových tvrdení ako aj neprimeranosti a neoprávnenosti hodnotiacich úsudkov sa Navrhovateľ venuje a bližšie ich rozoberá predovšetkým na stranách 14 - 16 Návrhu, a to najmä vo vzťahu k ústavnému princípu prezumpcie neviny;

o Pravdivosť týchto tvrdení Odporca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, práve naopak predložením listinných dôkazov k Návrhu Navrhovateľ preukázal, že sa jedná o nepravdivé skutkové tvrdenia, uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedka O.. S. E..

2. manipuloval verejnú súťaž na dodanie pilotnej výstroje v hodnote 900 - tisíc eur v prospech spoločnosti Willing, a.s., pričom zvýšil celkovú hodnotu zákazky na viac ako 1,7 milióna eur, /relevantný najmä výrok označený v Návrhu pod výrok č. 3/ dôvody nepravdivosti skutkových tvrdení ako aj neprimeranosti a neoprávnenosti hodnotiacich úsudkov odporcu navrhovateľ rozoberá najmä na stranách 16 a 17 Návrhu; o Nepravdivosť predmetného tvrdenia Navrhovateľ preukázal predložením listinných dôkazov (bližšie pozri str. 17 Návrhu), uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedka O.. S. E. na pojednávaní konanom dňa 08.11.2012 (str. 15 a nasl. zápisnice).

3. manipuloval verejnú súťaž na dodanie vysielaciek Harris, v rozpore so zákonom v neprospech MO SR menil už uzatvorenú zmluvu, /relevantný najmä výrok označený v Návrhu pod č. 4/ dôvody nepravdivosti skutkových tvrdení odporcu navrhovateľ rozoberá predovšetkým na stranách 17 a 18 Návrhu;

o Nepravdivosť predmetného tvrdenia Navrhovateľ preukázal predložením listinných dôkazov (bližšie pozri str. 21 Návrhu), uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedka O.. S. E. na pojednávaní konanom dňa 08.11.2012 (str. 17 a nasl. zápisnice).

4. prispôboval, ovplyvňoval a manipuloval verejné súťaže v prospech jemu blízkych spoločností, pričom od týchto spoločností prijímal dary, /relevantné najmä výroky označené v Návrhu pod č. 5 a 17/ dôvody nepravdivosti skutkových tvrdení a neoprávnenosti hodnotiacich úsudkov odporcu navrhovateľ bližšie rozoberá na strane 18 Návrhu;

o Pravdivosť týchto tvrdení Odporca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, ich pravdivosť však vyvracajú výpovede svedkov O.. S. E. a C. U. .

5. dohadzoval viaceré lukratívne „kšefty“ v hodnote viac ako 30 miliónov Eur zbrojárskej spoločnosti, ktorej zamestnanec mu požičiava luxusné motorové vozidlo KIA SORENTO, resp. priamo používa luxusné motorové vozidlo patriace tejto zbrojárskej spoločnosti, /relevantné najmä výroky označené v Návrhu pod č. 6,7,12,13,15,16/ dôvody nepravdivosti skutkových tvrdení ako aj neprimeranosti a neoprávnenosti hodnotiacich úsudkov odporcu navrhovateľ rozoberá najmä na stranách 18 a 19 Návrhu;

o Pravdivosť týchto tvrdení Odporca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, práve naopak predložením listinných dôkazov k Návrhu Navrhovateľ preukázal, že sa jedná o nepravdivé skutkové tvrdenia (bližšie pozri str. 19 Návrhu), uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedkov C. U. a E. Z..

6. praktizuje praktiky podobné mafiánskym, /relevantný najmä výrok označený v Návrhu pod č. 7/ dôvody neprimeranosti a neoprávnenosti hodnotiacich úsudkov odporcu navrhovateľ bližšie rozoberá na strane 19 a 20 Návrhu;

o V danom prípade aj hodnotiaci úsudok, aby mohol byť považovaný za oprávnený musí vychádzať z pravdivých podkladov, k čomu v danom prípade s ohľadom nepravdivosť tvrdenia v bode 5 vyššie nedošlo.

7. mal na starosti megabiznis, kde ministerstvo podpísalo zmluvu priamo na dodávku dielov pre modernizáciu vrtuľníkov v hodnote 30 miliónov eur ako aj dodanie bezpilotných lietadielok v hodnote dvoch miliónov eur spoločnosťou S.M.S., s.r.o. /relevantné najmä výroky označené v Návrhu pod č. 9,13,18/ dôvody nepravdivosti skutkových tvrdení ako aj neprimeranosti a neoprávnenosti hodnotiacich úsudkov odporcu navrhovateľ bližšie rozoberá najmä na stranách 20 a 21 Návrhu;

o Nepravdivosť predmetného tvrdenia Navrhovateľ preukázal predložením listinných dôkazov (bližšie pozri str. 21 Návrhu).

8. mal na starosti dodávku niekoľkonásobne predražených počítačov /relevantný najmä výrok označený v Návrhu pod č. 8/ dôvody nepravdivosti skutkových tvrdení odporcu navrhovateľ bližšie rozoberá na strane 21 Návrhu;

o Nepravdivosť predmetného tvrdenia Navrhovateľ preukázal predložením listinných dôkazov (bližšie pozri str. 21 Návrhu).

9. bol v minulosti sledovaný tajnými zložkami ministerstva obrany, bolo voči nemu pripravené trestné stíhanie pre ovplyvňovanie tendrov a korupciu, pričom nie je za nespornú a preukázateľnú trestnú činnosť odsúdený, iba pre svoje veľmi dobré konexie, na základe ktorých sa policajné vyšetrovanie zastavilo a už sa v ňom ďalej nepokračovalo. /relevantné najmä výroky označené v Návrhu pod č. 3,4,5,6,8,9/ opisu dôvodov nepravdivosti skutkových tvrdení ako aj neprimeranosti a neoprávnenosti hodnotiacich úsudkov sa Navrhovateľ venuje a bližšie ich rozoberá najmä na stranách 21 - 23 Návrhu, najmä vo vzťahu k ústavnému princípu prezumpcie nevinu;

o Pravdivosť týchto tvrdení Odporca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom jediné trestné konanie, ktoré bolo v súvislosti s verejným obstarávaním vedené bolo začaté na základe informácií poskytnutých novinárom časopisu PLUS 7 DNÍ, čo vyplýva z uznesenia vydaného Úradom boja proti korupcii, Odborom boja proti korupcii Prezídia PZ dňa 28.10.2011 v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-BPK-B-261/2010, právoplatného dňom 11.11.2011.

Odporca vo svojich článkoch za účelom preukázania pravdivosti svojich tvrdení o osobe Navrhovateľa, neustále odkazuje na policajný spis, ktorý má všetky jeho tvrdenia preukazovať, ktorým dokonca Odporca disponuje a časť z tohto údajného spisu aj uverejnil na svojom internetovom portáli tak, aby nenechal na pochybách žiadneho čitateľa o nezákonnom konaní Navrhovateľa. Ako však vyplynulo z vykonaného dokazovania Odporca takýmto policajným spisom disponovať nikdy nemohol (policajné spisy pod uvedenými značkami boli v súlade so zákonom skartované tak, ako to vyplynulo z oznámení poskytnutými príslušnými orgánmi činnými v trestnom konaní), čo preukazuje len ten fakt, že Odporca si už v čase prípravy článkov nespĺnil svoju profesijnú povinnosť, keďže dostatočne nepreveril pravdivosť získaných informácií, t.j. pri overovaní pravdivosti ako profesionál zlyhal a svojim laxným prístupom k celej veci tieto bez ďalšieho neváhal zverejniť sledujúc len zvýšenie predaja svojich periodík predložením „zaručených“ senzácií.

III.

Odporca opakovane uverejňoval svoje nepravdivé skutkové tvrdenia, závažné obvinenia z viacerých machinácií verejného obstarávania a mnohopočetného prijímania úplatkov, korupčného konania vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní teda z opakovaného páchania viacerých trestných činov ako aj neoprávnené a neprimerané hodnotiace úsudky o osobe Navrhovateľa dlhodobo (články uverejňované od 29.09.2010 do 15.10.2010), a to všetko masovokomunikačnými prostriedkami

s pokrytím celého územia Slovenskej republiky, ktoré patria medzi jedni z nasledovnejších mienkotvorných informačných prostriedkov v SR. Takéto konanie Odporcu vytvorilo vo vedomí spoločnosti o osobe Navrhovateľa nezmazateľnú pečať človeka, vnímaného ako páchatela trestných činov. Táto stigma na povesti osoby zostane vo vedomí širokej verejnosti, bez ohľadu na ďalší vývoj veci. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania uverejnenie takýchto informácií Odporcom malo a stále aj má závažný dopad na ďalší pracovný, spoločenský ako aj súkromný život Navrhovateľa, čo Navrhovateľ pociťuje ako ťažké príkorie dodnes.

V pracovnej oblasti bol Navrhovateľa po uverejnení dotknutých článkov upozornený na porušenie pracovnej disciplíny v súvislosti s nepravdivými informáciami o užívaní motorového vozidla KIA Sorento, bývalí spolupracovníci sa navrhovateľovi vyhýbali, obchádzali ho a bývalí nadriadení mu neustálym negatívnym postojom voči jeho osobe (odmietali podpísať ním vypracované dokumenty, musel absolvovať rôzne rozhovory - „výsluchy“ ohľadom nepravdivých informácií uverejnených Odporcom) dávali jasne najavo, že na svojej pracovnej pozícii nemá čo robiť, že je na tejto pozícii neželaný, že je „na odstrel.“ Navrhovateľovi bol bez udania dôvodu po prvý krát počas jeho pôsobenia na Úrade pre investície a akvizície MO SR znížený plat o 120,- Eur/mes. a následne s ním bol ukončený štátnozamestnanecký pomer. Aj keď z ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru Navrhovateľa priamo nevyplýva, že jeho následkom boli uverejnené nepravdivé informácie zo strany Odporcu je nepochybné, že tomu tak bolo, čo priamo vyplýva aj z článku Odporcu uverejnenom dňa 30.09.2013 v denníku Plus JEDEN DEŇ pod názvom „Za odmenu?“ s podtitulom „Úradník ministerstva obrany sa vozí na aute zbrojárskej firmy,“ kde autor o.i. uvádza: „Mimochodom po tom ako sa jeho reportéri začali o P. zaujímať, nové vedenie rezortu sa ho rozhodlo prepustiť.“ Po strate zamestnania sa napriek intenzívnej snahe Navrhovateľovi dva roky nepodarilo získať nový pracovný pomer.

Na základe informácií zverejnených odporcom bolo dokonca začaté trestné stíhanie, čo vyplýva priamo z uznesenia vydaného Úradom boja proti korupcii, Odborom boja proti korupcii Prezídia PZ dňa 28.10.2011 v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-BPK-B-261/2010, právoplatné dňom 11.11.2011, v rámci ktorého bolo voči Navrhovateľovi dvakrát nezákonne vznesené obvinenie, nakoniec však vyšetrovateľ predmetným uznesením trestné stíhanie zastavil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a súčasne nie je dôvod na postúpenie veci. Na predmetné trestné stíhanie pritom priamo nadväzovalo rozhodnutie Národného bezpečnostného úradu (ďalej len „NBÚ“) zo dňa 27.01.2012 č. SP-PB-892-16/2011-Ž-38346, ktorým NBÚ zrušil navrhovateľovi platnosť osvedčenia vydaného pod č. PB-4115/2007-Ž dňa 23.10.2007, voči ktorému Navrhovateľ podal odvolanie a oznámenie Úradu pre verejné obstarávanie o začatí správneho konania vo veci vyčiarknutia zo zoznamu odborne spôsobilých osôb podľa ustanovenia § 125 ods. 2 písm. d) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom predmetné správne konanie bolo neskôr ako nedôvodné zastavené.

Zverejnenie žalovaných článkov malo značný dopad na spoločenský život Navrhovateľa v podobe výrazné ochladnutia spoločenských a kamarátskych vzťahov, pričom jeho dlhoroční priatelia, kamaráti a známi prestali jeho spoločnosť vyhľadávať, radšej sa jeho spoločnosti vyhýbali a dokonca ho prestali kontaktovať, čo výslovne odôvodnili tým, že nechcú byť „odpočúvaní“, rovnako prestal chodiť na rôzne kultúrne podujatia a spoločenské večere, ktoré predtým pravidelne navštevoval v spoločnosti svojej manželky.

Osobitný dopad malo uverejnenie nepravdivých skutkových tvrdení o osobe Navrhovateľa aj na jeho rodinný život ako aj na jednotlivých členov rodiny Navrhovateľa. V súvislosti s uverejnenými nepravdivými informáciami a s nimi spôsobeným ďalším nátlakom na jeho osobu zostal Navrhovateľ v takej miere otrásený, že nielen v rámci spoločenského života, ale aj voči rodinným príslušníkom zostal utiahnutý, čím nepochybne do určitej miery ochladli blízke rodinné väzby. Žalované články mali dopad aj priamo na rodinu ako celok, ktorá na určité obdobie úplne vynesla spoločenské akcie, kultúrne podujatia, spoločné večere, teda prestala absolútne spoločensky žiť.

S negatívnymi reakciami verejnosti sa nestretol len Navrhovateľ v podobe urážlivých a dehonestujúcich verejných diskusií na internete k zverejneným informáciám, ale aj manželka, pre ktorú boli verejné diskusie veľmi deprimujúce a ktorá sa stretla s negatívnymi reakciami najmä v bežnom živote, kedy na nich ľudia zazerali, niektorí sa im ani nepozdravili, pozerali na nich cez prsty a taktiež syn Odporcu, ktorý zostal z verejných diskusií otrásený a na ktorého osobne boli kladené otázky typu: „kedy pôjde jeho otec „sediť,“ kedy pôjde do basy?“

S ohľadom na vyššie popísané kvalifikované následky neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby, ktorými ako bolo preukázané došlo k zníženiu nielen dôstojnosti a vážnosti Navrhovateľa, ale taktiež aj zníženiu ostatných osobnostných práv Navrhovateľa v značnej miere, možno bez akýchkoľvek pochybností spoľahlivo vylúčiť, že sa jedná len o individuálnu psychickú reakciu Navrhovateľa, keďže

je nepochybné, že takto vzniknutú nemajetkovú ujmu by vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvaniu vedúcemu k zníženiu jej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti, pociťoval ako závažnú každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení Navrhovateľa.

Na základe týchto skutočností sa navrhovateľ domnieva, že sú splnené všetky predpoklady pre priznanie jeho nároku na poskytnutie nielen morálneho zadosťučinenia vo forme zverejnenia ospravedlnenia, ale i na poskytnutie primeranej peňažnej satisfakcie, ktorej sa v tomto konaní domáha.

IV.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti máme za preukázané, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že predmetné články Odporcu obsahujú vysoký počet hrubo difamujúcich nepravdivých, resp. pravdu skresľujúcich skutkových tvrdení ako aj neprimeraných a neoprávnených hodnotiacich úsudkov, ktoré sú zamerané predovšetkým na dehonestáciu a škandalizovanie osoby Navrhovateľa v spoločnosti, prostredníctvom viacerých masovokomunikačných prostriedkov a to bez možnosti čitateľa vytvoriť si z predmetných článkov o osobe Navrhovateľa vlastný úsudok.

Odporca v rámci svojej obrany konštatuje, že verejné obstarávanie je témou vrcholne legitímnou, keďže sa jedná o nakladanie s verejnými finančnými zdrojmi v obrovských sumách. V danom prípade však nie je rozhodná skutočnosť, či verejné obstarávanie je predmetom oprávneného záujmu širokej verejnosti a teda témou legitímnou, o čom nie je pochyb. Relevantnou skutočnosťou je to, že každé právo na výkon slobôd tak ako je aj právo na slobodu prejavu zahŕňa aj povinnosť rešpektovať rovnaké práva a slobody iných. Vždy je nevyhnutné vziať do úvahy aj záujmy iných osôb, t.j. aby sloboda prejavu jedného jedinca nevedla k potlačovaniu a deformovaniu osobnosti ďalších jedincov žijúcich v spoločnosti (neoprávnené zásahy do osobnosti fyzickej osoby). Z tohto dôvodu v prejednávanej veci neobstojí ani argumentácia Odporcu o tom, že zverejnením predmetného článku sledoval vrcholne legitímny cieľ a plnil si svoju novinársku povinnosť informovať verejnosť, keďže v danom prípade v plnej miere absentovala vecnosť a pravdivosť Odporcom zverejnených, avšak dostatočne neoverených informácií. Je pritom nesporné, že na šírení týchto hrubo urážlivých, difamujúcich, nepravdivých a pravdu skresľujúcich skutkových tvrdení a neprimeraných hodnotiacich úsudkov, ktoré v značnej miere dehonestovali osobu navrhovateľa v spoločnosti neexistoval žiaden oprávnený verejný záujem. /bližšie pozri časť VII. Návrhu „Sloboda prejavu“ str. 26 a 27/

Ustálená súdna prax pri strete práva na ochranu osobnosti so slobodou prejavu v prípadoch, kedy je zásah do osobnostných práv preukázaný pristupuje k tzv. testu proporcionality pomocou ktorého možno určiť, ktorá právo (sloboda) má byť uprednostnené.

Test proporcionality pozostáva z troch krokov, a to z (i) testu vhodnosti - t.j. či zásah smeruje k cieľu, ktorý je dostatočne dôležitý na ospravedlnenie zásahu, (ii) testu nevyhnutnosti - t.j. či nebolo možné použiť šetrnejší zásah, (iii) samotného testu proporcionality zahŕňajúceho (iiiA) praktickú súladnosť (zachovanie maxima z oboch základných práv) a tzv. (iiiB) Alexyho vážiacu formulu. Pri strete práva na ochranu osobnosti v konaniach o ochranu osobnosti a slobody prejavu sú odpovede na i, ii a iiiA, keďže zásah je nutné považovať za vhodný, pretože umožňuje dosiahnutie legitímneho cieľa - ochranu osobnostných práv (i), zásah je nevyhnutný, pretože si Navrhovateľ svoje osobnostné práva chránil adekvátnym spôsobom - žalobou o ochranu osobnosti (ii), pričom z podstaty konania nie je možné zachovať obidve práva popri sebe (iiiA).

V prejednávanej veci je teda podstatnou tzv. Alexyho vážiaca formula, kedy sa intenzita zásahu do jedného základného práva (slobody prejavu) pomeruje s mierou uspokojiteľnosti druhého práva (ochrany osobnosti), pričom nadobúdajú jednu z hodnôt - „nízka“, „stredná“ a „podstatná“. V danom prípade je s ohľadom na petiu Návrhu intenzita zásahu do práva Odporcu na slobodu prejavu absolútne primeraná (hodnota „nízka“), je síce pravdou, že sa jednalo o článok novinára, ktorý sa vo svojej podstate mal týkať otázky verejného záujmu, celý článok však vo vzťahu k osobe Navrhovateľa nepredstavoval hodnotiace úsudky autora k otázke legitímneho verejného záujmu, ale prezentoval o osobe Navrhovateľa ako zaručené nepravdivé skutkové tvrdenia a to len s jediným cieľom poškodiť Navrhovateľa, čo ostatne vyplýva z postupnosti uverejnenia jednotlivých žalovaných článkov, svedčí o tom najmä neskorší článok v poradí pod názvom „A nič...“ v ktorom sa inter alia uvádza „Žiadny problém: Ani odposluchy, ani vozenie na aute pracovníka zbrojárskej firmy pozíciou vysokého ministerského úradníka neotriasli,“ a „Úradník, ktorý sa vozí na aute pracovníka zbrojárskej firmy, stále pracuje na ministerstve obrany.“

Miera uspokojiteľnosti práva na ochranu osobnosti Navrhovateľa vyplýva z odpovedí na test otázkami kto, o kom, čo, kde, kedy a ako hovoril. V danom prípade novinár ako profesionál, ktorý je povinný pri svojej práci postupovať v súlade s novinárskou etikou a dôsledne preverovať pravdivosť zverejňovaných informácií (kto), zverejnil o osobe Navrhovateľa, ktorý nie je osobou verejného záujmu (o kom) množstvo nepravdivých skutkových tvrdení (čo) v rámci článkov spravodajského charakteru uverejnených v

najčítanejších periodikách v rámci trhu s celoštátnou pôsobnosťou. Nevhodnými a neprimeranými hodnotiacimi úsudkami a satirou pritom Odporca v súvislosti s uverejnením nepravdivých informácií spochybnil jednak prácu samotného Navrhovateľa, no najmä postup orgánov činných v trestnom konaní pri domnelom vyšetrowaní Navrhovateľa (ako hovoril), čím ešte viac prehýbil zásah do osobnostných práv Navrhovateľa, prvotne spôsobený uverejnením množstva nepravdivých skutkových tvrdení s cieľom dehonestať osobu Navrhovateľa. Nepravdivé skutkové tvrdenia pritom odporca prezentoval v takom rozsahu, že čitateľovi nenechal priestor pre vytvorenie si vlastného hodnotového úsudku a tak vytvoril o osobe Navrhovateľa vo vedomí spoločnosti nezmazateľnú pečať človeka, vnímaného ako páchatela trestných činov. V danom prípade možno teda konštatovať, že miera uspokojiteľnosti je „podstatná.“ S ohľadom na vyššie uvedené máme za preukázané, že podstatná uspokojiteľnosť prevažuje nízku intenzitu zásahu do slobody prejavu a z tohto dôvodu je v danom prípade nutné dať prednosť ochrane osobnostných práv Navrhovateľa.

V.

Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu, vychádzajúc z vykonaného dokazovania v tomto konaní, Navrhovateľ žiada súd, aby Návrhu v celom rozsahu vyhovel a súčasne zaviazal odporcu k náhrade trov konania vrátane trov právneho zastúpenia“.

Právny zástupca odporcu na pojednávaní predniesol záverečnú reč v tomto znení :

A.

„K prostriedkom ochrany osobnosti uplatňovaným podľa ustanovenia §13 ods. (1) Občianskeho zákonníka.

V satisfakčnej časti žaloby sa žalobca, podľa formulácie petitu, domáha poskytnutia primeraného zadosťučinenia (satisfakcie) vo forme zverejnenia písomných ospravedlnení.

I. Zverejnenia ospravedlnenia za difamujúce a nepravdivé výroky a skutkové tvrdenia a neoprávnenú kritiku zverejnenú v týždenníku Plus 7 dní (ďalej len: „Týždenník“) z 30.9. 2010 v článku „Kto ho chráni“ (ďalej len: „Článok I.“) a článku „A nič“ (ďalej len: „Článok II.“) v Týždenníku zo 7.10. 2010.

a) Za difamujúce a nepravdivé výroky a skutkové tvrdenia a neoprávnenú kritiku zverejnenú v Článku I. považuje žalobca nasledovné slovné spojenia:

Výrok č. 1:

"E. P. je dôležitý úradník na ministerstve, rozhoduje o podkladoch pri nákupe zbraní. Najzaujímavejšie na tomto pánovi je však drahé auto, na ktorom sa vozí. V skutočnosti je napísané na zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá sa za posledné dva roky dostala k viacerým kšeftom v hodnote viac ako 30 miliónov eur."

Obsah tohto výroku je pravdivý. Žalobca bol v rozhodnom čase úradníkom na ministerstve obrany, ako to vyplynulo u jeho výsluchu. V čase zverejnenia Článku I. sa vozil na motorovom vozidle KIA SORENTO, ako to vyplýva z nájomnej zmluvy uzavretej dňa 7.5. 2008, uzavretej na dobu určitú do 31.12. 2010. Podľa pracovnej zmluvy z 1.3. 2010 bol pán E. Z. v čase zverejnenia Článku I. pracovníkom spoločnosti HERMES GROUP, s.r.o. so sídlom Pionierska 423, 018 41 Dubnica nad Váhom. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť HERMES, a.s., ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou a je personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť S.M.S. spol. s r.o, ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou, ako aj s vojenským materiálom a je takisto personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Personálne prepojenie, prepojenie predmetov činností a spoločná adresa sídiel týchto spoločností spôsobuje stav keď šofér pán E. Z. vykonáva prácu, vozí osoby, ktoré pôsobia vo všetkých troch vyššie uvedených spoločnostiach.

Výrok č. 2:

"Spolupráca: E. P. pracuje na Úrade pre investície a akvizície Ministerstva obrany (ÚIA), ktorý má na starosti v podstate všetky tendre pre armádu. Podľa policajného spisu, ktorý má Plus 7 dní k dispozícii, práve M. pripravoval podklady pre jednotlivé súťaže tak, ako to vyhovovalo firmám, a dohadoval sa s nimi o tom ešte pred vyhlásením súťaže, čo je v rozpore so zákonom."

Podľa výpovede autora Článku I. mal tento v čase prípravy Článku I. k dispozícii fotokópie policajných spisov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v tomto konaní. Napriek tomu, že počas dokazovania v tomto konaní sa zistilo, že tieto spisy boli medzičasom skartované je preukázané z rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, že žalobca bol obvinený zo spáchania trestného činu, zločinu machinácie pri verejnom obstarávaní uznesením vyšetrovateľa PZ kpt. E.. G. z 28.3. 2011 ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010, teda v čase zverejnenia Článku I. prebiehalo vyšetrovanie, ktorého objektom bol aj žalobca. Svedčí o tom aj spravodajská informácia riaditeľa VOS Q. J., ktorú predkladal dňa 25.2. 2008 ministromi obrany SR.

Výrok č. 3:

"Dňa 28. mája 2007 vyšlo vo Vestníku verejného obstarávania predbežné oznámenie o nákupe špeciálneho oblečenia pre pilotov v hodnote asi 900-tisíc eur. "Treba to rozdeliť na časti, inak je to nerealizovateľné. Spodky, špec. obleč., doplnky," poslal esemesku zástupca firmy Willing a bývalý vojak S. E. úradníkovi P. tri dni po zverejnení predbežného oznámenia. P. mu odpovedal: "O. k." Následne poslal SMS, že rozdelenie dal schváliť vo Zvolene, kde je veliteľstvo vzdušných síl. O niekoľko dní neskôr zákazku na špeciálne oblečenie pre pilotov skutočne rozdelili na tri časti. "Je to na trojku rozdelené... Tento alebo budúci týždeň by to malo ísť do vestníka," povedal P. zástupcovi firmy Willing podľa záznamov vojenského obranného spravodajstva 20. júna. A naozaj. O dva týždne vyšlo vo vestníku oznámenie o tejto súťaži, kde už zákazka bola skutočne rozdelená na tri časti. Presne, ako si želal zástupca firmy Willing. Celková hodnota zákazky sa medzitým zvýšila na viac ako 1,7 milióna eur."

Autor Článku I. čerpal informácie o telefonickej komunikácii žalobcu, týkajúcej sa predmetu verejného obstarávania z Prílohy č.2 „Prepis záznamu telefonickej prevádzky“ k číslu spisu PPZ-V-11278/2007-ZPČ-Z-ITP. Tento spis bol síce medzičasom skartovaný, avšak aj z obsahu uznesenia vyšetrovateľa PZ kpt. E.. G. z 28.3. 2011 ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010 vyplýva, že taký spis a záznam o telekomunikačnej prevádzke žalobcu jestvoval.

Výrok č. 4:

"Podobných ovplyvňovaní na ministerstve bolo podľa policajných záznamov viacero. P. s E. dokonca menili už uzatvorenú zmluvu na dodávku vysielačiek Harris pre pluk špeciálneho určenia v Žiline. "Musíme urobiť modifikáciu v zmluve, lebo z výroby neviem dodať tie vysielačky, čo si objednali. Presvedč chlapcov v Žiline, aby si vybrali tie druhé, a potom budúci rok im dodáme tie, čo si objednali," žiadal podľa policajných záznamov E. P.. Ten sľúbil, že to zmení. "

Autor Článku I. čerpal informácie o telefonickej komunikácii žalobcu, týkajúcej sa predmetu verejného obstarávania z Prílohy č.2 „Prepis záznamu telefonickej prevádzky“ k číslu spisu PPZ-V-11278/2007-ZPČ-Z-ITP.

Výrok č. 5:

"P. podľa policajných záznamov čulo komunikoval a prispôboval súťaže aj pre iné firmy, ako je napríklad Pyra či Špeciálne systémy a software. Podľa pripraveného trestného oznámenia dokonca prijímal od nich aj dary napríklad pár náramkových hodínok."

Podľa výpovede autora Článku I. mal tento v čase prípravy Článku I. k dispozícii fotokópie policajných spisov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v tomto konaní. Napriek tomu, že počas dokazovania v tomto konaní sa zistilo, že tieto spisy boli medzičasom skartované je preukázané z rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, že žalobca bol obvinený zo spáchania trestného činu, zločinu machinácie pri verejnom obstarávaní uznesením vyšetrovateľa PZ kpt. E.. G. z 28.3. 2011 ČVS: PPZ-261/BPK-B-2010, teda v čase zverejnenia Článku I. prebiehalo vyšetrovanie, ktorého objektom bol aj žalobca. Svedčí o tom aj spravodajská informácia riaditeľa VOS Q. J., ktorú predkladal dňa 25.2. 2008 ministromi obrany SR.

Výrok č. 6:

"Autíčko: P. už dlhšie používa modrú Kiu Sorento, ktorá je napísaná na E. Z., zamestnanca zbrojárskej spoločnosti S.M.S.Q.má dokonca povolenie na vjazd s autom do objektov ministerstva obrany. Vo firme S.M.S. figuruje, ako spolumajiteľ C. U.. Ten potvrdil, že H. Z. je jeho zamestnanec. "Prijali sme ho od marca tohto roku," uviedol obchodník so zbraňami XX. Za posledné dva roky pritom S.M.S. získala niekoľko zmlúv na lukratívne kšefty. Dodávala bezpilotné lietadielka za dva milióny eur a najmä získala kontrakt za 30 miliónov eur na modernizáciu vrtuľníkov Mi 17."

Svedok C. U. vo svojej výpovedi potvrdil, že E. Z. je od marca 2010 zamestnanec spoločnosti HERMES GROUP, s.r.o. vyplýva to aj s listinného dôkazu, pracovnej zmluvy ako aj z výpovede svedka E. Z.. Autor Článku I. popisuje telefonickú komunikáciu s pánom C. U., ktorý figuruje v spoločnosti S.M.S. spol. s r.o. ako spoločník a tak vnímal jeho vyjadrenie "Prijali sme ho od marca tohto roku," ako vyjadrenie za spoločnosť S.M.S. spol. s r.o. navyše podľa pracovnej zmluvy z 1.3. 2010 bol pán E. Z. v čase zverejnenia Článku I. pracovníkom spoločnosti HERMES GROUP, s.r.o. so sídlom Pionierska 423, 018 41 Dubnica nad Váhom. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť HERMES, a.s., ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou a je personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť S.M.S. spol. s r.o, ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou, ako aj s vojenským materiálom a je takisto personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Personálne prepojenie, prepojenie predmetov činností a spoločná adresa sídiel týchto spoločností spôsobuje stav keď šofér pán E. Z. vykonáva prácu, vozí osoby, ktoré pôsobia vo všetkých troch vyššie uvedených spoločnostiach. Nepresnosť v označení zamestnávateľa je preto irelevantná a nie je spôsobilá spôsobiť ujmu na osobnostných právach žalobcu.

Výrok č. 7:

"P. tým, že využíva cudzie auto v hodnote najmenej 26 tisíc eur, je v ostrom konflikte záujmov a pravdepodobne porušil aj zákon o štátnej službe. Je to podobné, ako keby konkrétnym policajným vyšetrovateľom či kukláčom darovali svoje Mercedesy bratislavskí mafiáni. "

Podľa žalovanej strany sa jedná o hodnotiaci úsudok založený na fakte, že žalobca v skutočnosti používal osobné motorové vozidlo zamestnanca spoločnosti prepojenej personálne s ďalšími dvoma kooperujúcimi spoločnosťami, ktoré obchodujú s ministerstvom obrany resp. s armádou. Použitie prirovnania, je síce značne expresívne avšak žalobca ako pracovník orgánu verejnej moci je povinný strpieť aj takéto expresívne prirovnanie.

Výrok č. 8:

"P. pritom z titulu svojej funkcie riešil utajované obstarávanie. Podľa informácií Plus 7 dní mal na starosti aj dodávku niekoľkonásobne predražených počítačov, ktoré kritizoval súčasný minister Ľubomír Galko."

Podľa výpovede autora Článku I. mal tento v čase prípravy Článku I. k dispozícii fotokópie policajných spisov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v tomto konaní.

Výrok Č. 9 spolu s textom k fotografii C. J.:

"ÚIA, kde P. pracuje, mal na starosti tiež megabiznis, kde ministerstvo podpísalo zmluvu priamo na dodávku dielov pre modernizáciu vrtuľníkov v hodnote 30 miliónov eur. Text k fotografii - Megakšeft: Vrtuľníky Mi 17, ktoré pomáhali pri povodniach, sa majú modernizovať dielmi za 30 miliónov eur. Prístroje dodáva práve firma S.M.S., ktorej zamestnanec prepožičiava auto úradníkovi. "

Podľa výpovede autora Článku I. mal tento v čase prípravy Článku I. k dispozícii fotokópie policajných spisov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v tomto konaní.

Výrok Č. 10:

"Stopnuté: Zamestnanca s požičanou luxusnou Kiu Sorento E. P. sledovali v minulosti tajné zložky ministerstva obrany. Bolo dokonca pripravené trestné stíhanie pre ovplyvňovanie tendrov a korupciu, ale minulé vedenie polície vyšetrovanie zastavilo. Dokumenty nasvedčujúce trestnú činnosť vrátane odtajnených prepisov hovorov získaných Vojenským obranným spravodajstvom má týždenník Plus 7 dní k dispozícii. "

Podľa výpovede autora Článku I. mal tento v čase prípravy Článku I. k dispozícii fotokópie policajných spisov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v tomto konaní.

Výrok č. 11:

"Týždenník Plus 7 dní sa zaujímal, prečo sa s prípadom nakoniec nič nerobilo a vo vyšetrovaní sa pred dvomi rokmi nepokračovalo, hoci policajti mali na stole dôkazy o machináciách. Podľa informácií Plus 7 dní však väčšinu spisov 16. augusta tohto roku polícia skartovala. Prečo? To nikto nevedel povedať. Vyšetrovatelia sa teraz údajne snažia dať do kopy dôkazy, ktoré zostali a rozbehnúť prípad znova. Na tom, že sa prípad s ovplyvňovaním zákaziek nerozbehol naplno, má podľa našich informácií svoj podiel aj súčasný viceprezident Policajného zboru Q. Y., ktorý v čase vládnutia Smeru robil šéfa inšpekcie ministerstva vnútra. Toho v roku 2008 požiadal vtedajší šéf Úradu boja proti korupcii Q. G. o vyjadrenie k dôkazom. Y. v máji 2008 napísal, že „zistené porušenia zákonov holi menej závažné a sú bežného charakteru a spôsobené prevažne neobanlivosťou.“ Ďalej Y. uviedol, že oni ako inšpekcia nezistili nič, čo by stálo za pozornosť. Aj na základe tohto Y. vyhlásenia ako šéfa inšpekcie ministerstva obrany policajti v prípade nepokračovali. "

Tieto výroky nie sú spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu, neopisujú konanie jeho osoby, netýkajú sa jeho osoby a popisujú len konanie funkcionárov policajného zboru, ktoré vlastne naznačuje, že podľa názoru policajných funkcionárov bolo konanie žalobcu menej závažným a neobanlivosťným porušením zákonov. Tieto výroky poukazujú práve na postup funkcionárov v prospech žalobcu a čitateľ ich môže vnímať len pozitívne vo vzťahu k žalobcovi.

b) Za difamujúce a nepravdivé výroky a skutkové tvrdenia a neoprávnenú kritiku zverejnenú v Článku II. považuje žalobca nasledovné slovné spojenia:

Výrok Č. 15 text k fotografii E. P.:

"Žiadny problém: Ani odposluchy, ani vozenie na aute pracovníka zbrojárskej firmy pozíciou vysokého ministerského úradníka neotriasli."

Jedná sa o legitímny hodnotiaci úsudok autora Článku II založený na vecnom základe, ktorým bola skutočnosť, že ani zverejnenie informácií v Článku I. neznamenal zmeny v pracovnom zaradení žalobcu na ministerstve obrany.

Výrok č. 16:

"Úradník, ktorý sa vozí na aute pracovníka zbrojárskej firmy, stále pracuje na ministerstve obrany. E. P., o ktorom informoval týždenník Plus 7 dní minulý týždeň, sedí na svojom mieste, kde doteraz rozhodoval, ako sa budú nakupovať zbrane. Okrem toho, že sa vozí na "požičanom" tereniaku, ho mala vojenská kontrarozvedka v hľadáčku pre neštandardné vzťahy so zástupcami zbrojárskych firiem. Za viac ako tri roky sa prípad nikam neposunul. Tri roky nikomu neprekážalo, že podľa policajného spisu mal ovplyvňovať verejné súťaže na ministerstve obrany?"

Podľa žalovanej strany sa jedná o hodnotiaci úsudok založený na fakte, že žalobca v skutočnosti používal osobné motorové vozidlo zamestnanca spoločnosti prepojenej personálne s ďalšími dvoma kooperujúcimi spoločnosťami, ktoré obchodujú s ministerstvom obrany resp. s armádou. Skutočnosť, že sa orgány činné v trestnom konaní ako vojenské obranné spravodajstvo zaoberalo osobou žalobcu v súvislosti s jeho činnosťou v procesoch verejného obstarávania je preukázaná tak, ako už bolo uvedené vyššie.

Výrok č. 17:

"Týždenník Plus 7 dní minulý týždeň zverejnil časť policajného spisu, podľa ktorého P. čulo komunikoval so zástupcami zbrojárskych firiem a prispôboval podmienky tendrov, ako to vyhovovalo firmám a nie ministerstvu, ktoré P. zastupoval. Podľa policajného spisu navyše P. prijímal aj dary od firiem, ktoré neskôr získali na ministerstve zákazky."

Podľa výpovede autora Článku I. mal tento v čase prípravy Článku I. k dispozícii fotokópie policajných spisov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu v tomto konaní.

Výrok č. 18:

"Muzikant: Úradníka Kuzmu už nové vedenie ministerstva disciplinárne riešilo pre požičané auto Kia Sorento od zamestnanca zbrojárskej firmy S.M.S., ktorá získala napríklad 30 - miliónovú zákazku na modernizáciu vrtuľníkov Mi 17."

Žalobca bol v rozhodnom čase úradníkom na ministerstve obrany, ako to vyplynulo u jeho výsluchu. V čase zverejnenia Článku I. sa vozil na motorovom vozidle KIA SORENTO, ako to vyplýva z nájomnej zmluvy uzavretej dňa 7.5. 2008, uzavretej na dobu určitú do 31.12. 2010. Podľa pracovnej zmluvy z 1.3. 2010 bol pán E. Z. v čase zverejnenia Článku I. pracovníkom spoločnosti HERMES GROUP, s.r.o. so sídlom Pionierska 423, 018 41 Dubnica nad Váhom. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť HERMES, a.s., ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou a je personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť S.M.S. spol. s r.o, ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou, ako aj s vojenským materiálom a je takisto personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Personálne prepojenie, prepojenie predmetov činností a spoločná adresa sídiel týchto spoločností spôsobuje stav keď šofér pán E. Z. vykonáva prácu, vozí osoby, ktoré pôsobia vo všetkých troch vyššie uvedených spoločnostiach.

II. Zverejnenia ospravedlnenia za difamujúce a nepravdivé výroky a skutkové tvrdenia a neoprávnenú kritiku zverejnenú v denníku Plus jeden deň (ďalej len: „Denník“) z 30.9. 2010 v článku „Za odmenu?“ (ďalej len: „Článok III.“).

Výrok č. 12 - podtitul článku spolu s textom k fotografii k článku:

"Úradník ministerstva obrany sa vozí na aute zbrojárskej firmy.
Text k fotografii - Odchádza: E. P. v aute zbrojárskej firmy."

V čase zverejnenia Článku III. sa vozil žalobca, úradník na ministerstve obrany ,na motorovom vozidle KIA SORENTO, ako to vyplýva z nájomnej zmluvy uzavretej dňa 7.5. 2008, uzavretej na dobu určitú do 31.12. 2010. Podľa pracovnej zmluvy z 1.3. 2010 bol pán E. Z. v čase zverejnenia Článku I. pracovníkom spoločnosti HERMES GROUP, s.r.o. so sídlom Pionierska 423, 018 41 Dubnica nad Váhom. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť HERMES, a.s., ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou a je personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť S.M.S. spol. s r.o, ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou, ako aj s vojenským materiálom a je takisto personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Personálne prepojenie, prepojenie predmetov činností a spoločná adresa sídiel týchto spoločností spôsobuje stav keď šofér pán E. Z. vykonáva prácu, vozí osoby, ktoré pôsobia vo všetkých troch vyššie uvedených spoločnostiach.

Výrok č. 13:

"ZAMESTNANEC Úradu pre investície a akvizície ministerstva obrany, ktorý mal na starosti tendre v rezorte, sa vozí v aute pracovníka zbrojárskej firmy S.M.S., ktorá miliónové súťaže vyhrávala. E. P. sa preváža na modrej Kia Sorento, čím pravdepodobne porušil zákon o štátnej službe."

V čase zverejnenia Článku III. sa vozil žalobca, úradník na ministerstve obrany ,na motorovom vozidle KIA SORENTO, ako to vyplýva z nájomnej zmluvy uzavretej dňa 7.5. 2008, uzavretej na dobu určitú do 31.12. 2010. Podľa pracovnej zmluvy z 1.3. 2010 bol pán E. Z. v čase zverejnenia Článku I. pracovníkom spoločnosti HERMES GROUP, s.r.o. so sídlom Pionierska 423, 018 41 Dubnica nad Váhom. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť HERMES, a.s., ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou a je personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť S.M.S. spol. s r.o, ktorá podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou, ako aj s vojenským materiálom a je takisto personálne prepojená s spoločnosťou HERMES GROUP, s.r.o. Personálne prepojenie, prepojenie predmetov činností a spoločná adresa sídiel týchto spoločností spôsobuje stav keď šofér pán E. Z. vykonáva prácu, vozí osoby, ktoré pôsobia vo všetkých troch vyššie uvedených spoločnostiach.

Výrok Č. 14:

"Podľa týždenníka Plus 7 dní navyše P. v minulosti vyšetrovala polícia i tajné zložky rezortu obrany. Z policajného spisu vyplýva, že zjavne manipuloval viaceré výberové konania. Vyšetrovatelia však prípad uzavreli a spis skartovali. Mimochodom po tom ako sa jeho reportéri začali o P. zaujímať, nové vedenie rezortu sa ho rozhodlo prepustiť

Dané výroky sa odvolávajú na Článok I. zverejnený v Týždenníku, ktorého autor mal podľa svedeckej výpovede v tomto konaní k dispozícii listiny z policajných spisov. Pričom skartovanie spisov sa preukázalo, oznámením MV SR o vyradení z registratúry z 20.7. 2010.

V súvislosti so skúmaním otázky či výroky, skutkové tvrdenia či hodnotiace úsudky, označené číslami 1 až 18 boli legitímne poukazuje žalovaná strana na skutočnosť, že žalobca ako úradník ministerstva obrany je vždy osobou verejného záujmu a obzvlášť vtedy ak pôsobí v oblasti verejného obstarávania, ktorého účelom je hospodárne nakladanie z verejnými peňažnými zdrojmi.

V týchto súvislostiach poukazuje žalovaná strana na nasledovnú judikatúru:

I. Sloboda prejavu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že "Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti; s obmedzeniami vyplývajúcimi z článku 10 ods. 2 sa vzťahuje nielen na ‚informácie‘ alebo ‚myšlienky‘, ktoré sú prijímané priaznivo, alebo pokladané za neškodné, alebo je k nim zaujímaný ľahostajný postoj, ale aj na také „informácie“ alebo „myšlienky“, ktoré urážajú, šokujú, alebo znepokojujú. Sloboda prejavu tak, ako je vymedzená v článku 10, podlieha radu výnimiek, ktoré je treba vykladať zúžene a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo dokázaná. Tl.1či prislúcha napriek tomu šíriť informácie a myšlienky; verejnosť má rovnako právo ich obdržať, keby tomu bolo inak, potom by tlač nemohla hrať úlohu, verejného strážcu' (Európsky súd vo veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Handyside proti Spojenému kráľovstvu z roku 1976, Lingens proti Rakúsku z roku 1986, Oberschlick proti Rakúsku z roku 1991, Vogt proti Nemecku z roku 1995, Door a Dublin Well Woman proti Írsku z roku 1992).

Európsky súd zdôraznil, že "článok 10 nechráni iba podstatu vyjadrených myšlienok a informácií, ale takisto formu, prostredníctvom ktorej sú rozširované (rozsudok vo veci Lehideux a Isorni proti Francúzsku z roku 1998).

II. Osoby verejného záujmu.

Právna teória i súdna prax rozlišuje skupiny osôb verejného záujmu a súkromné osoby. Osoby verejného záujmu môžu podliehať širším a intenzívnejším zásahom do sféry svojej osobnosti, ako súkromné osoby. Osoba verejného záujmu sa nevyhnutne a spravidla vedome otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany novinárov a širokej verejnosti a musí prejavovať väčšiu mieru tolerancie, ak je predmetom informovania v tlači (mutatis mutandis rozsudky Európskeho súdu vo veciach Oberschlick proti Rakúsku z roku 1991, Vereinigung demokratischer Soldaten Osterreichs a Gubi proti Rakúsku z roku 1994, Oberschlick proti Rakúsku z roku 1997).

"Možno všeobecne konštatovať, že osoby verejne činné, teda politici, verejní činitelia, mediálne hviezdy a iní musia akceptovať väčšiu mieru verejnej kritiky, ako iní občania. Sloboda prejavu sa vzťahuje nielen na informácie alebo myšlienky priaznivo prijímané či považované za neškodné či bezvýznamné, ale aj na tie, ktoré zraňujú, šokujú alebo znepokojujú; tak tomu chce pluralita, tolerancia a duch otvorenosti, bez ktorej nie je demokratická spoločnosť" (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 367/03). V zmysle citovaného nálezu osoby verejne činné majú nižší stupeň ochrany osobnosti, ako iní občania, ktorí nedisponujú takým ľahkým prístupom k médiám; osoby verejne činné majú omnoho ľahšiu možnosť vyvrátiť to, čo ony sami považujú za výmysly; v záujme podpory verejnej diskusie sú médiá práve tým fórom, kde má dochádzať k oponovaniu kontroverzných a zavádzajúcich názorov, pričom tým možno prípadnú ujmu napraviť, alebo minimalizovať omnoho efektívnejším spôsobom, ako cestou súdneho konania.

"Vecou verejnou je nielen všetka agenda štátnych inštitúcií, ako aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, t.j. napr. činnosť politikov, úradníkov, sudcov, advokátov, alebo kandidátov či čakateľov na tieto funkcie, vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej; všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti môžu byť verejne posudzované" (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. 1. ÚS 453/03).

Podľa rozsudku EŠLP vo veci HANNOVER proti NEMECKU z roku 2004 sloboda prejavu a právo na informácie zahŕňa aj informácie týkajúce sa súkromného života verejne činných osôb, ak majú vzťah k otázkam legitímneho verejného záujmu (rovnako aj rozsudok Európskeho súdu vo veciach KARHUVMRA proti FÍNSKU z roku 2004 alebo rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 55/2008 zo dňa 25.02.2009).

III. Používanie výrazových prostriedkov v periodickej tlači.

Je potrebné rešpektovať určité špecifiká bežnej periodickej tlače, určenej pre informovanie najširšej verejnosti (na rozdiel napr. od publikácií odborných), ktorá v určitých prípadoch, s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem - môže pristupovať k určitým zjednodušeniam a nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie (či skreslenie) je neprípustné. Možno len veľmi ťažko trvať na úplnej presnosti skutkových tvrdení a klásť tak na novinárov - vo svojich dôsledkoch - nespĺniteľné nároky (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 156/99).

IV. Zverejňovanie hodnotiacich úsudkov

Vo veci Jerusalem/Rakúsko z 27.2.2001 Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že tam, kde vyhlásenie prechádza do hodnotiaceho úsudku, proporcionálna zásaha môže závisieť na tom, že existuje dostatočne skutková základňa pre napadnuté vyhlásenie, pretože hodnotiaci výrok bez akejkoľvek skutkovej základne na jeho podporu môže byť prehnaný.

Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom sa dokonca umožňuje určitú mieru prehánania a provokácie." (Nález Ústavného súdu SR z 19.9.2012, sp.zn. II. ÚS 340/09-93).

V žalobe žalobca ďalej namieta, že popisovanie jeho konania ako konania v rozpore so zákonom, je porušené jeho právo na prezumpciu neviny, nakoľko popisovanie jeho konania v rozpore so zákonom vyvoláva presvedčenie, že žalobca sa dopustil trestných činov a o tom môže rozhodnúť len súd. Porušenie zásady prezumpcie neviny považuje žalobca za neoprávnený zásah.

Žalovaná strana však poukazuje na to, že v žiadnom zo žalovaných článkov nie je uvedené tvrdenie, že žalobca spáchal trestný čin. Naopak čitateľ v článkoch informovaný o tom, že bolo len pripravované začatie trestného stíhania žalobcu, z čoho je nepochybne zrejmé, že nebola ešte podaná obžaloba a teda nemohol byť ani dosúdený.

V ďalšej časti žaloby uplatňuje žalobca uplatňuje v tomto konaní, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do jeho práva na ochranu osobnosti tým, že žalovaná odstráni internetové verzie žalovaných článkov I., II. a III. z internetovej stránky www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>.

Podľa názoru žalovanej strany, obsah týchto článkov nie je neoprávneným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti z dôvodov vyššie uvedených. Navyše nie celý obsah týchto článkov je označený žalobou za neoprávnený zásah. Uloženie povinnosti odstrániť tieto články z internetovej stránky by tak bolo poprením ústavne garantovaného práva na slobodu prejavu.

B.

K prostriedku ochrany osobnosti uplatňovaným podľa ustanovenia §13 ods. (2) a ods. (3) Občianskeho zákonníka.

Žalobca v tomto konaní uplatňuje právo na zapltenie nemajetkovej ujmy. V časti VIII. žaloby uvádza, že v dôsledku neoprávnených zásahov žalovanej došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti.

1. Žaloba poukazuje na to, že osobitne negatívny dopad mali žalované články v pracovnej sfére na pracovisku, znížením jeho autority v práci a narušilo dôveru u nadriadených.

Z listinného dôkazu Spravodajská informácia pre ministra obrany SR z 25.2.2008, ktorú predkladal ministrovi riaditeľ VOS Q. J., je zrejme, že dôvera nadriadených bola voči žalobcovi spochybnená už v roku 2008 a z ostatných listinných dôkazov napr. z Uznesenia o vznesení obvinenia z 28.3.2011 je zrejme, že už dňa 5.11.2010 bolo začaté konanie vo veci, ktorému muselo predchádzať rozsiahle zisťovanie a skúmanie podkladov, ktoré vyústilo do začatia konania vo veci v čase dávno predchádzajúcim zverejneniu žalovaných článkov na prelome septembra a októbra 2010. Už tieto skutočnosti boli dôvodom pre zníženie dôvery nadriadených. Z výsluchu žalobcu, že navyše zrejme, že ešte pred zverejnením Článku I. na pohovore s vedúcim služobného úradu pánom H. dňa 28.9.2010 mu tento ponúkol skončenie pracovného pomeru a keďže Článok I. bol zverejnený dňa 30.9.2010 nebolo konanie pána H. v príčinnej súvislosti so zverejnením Článku I.

2. Poukazuje na list Upozornenie z 29.9.2010, ktorým bol upozornený na porušenie pracovnej disciplíny a bol vyzvaný k ukončeniu nájmu motorového vozidla.

Je nepredstaviteľné, aby takéto upozornenie napísal zamestnávateľ len na základe článkov zverejnených v bulvárnej tlači. Z výsluchu svedkov je zrejme, že pred upozornením vykonal zamestnávateľ žalobcu vlastný prieskum a vec so žalobcom prerokoval a až následne formuloval upozornenie. Zamestnávateľ teda konal na základe vlastných zistení aj keď bol zrejme iniciovaný Článkom I.

3. Žalované články boli zverejnené na intranetovej stránke ministerstva obrany.

Zverejnenie na intranetovej stránke nemohla žalovaná vykonať ani ovplyvniť. Zverejnenie na intranetovej stránke ministerstva obrany len potvrdzuje fakt, že aj autorita oprávnená zasahovať do intranetu ministerstva obrany považovala informácie zverejnené v Článku I. za natoľko relevantné, že ich zverejnenie považovala za legitímne aj v tomto prostredí. Súčasne to malo nepochybne aj vplyv na autoritu žalobcu na pracovisku, pretože zverejňovanie informácií v bulvárnej tlači nie je určite tak smerodajné pre úradníkov ministerstva obrany, ako zverejnenie článkov na intranete ministerstva.

4. Žalobcovi bol znížený plat o 120 Eur mesačne, bez uvedenia dôvodu.

V konaní nebola žiadnym spôsobom preukázaná príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi zverejnením žalovaných článkov a znížením platu žalobcu.

5. Na pracovisku mu dávajú najavo, že je „na odstrele“.

V konaní nebola žiadnym spôsobom preukázaná príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi zverejnením žalovaných článkov a takýmto počínaním ľudí na pracovisku.

6. Po zverejnení žalovaných článkov sa na žalobcu obrátil so žiadosťou o poskytnutí informácií aj Úrad boja proti korupcii Prezídia PZ SR.

Za počínanie, mimochodom plne legitímne, orgánov činných v trestnom konaní nemôže niesť zodpovednosť žalovaná. Nenesie nepochybne zodpovednosť ani za to, že voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie po zverejnení žalovaných článkov.

7. Žalobca poukazuje na ďalšie zásahy do osobnostných práv žalobcu v diskusiách k zverejneným informáciám, mnohokrát s vulgárnym obsahom.

Za zásahy iných pôvodcov žalovaná takisto nemôže niesť zodpovednosť.

8. K zverejneniu žalovaných článkov viedla žalovanú len snaha po senzácii a tým o zvýšenie predajnosti periodickej tlače žalovanej.

Tieto tvrdenia žalujúcej strany neboli v konaní žiadnym spôsobom preukázané. Je plne legitímne ak sa vydavateľ periodickej tlače, čo je podnikanie ako každé iné, snaží o to aby obsah ním vydávaných periodík (Týždenník, Denník) zaujal čitateľov a tým ich motivoval kupovať a čítať tieto periodiká.

9. Na preukázanie následkov zverejnenia žalovaných článkov navrhol napokon žalobca vykonanie dôkazov výsluchmi svedkov.

Z výsluchu svedkyne I. P., manželky žalobcu nevyplynuli žiadne zistenia o ujme v rodinnej sfére. Pokiaľ ide o obmedzenie návštev kultúrnych podujatí a psychický stav žalobcu o ktorom vypovedala táto svedkyňa, nie je z jej svedectva zrejmé, v ktorom čase po zverejnení žalovaných článkov sa tak dialo, nie je z jej svedectva ani zrejmá príčinná súvislosť so zverejnením žalovaných článkov, len zrejme navádzajúce otázky právneho zástupcu žalobcu smerovali na obdobie po zverejnení žalovaných článkov.

Z výsluchu svedka Q. P. vyplýva len jeho presvedčenie o tom, že rodina žalobcu sa prestala na čas do Vianoc alebo do marca roku nasledujúceho po zverejnení článkov stretávať s jeho bratom E.. Dôvod nie je z jeho svedectva zrejmý. Následne ale vo svojom svedectve uviedol, že sa nevie presne vyjadriť k stretávaniu rodičov s bratom E. po zverejnení článkov. Matka svedka o takej skutočnosti nevy povedala. Svedok sa zhoduje so svedectvom matky v tom, že brat žalobcu Q., s ktorým sa však nestretávali ani pred zverejnením žalovaných článkov, rozprával o žalobcovi ako je vyšetrovaný, avšak následne sa vo svojom svedectve opravil, že nebol prítomný pri takýchto výrokoch strýka Q..

Z výsluchu žalobcu samotného nie sú zrejmé žiadne následky ujma v rodinnej sfére, poukázal len na to, že po zverejnení žalovaných článkov s ním prestali komunikovať všetci pracovníci úradu cca 40 (UIA), pričom sa však len domnieva, že príčinou boli žalované články. Podľa názoru žalovanej strany však príčinou mohol byť aj pokyn zamestnávateľa na obmedzenie komunikácie pracovníkov úradu so žalobcom, od ktorého zamestnávateľ žiadal dohodu o skončení pracovného pomeru v dôsledku straty dôvery.

Svedkyňa H. T. vo svojom svedectve žiadne skutočnosti o nejakej ujmy, ktorú by žalobca utrpel v príčinnej súvislosti so zverejnením žalovaných článkov. Popisovala konflikty, ktoré vznikli medzi žalobcom a jeho nadriadenými už pri spracovaní odpovede na otázky novinára pred zverejnením Článku I. Potvrdila, že komunikácia spolupracovníkov s žalobcom sa prerušila, ľudia sa báli s ním komunikovať, obávali sa nariadených. Tieto obavy však nie sú v žiadnej príčinnej súvislosti so žalovaným Článkom I., ale s postojom nadriadených žalobcu k jeho osobe, za ktorých konanie žalovaná nezodpovedá, navyše nie je vylúčené, že dôvodom zmeny správania sa nadriadených k žalobcovi boli informácie o prebiehajúcim vyšetrovaní počínania žalobcu orgánmi polície alebo vojenského obranného spravodajstva.

Z výsluchu svedka O..T. B. nie sú zrejmé žiadne jeho zmeny postojov k žalobcovi ani iná ujma v príčinnej súvislosti so žalovanými článkami. Zhoduje sa s ostatnými svedkami na zmene postoja nadriadených k žalobcovi.

Z výsluchu svedka O.. R. P. nie sú zrejmé žiadne jeho zmeny postojov k žalobcovi ani iná ujma v príčinnej súvislosti so žalovanými článkami.

Z výsluchu svedka O.. E. H. nie sú zrejmé žiadne jeho zmeny postojov k žalobcovi ani iná ujma v príčinnej súvislosti so žalovanými článkami. Zhoduje sa s ostatnými svedkami na zmene postoja nadriadených k žalobcovi.

Podľa názoru žalovanej strany, bez ohľadu na to, že zverejnenie žalovaných článkov nepovažuje za neoprávnené zásahy do práva na ochranu osobnosti žalobcu, v konaní nebola preukázaná žiadna ujma, ktorú by tieto články žalobcovi privedli.

V tejto súvislosti žalovaná strana poukazuje na judikát Rohhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.4.1998 sp.zn. 1 Cdo/89/97 zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk ... pod č. 29/2001, v ktorom sú obsiahnuté právne vety podrobne definujúce hmotnoprávne podmienky vzniku práva na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. (2) a ods. (3) Občianskeho zákonníka:

„Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak môže byť vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti postihnutej fyzickej osoby primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia, poskytnutie príslušnej morálnej satisfakcie treba uprednostniť. Len v tých prípadoch, kde došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napravitelná inými právnymi prostriedkami, treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok, t.j. ak

- a) morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a
- b) neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere.

Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle § 13 ods.3 Občianskeho zákonníka taxatívne stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať ex offo. Sú to:

- a) závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a
- b) okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo.

Pritom závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Skutočnosť, že ustanovenie § 13 ods.3 Občianskeho zákonníka ukladá súdu výslovne prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, vedie k záveru, že sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Povinnosť prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne, ako vo vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, tak aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie.

Pritom z hľadiska ustanovenia § 13 ods.2 a ods.3 Občianskeho zákonníka je právne relevantná len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, v značnej miere znižujúcim dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti.“

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy môže vzniknúť vždy len, ako následok neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti. V danom prípade však k neoprávnenému zásahu vôbec nedošlo z vyššie uvedených dôvodov.

C.

Záver.

Na základe vyššie uvedeného žiada žalovaná strana, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovanej, ktoré vyčíslime písomne do troch dní po vyhlásení rozsudku. „

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods.3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Týmito zákonnými ustanoveniami poskytuje Občiansky zákonník ochranu proti neoprávneným zásahom do osobnostných práv občanov. V ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka je uvedený ich demonštratívny výpočet. Neoprávneným zásahom je v zásade každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie uvedené na adresu alebo v súvislosti s konkrétnou osobou bez ohľadu na to, že išlo o preberanie a rozširovanie faktov, resp. informácií médiami, za účelom informovania verejnosti. Ani v rámci plnenia úloh tlače informovať verejnosť o veciach verejného záujmu nemôže dôjsť k ohrozeniu, prípadne k zásahu do práv iných. Sloboda prejavu nie je neobmedzená a má svoje hranice aj v prípade, že sa tlač zaoberá otázkami verejného záujmu. Vo všeobecnosti výkon slobôd zahŕňa povinnosti a zodpovednosť, čo sa vzťahuje aj na periodickú tlač, a to aj pri informovaní o otázkach verejného záujmu.

K otázke konkurencie práva na ochranu osobnosti s právom na informácie zaručeným článkom 26 ods.1 Ústavy SR je potrebné uviesť, že Slovenská republika bola 30.06.1993 prijatá do Rady Európy a vyhlásila, že sa s účinnosťou od 1.1.2003 cíti viazaná, okrem iného, aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol uverejnený ako oznámenie pod č. 209/1992 Zb. (ďalej Dohovor).

Podľa článku 7 ods.5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Relevantná časť článku 10 Dohovoru znie:

1. Každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov...

2. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti, aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme... ochrany povesti a práv iných, ...alebo zachovania autority a neustrannosti súdnej moci.

Dohovor ako medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách podlieha výkladovým pravidlám medzinárodného práva (článok 31 a 33 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve z 23. 05. 1969). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len ESLP) týkajúcej sa slobody prejavu vyplýva, že v prípade konfliktu základných práv, ktoré nemajú absolútnu povahu a môžu byť preto obmedzené, súd v konaní vo veciach ochrany osobnosti musí dbať o to, aby svojím rozhodnutím dosiahol spravodlivú rovnováhu medzi konkurujúcimi si základnými právami, medzi ktorými nemožno vyvodit' žiadnu prioritu, ale vzniknutý konflikt medzi nimi sa musí vyriešiť výlučne so zreteľom na relatívnu závažnosť každého z týchto práv podľa konkrétnych okolností danej veci. Právo na dobrú povesť sa v súčasnosti považuje za právo chránené Dohovorom ako súčasť súkromného života. Treba preto zachovať spravodlivú rovnováhu medzi právom na rešpektovanie súkromného života garantovaného článkom 8 a právom na slobodu vyjadrovania garantovaného článkom 10 Dohovoru. V konaní vo veciach ochrany osobnosti musí súd preto pri posudzovaní primeranosti tvrdeného zásahu zvažovať nielen tvrdenia a skutočnosti uvádzané navrhovateľom na preukázanie porušenia jeho práva na ochranu osobnosti, ale aj skutočnosti, ktoré sa týkajú výkonu základného práva na slobodu prejavu druhého účastníka sporu.

ESLP vo svojich rozhodnutiach vychádza z toho, že štát a jeho orgány vrátane súdov, môžu zasiahnuť do výkonu chráneného práva alebo slobody len za súčasného splnenia troch podmienok : 1. zásah je ustanovený zákonom, 2. zodpovedá niektorému legitímnemu cieľu ustanovenému v Dohovore a 3. je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t.j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.

Z judikatúry ESLP je nepochybné, že sloboda tlače je jedným z najdôležitejších pilierov demokratickej spoločnosti, na druhej strane však inštitúcie právneho štátu musia požívať ochranu pred neoprávnenou a nepodloženou kritikou médií.

V tomto prípade článok „Kto ho chráni?“, ako aj článok „A nič...“ uverejnené v týždenníku PLUS 7 dní a denníku PLUS 1 deň obsahujú viacero nepravdivých a zavádzajúcich údajov a navrhovateľovi nebol daný ani priestor na vyjadrenie svojho stanoviska.

V článkoch je napríklad uvedené:

1./ E. P. je dôležitý úradník na ministerstve, rozhoduje o podkladoch pri nákupe zbraní. Najzaujímavejšie na tomto pánovi je však drahé auto, na ktorom sa vozí. V skutočnosti je napísané na zamestnanca zbrojárskej firmy, ktorá sa za posledné dva roky dostala k viacerým kšeftom v hodnote viac ako 30.miliónov Eur.

2./ Podľa policajného spisu, ktorý má Plus 7 dní k dispozícii, práve P. pripravoval podklady pre jednotlivé súťaže tak, ako to vyhovovalo firmám, a dohadoval sa s nimi o tom ešte pred vyhlásením súťaže, čo je v rozpore so zákonom.

3./ Podobných ovplyvňovaní na ministerstve bolo podľa viacerých záznamov viacero. P. s E. dokonca menili už uzatvorenú zmluvu na dodávku vysieláčiek Harris pre pluk špeciálneho určenia v Žiline.

4./ P. podľa policajných záznamov čulo komunikoval a prispôboval súťaže aj pre iné firmy, ako je napríklad Pyra či Špeciálne systémy a software. Podľa pripraveného trestného oznámenia dokonca prijímal od nich aj dary - napríklad pár náramkových hodínok.

5./ P. už dlhšie používa modrú Kia Sorento, ktorá je napísaná na E. Z., zamestnanca zbrojárskej spoločnosti S.M.S. P. má dokonca povolenie na vjazd s autom do objektov ministerstva obrany. Za posledné dva roky pritom S.M.S. získala niekoľko zmlúv na lukratívne kšefty. Dodávala bezpilotné lietadielka za dva milióny Eur a najmä získala kontrakt za 30 miliónov Eur na modernizáciu vrtuľníkov Mi 17.

6./ Dokumenty nasvedčujúce trestnú činnosť vrátane odtajnených prepisov hovorov získaných Vojenským obranným spravodajstvom má týždenník Plus 7 dní k dispozícii.

7./ Týždenník Plus 7 dní minulý týždeň zverejnil časť policajného spisu, podľa ktorého P. čulo komunikoval so zástupcami zbrojárskych firiem a prispôboval podmienky tendrov, ako to vyhovovalo firmám a nie ministerstvu, ktoré P. zastupoval.

8./ Úradníka P. už nové vedenie ministerstva disciplinárne riešilo pre požičané auto Kia Sorento od zamestnanca zbrojárskej firmy S.M.S., ktorá získala napríklad 30. miliónovú zákazku na modernizáciu vrtuľníkov Mi 17.

Dokazovaním bolo preukázané, že navrhovateľ O.. E. P. mal uzavretú Zmluvu o nájme motorového vozidla Kia Sorento s E. Z., ktorý v čase uzavretia nájmovej zmluvy bol živnostníkom - taxikárom. Pán E. Z. od 2.3.2010 bol zamestnancom obchodnej spoločnosti Hermes Group, s.r.o. Dubnica nad Váhom. Jednoznačne bolo preukázané, že E. Z. nebol nikdy zamestnancom obchodnej spoločnosti S.M.S. s.r.o. Autor článku A. E. si túto skutočnosť ani riadne neoveroval, čo vyplynulo z jeho svedeckej výpovede. Uspokojil sa z vyjadrením spolumajiteľa firiem Hermes Group, s.r.o. Dubnica nad Váhom, S.M.S. s.r.o. Dubnica nad Váhom a Hermes, a.s. Dubnica nad Váhom, C. U., ktorý mu povedal, že E. Z. je jeho zamestnancom. Právny zástupca odporcu vo svojich vyjadreniach aj vo svojej záverečnej reči poukazoval na personálne prepojenie firiem Hermes Group, s.r.o., Hermes, a.s. a S.M.S. s.r.o., v ktorých je spolumajiteľom C. U.. Odporca však ničím nepreukázal, že firma Hermes Group, s.r.o. má právo obchodovať so zbraňami a s vojenským materiálom. Táto skutočnosť vyplýva aj z predloženého výpisu z obchodného registra. Takéto oprávnenie však má obchodná spoločnosť S.M.S. s.r.o. Dubnica nad Váhom, ako aj obchodná spoločnosť Hermes, a.s. Dubnica nad Váhom.

Z uverejnených článkov jednoznačne vyplýva tvrdenie autora článkov, že navrhovateľ si požičal a neskôr kúpil motorové vozidlo Kia Sorento od zamestnanca firmy S.M.S. s.r.o. Dubnica nad Váhom, ktorá od Ministerstva obrany SR získala niektoré aj miliónové zákazky.

Nie je podstatné, či autor článku to urobil úmyselne alebo z nedbanlivosti. Jeho ničím nepodložené tvrdenie o spojení navrhovateľa a obchodnej spoločnosti S.M.S. s.r.o. Dubnica nad Váhom v súvislosti s požičaním auta od E. Z. malo vyvolať silnejší dojem o nejakých praktikách navrhovateľa. Ani v jednom článku sa neuvádza nejaké personálne prepojenie viacerých firiem. Je tam jednoznačne uvedené tvrdenie, že E. Z. bol pracovníkom firmy S.M.S. s.r.o., čo vôbec nie je pravdivé tvrdenie.

V konaní bolo preukázané, že voči navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie, ale uznesenia, ktorým boli obvinenia vznesené boli zrušené. Nebolo preukázané, že proti navrhovateľovi by bola podaná obžaloba a ani to, že by bol za nejaký trestný čin odsúdený. Právny zástupca odporcu poukazoval na policajný spis, ktorý mal autor článku k dispozícii. Týmto sa právny zástupca odporcu snažil preukázať pravdivosť uverejnených článkov.

Svedok A. E. predložil ako dôkazy o svojich tvrdeniach nekompletné fotokópie dokumentov z policajného spisu PPZ-141-7/BPK-2008. Súd nemohol overiť pravdivosť a autenticitu predložených čiastočných fotokópií úradných záznamov z tohto spisu, lebo spis PPZ-141-7/BPK-2008 už neexistuje. Ako vyplynulo z oznámenia Prezídia Policajného zboru Úrad boja proti korupcii so sídlom v Bratislave zo dňa 27.9.2012 bol tento spis, ktorého súčasťou boli aj registratúrne záznamy PPZ-1000-1/BPK-2007, PPZ-1000-2/BPK-2007 a PPZ-1000-3/BPK-2007, dňa 29.1.2008 preprotokolovaný a v protokole nového ročníka mu bolo pridelené číslo PPZ-141/BPK-2008, ktorého obsah bol tvorený registratúrnymi záznamami č. PPZ-141-9/BPK-2008 a č. PPZ-141-7/BPK-2008. Tento spis bol dňom 16.8.2010 označený ako zničený na základe rozhodnutia o vyradení registratúrnych záznamov zo dňa 20.7.2010.

Na oboznámenie sa s obsahom spisu PPZ-V-11278/2007-ZPČ-Z-ITP nebol daný súhlas Vojenským obranným spravodajstvom Ministerstva obrany SR z dôvodu utajovaných skutočností.

Odporca tak ničím nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení, že navrhovateľ sa mal dopustiť trestnej činnosti tým, že mal ovplyvňovať, prispôsobovať a manipulovať verejné obstarávanie. Takisto nepreukázal ani svoje tvrdenie, že v súvislosti s touto činnosťou mal prijímať nejaké dary, napríklad hodinky. Takisto nepreukázal, že navrhovateľ sa vozil v aute zamestnanca zbrojárskej spoločnosti S.M.S. s.r.o.

Súd preto podanému návrhu vyhovel a odporcovi uložil povinnosť uviesť ospravedlnenia v týždenníku Plus 7 dní, v denníku Plus 1 deň, ako aj odstrániť uvedené články z internetového portálu www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>.

Súd však čiastočne zamietol podaný návrh, keď neuložil odporcovi povinnosť zverejniť aj ospravedlnenie v znení „Pána E. P. nikdy nevyšetrovala polícia, nikdy nebol v trestnom konaní vypočúvaný ako svedok, nie to ako podozrivý z trestného činu, v živote voči nemu nebolo vznesené obvinenie a už vôbec nebol za akýkoľvek trestný čin odsúdený“. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľa polícia vyšetrovala, bolo voči nemu niekoľkokrát vznesené obvinenie. Preto v tejto časti súd návrh navrhovateľa zamietol.

Navrhovateľ podaným návrhom žiadal priznať aj nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 33.000 Eur, pričom v priebehu konania návrh upravil tak, že žiadal vyplatiť túto náhradu vo výške 50.000 Eur s odôvodnením, že v súvislosti so zverejnením uvedených článkov naďalej pretrvávajú zásahy do osobnostných práv navrhovateľa. Poukázal na ďalšie vznesené obvinenie, na skutočnosť, že tieto uznesenia boli ako nezákonné zrušené uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 23.3.2011 a uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava 3 zo dňa 5.5.2011. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že dňa 7.10.2010 bol odstúpený spisový materiál z Úradu boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru pod č.k. PPZ-261/BPK-B-2010, v ktorom sa nachádzali informácie získané operatívnym spôsobom od novinára časopisu Plus 7 dní, týkajúce sa verejných obstarávaní vyhlásovaných Ministerstvom obrany SR. Z tohto uznesenia výslovne vyplýva, že jediným pôvodcom informácií, ktoré boli odporcom zverejnené a na základe ktorých bolo začaté predmetné trestné stíhanie, je práve sám odporca - novinár, zamestnanec odporcu. Ďalším následkom zásahu odporcu do osobnostných práv navrhovateľa, ktorý plynule nadväzuje na predmetné trestné stíhanie, začaté na základe odporcom zverejnených informácií predstavuje rozhodnutie Národného bezpečnostného úradu č. SP-PB-892-16/2011-Ž-38346 zo dňa 27.1.2012, ktorým NBÚ zrušil navrhovateľovi platnosť Osvedčenia vydaného pod č. PB-4115/2007-Ž zo dňa 23.10.2007. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že počas platnosti osvedčenia zistilo Vojenské spravodajstvo skutočnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na zrušenie platnosti Osvedčenia. Rozhodnutie NBÚ ďalej v odôvodnení odkazuje na trestné stíhanie, keď uvádza: Z písomnosti Úradu boja proti korupcii Prezídia PZ zo dňa 18.11.2010 vyplýva, že vyšetrovateľ odboru boja proti korupcii Prezídia PZ začal dňa 5.11.2010 pod ČVS: PPZ-BPK-B-261/2010 trestné stíhanie vo veci trestného činu podľa § 266 ods.1, ods.2 písm. c) a d) Zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona. Jedným z hlavných podkladov pre vydanie rozhodnutia NBÚ boli práve informácie, na základe ktorých bolo začaté aj predmetné trestné stíhanie, t.j. informácie - nepravdivé skutkové tvrdenia zverejnené odporcom v médiách s celoslovenskou pôsobnosťou. Ďalším následkom bolo oznámenie Úradu pre verejné obstarávanie o začatí správneho konania vo veci vyčiarknutia zo zoznamu odborne spôsobilých osôb. Jediným východiskom Úradu pre verejné obstarávanie pre začatie správneho konania vo veci vyčiarknutia navrhovateľa zo zoznamu, je vyšetrovateľom predložené uznesenie Úradu boja proti korupcii PPZ zo dňa 28.10.2011, týkajúce sa trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-261/B/K-B-2010.

Právny zástupca navrhovateľa v tejto súvislosti poukázal aj na to, že uvedené články sa stále nachádzajú na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>, preto je nepochybné, že by vzhľadom k intenzite, rozsahu a trvaniu vzniknutej nemajetkovej ujmy, ktorú musí navrhovateľ v dôsledku nezákonného konania odporcu nepretržite znášať a ktorá bez akýchkoľvek pochybností vedie k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti spoločnosti, túto nemajetkovú ujmu by pocítovala ako závažnú každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a postavení navrhovateľa. Je pritom nesporné, že takéto dlhodobé pôsobenie odporcom zverejnených nepravdivých, pravdu skresľujúcich tvrdení a neoprávnených hodnotiacich úsudkov, ktoré priamo vyvolávajú ďalšie zásahy, na ktoré poukazuje

navrhovateľ v texte vyššie, neustále poškodzujú osobnostné práva navrhovateľa výrazným spôsobom a v značnej miere.

Podľa názoru súdu je náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 Eur primeraná intenzite a povahe neoprávneného zásahu zo strany odporcu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa. Za rozhodujúce skutočnosti, ktoré opodstatňujú a zdôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v tejto výške sú tie, že uverejnenými výroky bol navrhovateľ obvinený z trestnej činnosti v najčítanejšom denníku a v jednom z najčítanejších týždenníkov a to bez možnosti reagovať. Takéto obvinenia navrhovateľa spôsobom, ktorý mal širokú publicitu a bez možnosti navrhovateľa „brániť sa“ tým istým spôsobom a formou, s takou istou širokou publicitou vedie súd k záveru, že len púhé uverejnenie ospravedlnenia odporcu navrhovateľovi v tom istom týždenníku a denníku nie je z hľadiska existujúcich negatívnych následkov na strane navrhovateľa postačujúce.

O trovách konania súd rozhodne podľa § 151 ods.3 O.s.p. samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie odporca ako aj navrhovateľ. Odporca uviedol, že podáva odvolanie v intenciách § 205 OSP, pretože

- a) v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d) OSP, nakoľko prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov aj k niektorým nesprávnym skutkovým zisteniam,
- b) v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP, nakoľko rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci
- c) v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a), pretože rozhodnutie úsdu má vadu podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP v sporení s ust. § 157 OSP:

Odporca zaujal stanovisko, že

1.1 nesprávne skutkové zistenia prvostupňového súdu vyplývajú zo znenia ospravedlnení:

a) zo znenia ospravedlnenia za článok „Kto ho chráni?“ (ďalej len: „Článok I.“) a článok „A nič“ (ďalej len: „Článok II.“), vyplýva, že sa má žalovaná ospravedlniť (ďalej len: „Ospravedlnenie I.“) za nasledovné nepravdivé výroky o žalobcovi napr.: „...manipuloval viaceré verejné obstarávania, ...“ pričom taký výrok Článok I. ani Článok II. neobsahuje, ďalej za výrok: „...pripravoval podklady pre jednotlivé verejné súťaže...“ tento výrok je pravdivý nakoľko to vyplývalo u funkcie a pracovného zaradenia žalobcu na Útvare pre investície a akvizície Ministerstva obrany SR, ďalej výrok „...prispôboval ich podmienky tak, ako to vyhovovalo firmám a nie ministerstvu...“ pričom taký výrok Článok I. ani Článok II. neobsahuje, a ďalej výrok „...pričom zvýšil celkovú hodnotu zákazky na viac ako 1,7 Eur...“ pričom výrok o tom, že by žalobca zvýšil hodnotu zákazky Článok I. ani Článok II. neobsahuje, ďalej výrok „...“, za čo od týchto spoločností prijímal vecné dary...“ pričom taký výrok Článok I. ani Článok II. neobsahuje, pričom v Článku I. je len uvedená zmienka: „Podľa pripravovaného trestného oznámenia dokonca prijímal od nich dary...“ čo je však úplne iný výrok, v ktorom nie je obsiahnuté tvrdenie autora, že žalobca prijímal dary, ale že takáto informácia je obsiahnutá v pripravovanom trestnom oznámení. Článok I. ani Článok II. neobsahuje ani výrok „...za čo môže používať luxusné motorové vozidlo KIA SORENTO...“.

b) zo znenia ospravedlnenia za článok „Za odmenu“ (ďalej len: „Článok III.“) vyplýva, že sa má žalovaná ospravedlniť (ďalej len: Ospravedlnenie II.“) za nasledovné nepravdivé výroky o žalobcovi napr. „...vyšetrovala ho polícia“ pričom sa jedná o pravdivú informáciu o žalobcovi, napokon aj súd samotný konštatuje na strane 4 rozsudku zistenie, že do znenia ospravedlnenia nepojal ospravedlnenie týkajúce sa tejto okolnosti, lebo ako sa uvádza na inom mieste odôvodnenia rozsudku (str. 54, 4. ods.) súd v dokazovaní zistil, že vyšetrovanie prebiehalo a na základe toho bolo aj voči osobe žalobcu vznesené obvinenie.

1.2 Na strane 52 (3. odsek) prvostupňový súd uvádza zistenie: „...a navrhovateľovi nebol daný ani priestor na vyjadrenie svojho stanoviska.“ pričom z výsluchu svedka A. E. je zrejmé, že žalobca sa odmietol vyjadriť a žalobca toto tvrdenie svedka ani nepoprel. V texte Článku I. (str. 41) autor článku uviedol, že sa pokúšal so žalobcom telefonicky spojiť na účel vysvetlenia avšak neúspešne.

1.3 Prvostupňový súd uložil žalovanej odstrániť z internetového portálu www.pluska.sk tri články. V prvostupňovom konaní však nebolo vôbec predmetom dokazovania, že tieto tri články sú na danom internetovom portáli zverejnené. Navyše nebol ani dokazovaný a skúmaný obsah týchto článkov, či vôbec obsahujú nejaké neoprávnené zásahy do práva na ochranu osobnosti žalobcu.

Odporca poukazuje, že na základe rozhodnutia má sa ospravedlniť za tvrdenia „P. už dlhšie užíva modrú Kiu Sorento, ktorá je napísaná na E. Z., zamestnanca spoločnosti S.M.S.“. Žalobca však bol v rozhodujúcom čase úradníkom na ministerstve obrany. V čase zverejnenia Článku I. sa vozil na vozidle KIA SORENTO, ako to vyplýva z nájomnej zmluvy uzavretej dňa 07. 05. 2008 na dobu určitú do 31. 12. 2010. Podľa pracovnej zmluvy z 01. 03. 2010 bol pán E. Z. v čase zverejnenia Článku I. pracovníkom spoločnosti HERMES GROUP, s. r. o., so sídlom Pionierska 423, 018 41 Dubnica nad Váhom. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť HERMES, a. s., ktorá obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou a je personálne prepojená na spoločnosť HERMES GROUP, s. r. o. Na rovnakej adrese má sídlo spoločnosť S.M.S., spol. s r. o., ktorá obchoduje so zbraňami, strelivom a muníciou, ako aj vojenským materiálom a je tak isto personálne prepojená so spoločnosťou HERMES GROUP, s. r. o. Personálne prepojenie, prepojenie predmetov činností a spoločná adresa sídiel týchto spoločností spôsobuje stav, keď šofér pán E. Z. vykonáva prácu, vozí osoby, ktoré pôsobia vo všetkých troch vyššie uvedených spoločnostiach.

Podľa tvrdenia konateľa spoločnosti HERMES GRPOUP, s. r. o., C. U., nemožno túto považovať za zbrojársku firmu a teda nerobila obchody s ministerstvom obrany, doručoval občas šofér Z. zásielky, obálky na ministerstvo obrany za personálne prepojené spoločnosti HERMES, a. s., a S.M.S. spol. s r. o.

Žalobca predložil súdu zmluvu o nájme motorového vozidla, podľa ktorej má zaplatiť za užívanie vozidla nájomné. Týmto listinným dôkazom chcel legalizovať užívanie vozidla. Zo svedectva prenajímateľa svedka E. Z. však vyplýva, že boli potichu („My sme mali nejakú tichú dohodu...“) dohodnutí, že nájomné platiť nebude. Z výsluchu svedka Z., ktorý vozil ako šofér predstaviteľov zbrojárskych firiem obchodujúcich s ministerstvom obrany, je teda preukázané, že poskytol žalobcovi nenáležitú výhodu, bezodplatné užívanie motorového vozidla KIA SORENTO počas takmer dvoch rokov.

Skutočnosť, že takúto nenáležitú výhodu poskytovala takmer dva roky žalobcovi pracovníkovi ministerstva obrany osoba, ktorá vozila ako šofér predstaviteľov zbrojárskych firiem obchodujúcich s ministerstvom obrany, nemožno považovať za náhodu a určite je legitímnym dôvodom na zverejnenie.

V tejto súvislosti poukázal odporca aj na rozpory, podľa ktorých svedok Z. vo svojom výsluchu tvrdil, že motorové vozidlo KIA SORENTO predal v roku 2009 za 800 000,--Sk. Z výsluchu žalobcu ako aj z kúpnej zmluvy, ktorú žalobca predložil súdu však vyplynulo, že vozidlo kúpil v roku 2010, a že kúpna cena bola stanovená dohodou v sume 6 000 €.

Svedok Z. kúpil tento automobil, ako vyplýva z jeho výpovede za cca 900 000,--Sk a po dvoch rokoch bezodplatného užívania a po troch rokoch od kúpy vozidla ho predal žalobcovi za 20 % nadobúdacej ceny. Nemožno to považovať za náhodu, ale za ďalšiu neoprávnenú výhodu.

Motívom tejto neoprávnenej výhody určite nebol priateľský vzťah šoféra voziaceho šéfov zbrojárskych firiem a úradníka ministerstva obrany zaoberajúceho sa nákupom zbrojného materiálu. Vyvoláva to podľa odporcu dôvodné podozrenie, že dôvody poskytovania takýchto neoprávnených výhod boli práve dobré vzťahy žalobcu s predstaviteľmi zbrojárskych firiem.

Žalovaný ďalej namieta nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý žalobca uplatnil. Už v záverečnom zhrnutí predloženom v písomnej forme v podaní z 11. 07. 2013 poukázal, že pre priznanie takéhoto nároku nie sú splnené hmotnoprávne podmienky a poukázal na judikát zverejnený pod č. 29/2001.

Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nachádza rozsudok dôvody: „...uverejnenými výrokmí bol navrhovateľ obvinený z trestnej činnosti...“, „...a to bez možnosti reagovať.“, „...bez možnosti navrhovateľa „brániť sa“ tým istým spôsobom a formou, s takou istou širokou publicitou.“

Žalovaný kritizoval činnosť žalobcu a uviedol, že táto činnosť je predmetom vyšetrovania a tiež ako je činnosť žalobcu popisovaná vo vyšetrovacích spisoch. Tieto spisy boli nakoniec skartované, avšak zo svedectva a z listinných dôkazov predložených autorom článkov je zrejмый ich obsah. Z rozhodnutia NBÚ zo dňa 27. 01. 2012 je známy výrok o tom, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu, pretože uviedla nepravdivé údaje pri bezpečnostnom pohovore. Z tohto rozhodnutia

sú zrejmé aj skutočnosti, že napr. vyšetrovateľ odboru boja proti korupcii Prezídia policajného zboru SR začal 05. 11. 2010 trestné stíhanie vo veci, že zo spisu Sekcie kontroly - inšpekcie ministerstva obrany SR vyplývajú poznatky o správaní žalobcu, ktoré nebolo v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní, že Vojenské spravodajstvo vykonalo so žalobcom dňa 25. 11. 2010 bezpečnostný pohovor, počas ktorého zodpovedal 52 otázok a tiež z tohto rozhodnutia je zrejmé, že dňa 08. 12. 2010 sa malo konať psychofyziologické pravdovravnosti, ktoré ale žalobca odmietol tvrdiac, že trpí psychickými problémami. Skutočnosť, že Výbor Národnej rady SR na preskúmanie rozhodnutí NBÚ toto rozhodnutie NBÚ zrušil a prikázal mu v ďalšom konaní doplniť dokazovanie, nič nemení na tom, že sa jednalo o tak závažné pochybnosti o konaní žalobcu, že NBÚ považoval tieto skutočnosti za dôvod pre ich skúmanie.

Podľa žalovaného ak teda NBÚ dospel k takým závažným záverom, bolo plne legitímne kritizovať počínanie žalobcu, ako osoby verejného záujmu v periodickej tlači. Odôvodnenie rozhodnutia NBÚ preukazuje aj existenciu spisov, na ktoré poukazoval autor Článkov I. a II.

Právne závery prvostupňového súdu uvedené pod písm. b) a c) žalovaný nepovažuje za správne, nakoľko žalobca mal k dispozícii zákonné prostriedky ako reagovať na žalované články podľa § 7 a § 8 Tlačového zákona.

V bode III. odvolania žalovaný vytyka rozsudku okresného súdu nedostatok odôvodnenia. Tu poukazuje odvolateľ na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 171/2005 z 27. 04. 2006, poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija versus Španielsko z 09. 12. 1994, ako aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 226/03 z 12. 05. 2004, ďalej poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/210/2009) s tým, že požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku sú zakotvené v ust. § 157 ods. 2 OSP. Korektným i Ústavne konformným výkladom citovaného ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nie len úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú.

Žalovaný akceptuje, že rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania. Avšak vo všetkých svojich častiach musí zodpovedať zákonným požiadavkám uvedeným v § 157 OSP.

V prejednávanej veci sa podľa názoru žalovaného súd neriadil zásadami § 157 OSP a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP, pretože neobsahuje analýzu skutkového stavu a keďže z neho nemožno zistiť akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov odvolací súd spravoval, ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil, samostatne a vo vzájomných súvislostiach z hľadiska ich významu pre podstatu veci, ich hodnovernosti a pravdivosti.

Odôvodnenie priznania náhrady nemajetkovej ujmy neobsahuje označenie do akej zložky práva na ochranu osobnosti bolo neoprávnene zasiahnuté, aký druh ujmy na strane žalobcu bol v konaní zistený a čím bol preukázaný. Neobsahuje ani popis príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu a vznikom konkrétnej ujmy na strane žalobcu.

Záverom žiadal odporca rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo rozsudok napadnutý odvolaním zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní napáda rozhodnutie súdu prvého stupňa iba v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a tak isto považuje v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa za nedostatočne odôvodnený. Voľné uváženie súdu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu. V danom prípade boli v plnej miere naplnené všetky zákonné podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ. Navrhovateľ sa domáhal priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 50 000 €. Napriek tomu, že v rámci vykonaného dokazovania a na jeho základe zistenom skutkovom stave súd prvého stupňa správne mal za preukázané splnenie všetkých kritérií pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, bol tento nárok priznaný iba v sume 40 000€. Výrok o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch sa preto javí ako arbitrárny.

V tejto časti žiadal navrhovateľ rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu.

K odvolaniu navrhovateľa odporca uviedol, že účastníci sa zhodli na tom, aj keď každý z opačného aspektu, že prvostupňový rozsudok napadnutý odvolaním nie je v časti rozhodovania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy preskúmateľný, lebo absentuje riadne odôvodnenie priznania resp. čiastočné nepriznanie náhrady. Žalovaný žiadal odvolaniu žalobcu nevyhovieť a rozhodnúť tak ako navrhoval on vo svojom odvolaní.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril s tým, že žiada, aby odvolací súd rozhodol tak ako je uvedené v jeho odvolaní.

Žalobca považuje žalovaným podané odvolanie v celom rozsahu za tendenčné a účelové. Je založené iba na špekulatívnych záveroch, ktorými žalovaný skresľuje závery vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa.

Žalovaný poukazuje na domnelé nesprávne zistenia súdu prvého stupňa, ktoré majú vyplývať zo znenia ospravedlnenia. Časti výrokov, na ktoré žalovaný poukazuje, sú však vytrhnuté z kontextu, alebo sú v skutočnosti priamo obsiahnuté v článkoch. Navyše, aj v prípade ak by články v konkrétnom slovnom spojení alebo gramatickom tvare nepravdivé výroky ako celok explicitne neobsahovali alebo by ich časti vytrhnuté z kontextu celého článku boli pravdivé, nemožno bez ďalšieho tak ako tvrdí žalovaný dospieť k záveru, že tvrdenia resp. hodnotiace úsudky článku sú pravdivé. V takom prípade by uverejnením množstva nepravdivých tvrdení a neoprávnených hodnotiacich úsudkov o osobe žalobcu žalovaným došlo v článkoch k absolútne nepravdivému celého skutkového deja.

Z obsahu vyjadrenia ďalej vyplýva, že ak aj v článkoch obsiahnuté tvrdenia boli miestami pravdivé, spôsobom podania boli difamujúce a zakladajú nárok na ochranu osobnosti.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Krajský súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Navyše odvolací súd k obojom odvolaniam dodáva:

Občiansky proces chápeme ako jeden z najvýznamnejších prostriedkov právnej ochrany práv, ktoré upravuje hmotné právo.

Postup súdu a účastníkov konania predpokladá existenciu procesnoprávných vzťahov medzi súdom a účastníkmi konania ako aj vznik týchto vzťahov aj medzi účastníkmi konania navzájom.

Za subjekty civilného procesu pri definovaní civilného procesu považujeme predovšetkým súd a účastníkov konania. Procesnoprávne vzťahy vznikajú vtedy ak zákonom predpísaným spôsobom dôjde k začatiu konania. Základným právnym predpisom kodifikovaného civilného procesného práva je Občiansky súdny poriadok. Základný predpis kodifikovaného civilného procesného práva upravuje konania na sporové a nesporné. Samotné sporové konanie v zásade prebieha v prvom stupni, pričom na podanie odvolania prebieha toto sporové konanie pred odvolacím súdom. Zákon pripúšťa aj mimoriadny opravný prostriedok, keď na základe zákonom stanovených skutočností koná najvyšší súd.

Účelom opravného prostriedku a opravného konania je zákonom predpísaným spôsobom dosiahnuť nápravu právnych alebo skutkových pochybení (alebo oboch skupín týchto pochybení) spravidla prvostupňového súdu, ku ktorým skutočne alebo domnelo došlo v postupe tohto súdu, pričom tieto pochybenia vyústili do nezákonného (nespravodlivého) rozhodnutia.

Ako už bolo naznačené, existujú riadne a mimoriadne opravné prostriedky. K riadnym opravným prostriedkom spravidla patrí odvolanie. Použitie opravného prostriedku bez zreteľa na to či ide o riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok predpokladá splnenie určitých základných predpokladov.

Opravné konanie v civilnom procese spočíva na princípoch, ktoré vo svojom súhrne tvorí konkrétny opravný systém. Prvky tohto systému určujú predovšetkým oprávnenia a povinnosti opravného súdu, ale aj procesné možnosti účastníkov opravného konania. Súčasne limitujú resp. obmedzujú spôsob rozhodovania opravného súdu.

Súčasný Občiansky súdny poriadok v platnom znení uplatňuje v širokom rozsahu zodpovednosť účastníkov sporu za úplnosť ich podaní, ktorými uplatňujú procesné skutočnosti a dôkazné prostriedky pred súdom prvého stupňa, ale aj zodpovednosť prvostupňových súdov za postup v dôkaznom konaní.

Odvolačný súd je zodpovedný za náležité rozlišovanie dôkazných prostriedkov a skutkových zistení (záverov), ktoré sú uplatnené prvýkrát v odvolaní alebo v konaní pred ním a ktoré už boli navrhnuté (zistené) v konaní pred súdom prvého stupňa.

V slovenskom Občianskom súdnom poriadku sa podľa platného OSP v riadnom opravnom konaní uplatňuje neúplný apelačný systém (§ 205, 205a OSP).

Odvolačné konanie s neúplnou apeláciou sa v podstate vyznačuje zásadným zákazom (výnimky povoľuje iba zákon) uvádzať nové skutočnosti alebo ďalšie dôkazy v odvolaní, resp. ich úspešne uplatniť v konaní pred odvolacím súdom, ak tieto nové skutočnosti alebo dôkazy neboli uplatnené v konaní pred súdom prvého stupňa.

Odvolačný súd nie je síce viazaný skutkovými zisteniami a závermi, ktoré boli urobené súdom prvého stupňa a je oprávnený vykonávať aj ďalšie dokazovanie, hoci s obmedzením (zákaz prihladnúť na nové skutočnosti a nové dôkazné prostriedky). Odvolačný súd však môže pristúpiť k prehodnocovaniu skutkových zistení a záverov súdu prvého stupňa, iba v prípade zákonom upraveným a povoleným spôsobom.

Podľa ust. § 205 ods. 2 proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len procesnými skutočnosťami, ktoré sú uvedené v písmenách a) až f). Ust. § 205 ods. 2 OSP a samozrejme § 120 ods. 4 OSP má vylúčiť, aby odvolacie konanie bolo chápané ako pokračovanie v prvostupňovom konaní v zmysle ďalšieho navrhovania vykonávania dôkazov, prednášaní nových tvrdení a vykonávaniu ďalšieho dokazovania. Je preto vždy potrebné dôkladne rozlišovať, či podané odvolanie sa domáha naplnenia práva na spravodlivý proces alebo ide o snahu iným (než zákonným) spôsobom zvrátiť závery vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa.

Podľa ust. § 120 ods. 4 OSP súd je povinný okrem vecí podľa ods. 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie.

Zo spisu (č. I. 519) je nepochybné, že sa účastníkom takéhoto poučenia dostalo na poslednom pojednávaní. Ak teda účastníci mali snahu k niečomu sa vyjadriť, bolo ich povinnosťou urobiť tak ešte v momente, keď im súd adresoval výzvu podľa § 120 ods. 4 OSP. Týka sa to nie len drobných opráv a nesprávností vo vzájomných tvrdeniach, ale najmä k tomu, čo je požadované v žalobnom návrhu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na tvrdenie žalovaného uvádzané v odvolaní, že v prvostupňovom konaní nebolo vôbec predmetom dokazovania či tri články sú na internetovom portáli zverejnené a nebol ani dokazovaný a skúmaný obsah týchto článkov.

Odvolačie teda neargumentuje, že v konaní pred okresným súdom bolo tvrdené, že články sú zverejnené na internetovom portáli a že žiadal o skúmanie ich obsahu. Je potom zrejmé, že v tomto smere si odporca nesplnil pred súdom prvého stupňa povinnosť tvrdenia a z toho vyplývajúcu dôkaznú povinnosť.

V prípade, ak by odvolací súd toto odvolacie tvrdenie bral ako dôvod odvolania, znamenalo by to popretie ustanovenia § 120 ods. 4 OSP ako aj ust. § 205 ods. 2 OSP a § 205 ods. 1 OSP. Nešlo by teda o rozhodovanie odvolacieho súdu podľa zákonnej úpravy, ktorá určuje o čom a na základe čoho koná odvolací súd, ale išlo by vlastne o nejakú „prolongáciu“ prvostupňového konania, kde odvolací súd bude konať tam, kde by bol konal súd prvého stupňa, ak by si odvolateľ plnil svoje povinnosti účastníka konania, ktoré mu ukladá zákon v konaní pred súdom prvého stupňa.

Táto argumentácia sa pochopiteľne v celom rozsahu vzťahuje aj na tvrdenia odporcu uvedené v jeho odvolaní pod bodom I. označené ako „Nesprávne skutkové zistenia prvostupňového súdu“. Napriek tomu, že odporca mal od začiatku konania k dispozícii návrh navrhovateľa a teda aj žalobný petit návrhu, kde žiadané znenia ospravedlnení boli uvedené. Bolo teda povinnosťou odporcu namietat', že výroky odvolania, ktorých sa navrhovateľ dožaduje, nezodpovedajú výrokom, ktoré boli uvedené v článkoch odporcu a sú predmetom rozboru súdu.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za vhodné poznamenať. Za skutkové zistenia sa považuje súhrn skutkových poznatkov, ktoré majú význam (relevanciu) pre rozhodnutie vo veci samej.

Podľa platnej právnej úpravy žalobca podľa § 79 ods. 1 OSP má opísať rozhodujúce skutočnosti. Opísanie týchto skutočností je v podstate uvedenie skutkových tvrdení. Žalovaný sa v rámci prípravy na pojednávanie musí (mal by sa) vyjadriť k žalobe a k tvrdeniam žalobcu. Obaja účastníci konania sú teda povinný tvrdiť skutočnosti, ktoré podľa nich majú význam pre skutkový základ žaloby, resp. procesnú obranu proti žalobe (proti tvrdeniam obsiahnutým v tejto žalobe).

Základnou úlohou súdu vo vzťahu k týmto tvrdeniam je:

- a) určiť, ktoré z týchto skutkových tvrdení majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej so zreteľom na právny dôvod žaloby, resp. na obsah procesnej obrany proti žalobe,
- b) vylúčiť tie tvrdenia, ktoré tento význam nemajú a preto ich netreba považovať za základ takýchto skutkových poznatkov, ktoré by sa mohli použiť podľa uplatneného právneho dôvodu žaloby alebo podľa právneho dôvodu procesnej obrany žalovaného,
- c) zistiť, ktoré skutkové tvrdenia možno urobiť na základe zhodného tvrdenia účastníkov konania (§ 120 ods. 3 OSP),
- d) vylúčiť tvrdenia o týchto skutočnostiach, pri ktorých sa dokazovanie nevykonáva z dôvodov uvedených v zákone napr. notoriety t. j. skutočnosti ktoré sú všeobecne známe.

V kontradiktórnom procese nie je potrebné vykonávať dokazovanie na tvrdenia účastníka, ktorým protistrana neoponuje a teda platí, že skutočnosti, ktoré z nich vyplývajú sú reálne, existujúce, a teda nespochybniteľné. Skutkové zistenia vytvárajú rámec pre právne poznatky.

Z toho čo bolo uvedené možno urobiť záver, že skutkové zistenia, ku ktorým prichádza súd sú robené na návrhy účastníkov a môžu a najčastejšie budú zodpovedať objektívnej skutočnosti, alebo tejto zodpovedať nebudú (napr. pri evidentnom zavádzaní, klamstve, falšovaní dôkazov a pod.), ale najčastejšie tieto zistenia môžu byť úplné alebo neúplné. Súdom zistený skutkový stav potom môže byť zistený úplne alebo neúplne, ale zodpovednosť za zistenie skutkového stavu v kontradiktórnom sporovom procese nesie v prvom rade účastník a to v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalovaný v podanom odvolaní pod bodom II. namieta „Nesprávne právne posúdenie veci“.

Právne posúdenie veci je súčasťou každého rozhodnutia. Pri meritórnych rozhodnutiach je právne posúdenie povinnou súčasťou odôvodnenia. Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Tento právny základ sa vytvára použitím právnych noriem, pod ktoré môže súd subsumovať zistený skutkový stav. Použitiu týchto právnych noriem predchádza ich výklad, ktorý slúži na potvrdenie aplikovateľnosti zamýšľaného právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia.

Všeobecnú definíciu „právneho posúdenia“ spresnil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 186/2012 zo dňa 22. 11. 2012, kde uviedol: Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je v každom prípade odvolacím dôvodom (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP) ale aby na základe tohto dôvodu mohlo dôjsť k zmene alebo k zrušeniu rozsudku súdu prvého stupňa, musí byť nesprávne právne posúdenie veci preukazované, teda nie iba tvrdené.

Tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení nemôže byť založené iba na odlišnom právnom názore účastníka konania, ale musí byť doložené preukázateľnými skutočnosťami, z ktorých vyplýva jednoznačný záver o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Ak odvolanie poukazuje na ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP je založené iba na všeobecných poukazoch (nekonkretizujúcich samotnú podstatu nesprávneho právneho posúdenia) a vychádza iba z iného právneho názoru odvolateľa. Nejde o odvolanie na základe ktorého by mohlo dôjsť k zmene alebo k zrušeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa. Za vadu rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno považovať nekonkretizované použitie odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP rozhodne nemožno považovať, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých pochybení súdu v občianskom súdnom konaní a v nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje a predpokladá aj podmienky, za ktorých možno napadnúť odvolaním rozhodnutie súdu prvého stupňa. Občiansky súdny poriadok ale vady konania, postupu a rozhodovacieho procesu súdu prvého stupňa umožňuje napraviť iba za podmienok uvedených v § 205 ods. 2 OSP.

Pri prehodnocovaní tvrdených väd v konaní, ktorých sa mal dopustiť súd prvého stupňa, treba tiež vychádzať zo zásady, že obaja účastníci majú právo na spravodlivý súdny proces, ale treba brať do úvahy aj zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Nepochybne dochádza k narušeniu právnej istoty jedného z účastníkov konania, ak by odvolací súd ako dôvod odvolania bral aj skutočnosti, ktoré plne nezodpovedajú podmienkam určeným v § 205 ods. 2 OSP. V opačnom prípade by totiž toto ustanovenie bolo zbytočné.

Odvolací súd nemôže pristúpiť k reparácii alebo zrušeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa iba na základe tvrdenia, že súd prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a odvolateľ zároveň predloží súdu návrh na iné právne posúdenie veci. Ide tu totiž o viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7 (§ 213 OSP).

Podľa ods. 2 uvedeného paragrafu odvolací súd môže dospieť aj k názoru, že na vec sa vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktorý pri doterajšom rozhodovaní veci nebol použitý a je pre rozhodnutie veci rozhodujúci, ale v tom prípade musí vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Žalovaný v odvolaní nenavrhuje vykonať ďalšie dokazovanie, alebo zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a nenavrhuje ani použitie iného právneho predpisu na posúdenie predmetnej veci.

K tvrdeniam o nesprávnych skutkových zisteniach prvostupňového súdu odvolací súd uviedol už stanovisko vyššie.

Z uvedeného teda vyplýva, že Občiansky súdny poriadok neumožňuje odvolaciemu súdu pristúpiť k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa, alebo jeho zrušeniu bez zákonných dôvodov. Inak by bol porušený princíp právnej istoty, čo by zároveň vyžadovalo chápať odvolacie konanie ako konanie, ktoré je pokračovaním konania na súde prvého stupňa, jeho dopĺňaním a na základe doplnených nových a iných skutočností, ktoré neboli prednášané v prvostupňovom konaní, spôsobuje zmenu prvostupňového rozhodnutia.

Záverom odporca ale aj navrhovateľ vytykajú súdu prvého stupňa nedostatok odôvodnenia rozsudku.

Navrhovateľ vo svojom podanom odvolaní priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 40 000 € považuje za arbitrárny. Vytyka súdu prvého stupňa, že v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom neuviedol akými úvahami sa súd pri určení - nepriznaní plnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch riadil a aké skutočnosti okolnosti daného prípadu ho k nepriznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v plnej výške (50 000 €) viedli.

Odporca vo svojom odvolaní poukazuje v tomto smere na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 z 27. 04. 2006 na čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Ruis Torija versus Španielsko z 09. 12. 1994), a nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 226/03 z 12. 05. 2004. Z citovaného vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Odporca cituje ust. § 157 ods. 2 OSP s tým, že nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie a táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. j) OSP.

Odporca zároveň akceptuje, že rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania. Odvolací súd sa však podľa neho neriadil zásadami a odôvodnenie rozhodnutia nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP. Neobsahuje analýzu skutkového stavu a keďže z neho nemožno zistiť akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov odvolací súd spravoval, ako jednotlivé dôkazy hodnotil samostatne a vo vzájomných súvislostiach z hľadiska ich významu pre podstatu veci, ich hodnovernosti a pravdivosti. Odôvodnenie priznania náhrady nemajetkovej ujmy neobsahuje označenie do akej zložky práva na ochranu osobnosti bolo neoprávnene zasiahnutý, aký druh ujmy na strane žalobcu bol v konaní zistený a čím bol preukázaný, aký rozsah ujmy bol zistený a čím bol preukázaný. Neobsahuje ani popis príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom do práva na ochranu a vznikom konkrétnej ujmy na strane žalobcu. Žalovaný poukazuje opätovne na judikát zverejnený pod č. 29/2001, ktorý citoval už vo svojom záverečnom zhrnutí z 11. 07. 2013. Žalovaný sa už podrobne vyjadril k absencii dôkazu a nejakej ujmy na dôstojnosti, cti alebo vážnosti žalobcu.

Obaja účastníci namietajú nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, pričom z obsahu (§ 41 ods. 2 OSP) je zrejmé tvrdenie o nepresvedčivosti odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa (aj odporcom citované ustanovenie § 157 ods. 2 OSP) pokiaľ ide o výšku priznanej nemajetkovej ujmy v sume 40 000 €.

Senát odvolacieho súdu už vo svojich viacerých rozhodnutiach (uverejnených aj na webovej stránke) prezentoval svoj názor o tom kedy možno považovať rozsudok súdu prvého stupňa za presvedčivý.

Je nepochybné, že sudca verejne vyhlási rozsudok a v písomnom vyhotovení by podľa zákona mal vyložiť všetky právne relevantné skutočnosti tak, aby v konečnom dôsledku bol rozsudok presvedčivý. Nie aby rozsudok bol presvedčivý pre účastníkov, jeho potenciálnych „čitateľov“, ale jednoducho aby bol jasný, zrozumiteľný a presvedčivý.

Presvedčivosť sa však nedosiahne kvetnatým slohom ani poňatím odôvodnenia ako stručnejšej dizertačnej práce, ale jasným v nevyhnutnej miere stručným a pochopiteľným výpočtom tých najzásadnejších momentov, ktoré vo svojom súhrne viedli súd k vydaniu takého rozsudku.

Pre verejne prezentovaný opačný názor tu niet objektívne žiadnych dostupných podkladov.

Presvedčivosť nemožno chápať ako absolútnu kategóriu (že rozsudok každého presvedčí svojou vecnou správnosťou), pretože k takejto kategórii sa v takto poňatom smere objektívne nemožno dopracovať. Samotná presvedčivosť má byť výsledkom intelektuálnej práce sudcu vyjadrená v ním vydanom rozsudku. Je to logicky pochopiteľný celok, ktorého jadro tvoria čiastkové skutkové zistenia vyvedené z riadne vykonaných dôkazov, logicky ústiace do záveru o zistenej skutkovej podstate prípadu, ktorá bola sudcom podrobená právnej kvalifikácii a ktorá vyústila v podradenie takto zisteného skutku pod sudcom vyhľadajú právnou normu, alebo ním prijatý záver, že takáto norma správania nebola nájdená a preto k tejto subsumpcii resp. aplikácii nebolo možné pristúpiť.

V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu sa stotožňuje s názorom vyjadreným Zdenkom Kühnom (predtým odborný asistent Právnickej fakulty UK v Prahe a teraz sudca Najvyššieho správneho súdu) a Ladislava Berka (sudcu Vrchného súdu v Prahe), že: „Štýl rozhodnutia sa stáva viac diskurzívny, hodnotový a argumentačný s tým, akým rastú problémy spojené s aplikovaným právom. Preto najmä štýl nemeckých najvyšších súdov - kde sú takéto problémy pochopiteľným pravidlom - má skôr diskurzívny charakter. Inými slovami tak v Európskej právnej kultúre stále viac nadobúda na

dôležitosti diskurzívna metóda právneho a sudcovského uvažovania, ktorá kladie mimoriadny dôraz na racionálnosť a presvedčivosť sudcovskej argumentácie obsiahnutej v odôvodnení“. (Pozri Kühn, Z. Berka, L.: Odôvodnení rozhodnutí vyššími súdy po 01. 01. 2001 a niektoré poznámky související, Právní rozhledy č. 8/2001).

Senát odvolacieho súdu nepovažuje za dôležité, aby súd pri odôvodnení rozsudku, ktorý má viac výrokov, ohľadom každého výroku opakoval tie isté skutkové zistenia a právne závery, ktoré uviedol v inej časti (napr. vo všeobecnom zhrnutí) alebo k inému výroku rozsudku. Skutkové zistenia, závery skutkových zistení a právne posúdenie predsa zostáva nemenné a nie je ho potrebné neustále opakovať. Takéto opakovanie podľa názoru senátu odvolacieho súdu nedodáva na presvedčivosti rozsudku a ani rozhodnutie súdu nerobí „spravodlivejším“. Na všetky vytýkané dôvody nepreskúmateľnosti resp. nedostatku odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa podáva súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí jednoznačnú odpoveď Táto je zrejmá a má bez ohľadu na to, v ktorej časti rozhodnutia bola uvedená, všeobecnú platnosť v celom rozsudku.

Je však skutočnosťou, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 40 000 € nie je odôvodnené žiadnymi porovnateľnými parametrami. Súd uviedol, že náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 40 000 € je primeraná intenzite a povahe neoprávneného zásahu zo strany odporcu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa. Za rozhodujúce skutočnosti, ktoré opodstatňujú a zdôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v tejto výške sú tie, že uvedenými výrokmi bol navrhovateľ obvinený z trestnej činnosti v najčítanejšom denníku a v jednom z najčítanejších týždenníkov a to bez možnosti reagovať. Takéto obvinenia navrhovateľa spôsobom, ktorý mal širokú publicitu a bez možnosti navrhovateľa „brániť sa“ tým istým spôsobom a formou, s takou istou publicitou viedlo súd k záveru, že len púhe uverejnenie ospravedlnenia odporcu navrhovateľovi v tom istom týždenníku a denníku nie je z hľadiska existujúcich negatívnych následkov na strane navrhovateľa postačujúce.

Senát odvolacieho súdu vyjadril svoj názor k otázke odôvodnenia rozhodnutia o priznaní výšky nemajetkovej ujmy v rozhodnutí 16CoPr/11/2012. Rozhodnutie je zo dňa 13. 08. 2013 a bolo aj uverejnené na príslušnej webovej stránke.

Senát odvolacieho súdu nemá žiadny dôvod ustúpiť od záveru, že priznanie výšky nemajetkovej ujmy nemožno odôvodniť žiadnymi „hmatateľnými“ dôvodmi. Priznanie výšky náhrady je viac otázkou vnútorného presvedčenia súdu ako otázkou vymenovania konkrétnych materiálnych dôvodov. Vo veci uplatnené ďalšie nároky, teda otázky ospravedlnenia sa v príslušnom denníku a týždenníku, ako aj odstránenia článkov z internetového portálu sú odôvodniteľné poukazom na ich nepravdivosť tým, že sú difamujúce.

Pri rozhodovaní o priznaní výšky nemajetkovej ujmy súd musí v prvom rade zohľadniť, či iné priznané satisfakcie nie sú postačujúce, či ostatné nároky účastníka (v tomto prípade ospravedlnenie a odstránenie článkov) boli uplatnené a ich priznanie postačuje k náprave spôsobenej ujmy. Súd musí ale vždy vychádzať zo svojho vnútorného presvedčenia čo je v danom prípade správne. Nastupuje tu teda sudcovská empatia, skúsenosť, znalosti a pod. Súd však musí vylúčiť akékoľvek vášne.

Senát odvolacieho súdu zastáva stanovisko, že súd nemá možnosť so všeobecnou presvedčivosťou zdôvodniť hĺbku svojej empatie alebo opísať svoje skúsenosti a znalosti. Senát odvolacieho súdu preto nepovažuje odôvodnenie priznania výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom prvého stupňa za nepostačujúce, pretože zodpovedá možnostiam súdu a je bez možnosti porovnania akéhokoľvek štandardu.

Bližšie odôvodnenie rozhodnutia o priznanej výške nemajetkovej ujmy v peniazoch by samozrejme bolo nepochybne nutné ak by priznaná suma bola v rozpore so všeobecne akceptovaným a rozšíreným názorom, pokiaľ ide o prijateľný rozsah odškodnenia. V rozhodnutí súdu prvého stupňa však o takýto prípad nejde.

O trovách konania teda aj odvolacieho konania krajský súd nerozhodoval, pretože toto právo zostalo rozhodnutím vyhradené súdu prvého stupňa.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.